

BIGGLES *na* OHŇOVOU ZEM

W. E. Johns

BIGGLES NAD OHŇOVOU ZEMÍ

RIOPRESS PRAHA

2001

W. E. Johns

BIGGLES NAD OHŇOVOU ZEMÍ

Copyright © 1959 by Captain W. E. Johns Translation ©
Jiří Hora

© Jacket Illustration Zdeněk Burian, Josef Pinkava
Illustrations © Pavel Andryšek ISBN 80-86221-37-7

PŘEDMLUVA

TIERA DEL FUEGO – OHŇOVÁ ZEMĚ

Aby v následujícím vyprávění nedošlo k nedorozumění, zde je několik skutečností, které byste měli vědět o nejjihnější cípu pevniny Jižní Ameriky, který Ferdinand Magellan, velký portugalský mořeplavec a objevitel, žijící v šestnáctém století, nazval Ohňovou zemí podle signálních ohňů, které uviděl na břehu v průběhu své proslulé a odvážné plavby z Atlantického do Tichého oceánu přes průliv, nesoucí jeho jméno. Byl první, kdo jím proplul.

Před dokončením Panamského průplavu v roce 1920 musela každá loď směřující z jednoho oceánu do druhého podstoupit nebezpečnou plavbu kolem Hornova mysu a námořník, který takovou plavbu vykonal, se měl opravdu čím chlubit. Mezi pevninou a chaotickým labyrintem jižně ležících ostrovů se rozkládá tři sta padesát mil dlouhý a od dvou do sedmnácti mil široký průliv, objevený v roce 1520 Magellanem. Názvy některých vybraných ostrovů a průlivů mluví samy za sebe: Rozzuřené živly, Oblast hladu, Hora utrpení, Bezútešný ostrov, Záliv utrpení.

Název Ohňová země pro území, kde se stýkají dva oceány, však vůbec neodpovídá skutečnosti, protože je to země ledu, rozeklaných hor, vichřicemi bičovaných strmých útesů a hrůzostrašné zvuky vydávajících ledovců, praskajících pod velkou vahou ledu a sněhu a svrhujících obrovské masy ledu do moře. Krátce řečeno, v tomto prostředí, oplývajícím nejhorším podnebím na

zeměkouli, je svrchovaná prázdnota a bezútěšnost. Téměř každý den v roce zde prší, ledový déšť doráží se zuřivou výbušností. Není proto divu, že převážná část tohoto nehostinného světa bude muset být teprve prozkoumána. Nelze se divit, že tato mrazivými větry šlehaná liduprázdná země byla kdysi nazvána *Koncem světa*. Z pohledu obyvatel civilizovaného světa je to název opravdu výstižný. Je samozřejmé, že se tato oblast stala pohřebištěm více lodí než kterékoli jiné místo na zeměkouli. Po ponuře bezútěšných průlivech mezi ostrovy se lze plavit celé týdny, aniž by bylo možné zahlédnout sebemenší známku života. Živí tvorové jsou tady vzácní, protože ani v „letním období“ led zcela neroztaje. Když tady proplouval Magellan, jeho zcela vyčerpaná posádka nakonec pojídala slanou vodou nabobtnalé části své výstroje.

Když známý britský přírodovědec Charles Darwin na lodi *BEAGLE* v roce 1831 proplouval průlivem, zahlédl několik ubohých domorodců, nazývaných Alakalufové, kteří svou nejistou existenci na ostrovech udržovali pojídáním jedlých mořských slávek a různých zdechlin, vyplavovaných mořskými vlnami. Na vlhké zemi spali prakticky nazí jako zvěř, byli na neustálém pochodu za potravou, proto došel k závěru, že to je ten nejnižší druh lidských tvorů na zemi. Eskymáci si v porovnání s nimi žijí v dokonalém přepychu. Napsal: „Tito nešťastníci jsou zakrnělí v růstu, mají šeredné tváře, pleť nečistou a umaštěnou, hlasy pronikavé, jednání drsné až násilné.“ Také řekl: „Jediný pohled na tyto strašlivé mořské břehy stačí, aby se člověku týdny zdálo o ztroskotání lodi, o hrozícím velkém nebezpečí a o smrti.“ V jeho deníku nalezneme i taková slova: „Od

sebe vzdálené průlivy mezi horami, zjevující se z ponuré bezútěšnosti, jako by směřovaly za hranice tohoto světa“.

Z hydrografických záznamů se dovídáme: „Nikde se počasí nemění náhleji nebo prudčeji. V žádné jiné části světa nebývá po celý rok horší počasí. Zima a léto si jsou až příliš podobné, déšť, ledové kroupy, sníh a vítr neběsní jedině ve zcela krátkých obdobích. Led je přítomen vždycky.“

Není překvapující, že turisté jsou tady vzácní, přestože tady nejsou ani mouchy ani komáři. Zdá se, že i pro ně je počasí až příliš nesnesitelné.

Mezi březnem a květnem však tady přece jen bývají krátká období čisté oblohy nad ostrovy: a ani ostrovy nejsou zcela bez vegetace. Lze zde nalézt lesy antarktických bříz, borovic a vrb, mezi nimi pak mechy a lišejníky.

Území, a to jak pevnina, tak ostrovy, zčásti náleží Chile a zčásti Argentině. Hlavní město Magellanes s celkovým počtem obyvatel kolem dvaceti pěti tisíc se donedávna jmenovalo Punta Arenas. (Protože se tento název neustále objevuje na většině map, budeme i my toto pojmenování používat.) Hlavní město leží v Chile a je nejjižněji položeným městem na celé zeměkouli. Je střediskem největšího patagonského průmyslového odvětví, zabývajícího se chovem ovcí a zpracováním vlny. Stáda v počtu čtyřiceti tisíc kusů zde nejsou ničím mimořádným. Tento obchod je zcela v rukou smíšeného společenství Evropanů, včetně Britů.

Po otevření Panamského průplavu poklesl význam Punta Arenas jako zdroje bohatství a uhelné základny. Zastavuje se tady méně lidí. Pro spojení mezi oceány je

používána kratší a snadnější cesta přes Panamský průplav.

Právě k těmto nehostinným břehům byl Biggles vyslán s posláním, které, i když se možná nevyrovná jeho nejvelkolepějším dobrodružstvím, přece jen vyžadovalo více než běžnou zručnost v leteckém umění a vznikla zde i opravdová nebezpečí, která – jak on sám vypověděl – byla dostatečná, aby dokázala pilota vyvést z míry.

KAPITOLA 1

HISTORICKÁ ZÁLEŽITOST

Letecký komodor Raymond, náčelník Letecké policie Scotland Yardu, se v křesle za stolem zvrátil dozadu, konečky prstů stiskl k sobě a s nepatrným úsměvem se zadíval na svého vedoucího pilota. Biggles z toho usoudil, že zřejmě půjde o obtížný problém a snad o ještě obtížněji řešitelný přidělený úkol.

Biggles, pozvaný k rozhovoru, si přitáhl křeslo, posadil se a natáhl se pro cigaretu v krabici posunuté před něho. „Prosím, pane, začněte raději hned tím nejhorším,“ pronesl posmutněle. „Věřím, že se s tím budu schopen vyrovnat.“

„Jak by se vám líbil hon za pokladem?“

„Nelíbil.“

„Mám dojem, že jste si zcela jistý. Proč nelíbil?“

„Protože v naprosté většině něco takového znamená příliš mnoho tvrdé práce kvůli ničemu.“

„Rozumím vám. V tom případě bych vám chtěl položit jednu otázku. Ericha von Stalheina zřejmě znáte lépe než kdokoli jiný, že ano?“

„Asi bych měl,“ neradostně přisvědčil Biggles.

„Kdyby vydal nějaké ničím nepodložené prohlášení, věřil byste mu?“

„Ano.“

„Opravdu?“

„S největší pravděpodobností.“

„Navzdory pověstem o jeho dřívější činnosti?“

„Kdyby mi dal své slovo, věřil bych mu navzdory čemukoli.“

„Vaše důvěra v muže, který, jak víme, převážnou část svého života strávil jako vyzvědač, by překvapila většinu lidí, kteří vědí, jak často jste se navzájem málem pozabíjeli.“

„To ovšem znamená, že tito lidé nejsou schopni posoudit charakter osoby. Já von Stalheina znám. Možná podstatnější je, že znám jeho nejen tělesné, ale i morální přednosti a záporny.“

„Někdy se přece jen vytasil s poněkud ostudnými fintami.“

„Něco takového jsem přece dělal i já, budeme-li upřímní, i když možná záleží na tom, co míníte slovem ostudnými. Vždycky je nutné brát v úvahu, na které straně se náhodou nacházíte a způsoby, které jste se naučil používat.“

„Co tím chcete říci?“

„Hauptman von Stalhein je Prus, což znamená, že nejen od přírody, ale i následkem výcviku považuje bezohlednost plus zdatnost za nejlepší prostředky k dosažení toho, o co mu jde. Jenže tím se z něho nestává lhář. Jako důstojníkovi pocházejícímu ze staré vojenské rodiny by mu hrdost nedovolila, aby klesl tak hluboko, což byl zřejmě důvod, proč si se svým zaměstnavatelem na druhé straně železné opony vjel do vlasů, když si uvědomil, že jejich čas je odměřován lhaním, pokrytectvím a přetvářkou. Bylo mi jasné, že něco takového právě on nebude schopen snášet příliš dlouho; dokonce jsem mu to jednou řekl. Každé jeho tvrzení bych akceptoval, kdyby mi na ně dal své slovo, protože jsem si jistý, že by za stejných okolností on přijal tvrzení moje.

V tomto ohledu jsou naše zásady velmi podobné. O co tady vlastně jde? Mám tomu rozumět tak, že pronesl nějaké své vyznání nebo dokonce vydal paměti?“

„Ani vyznání, ani paměti. Nazvěte to oznámení nebo konstatování.“

„Vydal ho dobrovolně?“

„Ano.“

„Do této země přišel pod podmínkou, že nebude nikdy požádán, aby udal své dřívější spolupracovníky. S ohledem na to, co mu jeho dřívější zaměstnavatel provedl, je právě toto neklamnou známkou toho, k jakému druhu lidí tento muž patří.“

„On opravdu nikoho nezradil. To, co nám řekl, z něj vypadlo jenom tak, mimochodem. Prostě mu napadlo, že by nás to mohlo zajímat.“

„A zajímá nás to?“

„Zcela určitě.“

„Má to něco společného se železnou oponou?“

„Možná jenom nepřímo, což je ovšem pouhý dohad, protože informace, kterou nám poskytl, se vrací nazpět do doby první světové války, takže ve skutečnosti jde o historickou záležitost.“

„Má to snad nějaké spojení se mnou?“

„Mohlo by, nebo řekněme raději, že byste se do toho mohl zaplést, což bude záležet na vašem rozhodnutí.“

Pochmurně zamračený Biggles přikývl. „No jo. Konečně jsme tam, kde jsme chtěli být. Pokračujte, pane. O jakou práci vlastně jde?“

„Ono to je dlouhé vyprávění, takže se budete muset obrnit trpělivostí a dobře poslouchat, abyste situaci pochopil. Poslužte si cigaretami.“

„Díky. Tak kam se vydáme?“

„Do jedné z několika málo oblastí na zeměkouli, nad kterou jste, pokud vím, nikdy neletěl. Povězte mi – pamatujete se na německou bitevní loď, jejíž jméno se v letech 1914-15 nějakou dobu udržovalo na prvních stránkách denního tisku?“

„*EMDEN*?“

„Nikoli, její sesterská loď *DRESDEN*.“

Biggles pokýval hlavou. „Pokud jsem to jméno někdy znal, tak jsem ho zapomněl. Nic mi neříká.“

„V tom případě vám musím osvěžit paměť. Určitě si vzpomenete na mořskou bitvu u Coronel, nedaleko pobřeží Chile, kde německá flotila pod velením admirála hraběte von Spee nám uštědřila nemilosrdnou porážku, když ze světa sprovodila naši jižní válečnou flotilu pod velením admirála Cradocka.“

Biggles přikývl. „Něco mi to připomíná. Brzy se osud hraběte von Spee naplnil v bitvě o Falklandské ostrovy. Von Spee tam plul s úmyslem zlikvidovat naši námořní základnu a uhelnou stanici v Port Stanley. Byl však překvapen, když zjistil, že tam už na něho čekají naši chlapi v modrých uniformách. Bylo tomu tak?“

„Zcela správně. Jeho tah admirálita totiž předvídala a spěšně tam vyslala naše nejmodernější bitevní loď *INVINCIBLE* a *INFLEXIBLE*, které by však připluly příliš pozdě, kdyby von Spee nezakotvil, aby si doplnil zásoby uhlí z britských uhelných lodí. Uhlí muselo být překládáno ručně, což trvalo tři dny. A to bylo něco, čemu se říká válečné štěstí, ovšem pro nás. Když pak doplul k Falklandům, shledal, že na něho čekají hoši v modrých uniformách. Za těchto okolností neměl naději na záchranu. Jeho loďstvo bylo smeteno z povrchu moře s výjimkou jediné lodi jménem *DRESDEN*, které se

podařilo šťastně uniknout, když náhodou narazila na hradbu mlhy. Avšak s válečným loďstvem za zády neměla příliš velkou naději doplout nazpátek do Německa, proto kapitán zamířil do labyrintu ostrovů kolem Ohňové země a tři měsíce se tam ukrýval navzdory veškerému úsilí našich lodí ji nalézt. Naši věděli, že tam někde je.“

„Byla vůbec někdy objevena?“

„Dokud byla tam, tak ne, z čehož si můžete udělat představu, jaké to je fantastické bludiště ostrovů, zálivů a úzkých průlivů. Nakonec byla nucena vyplout, protože jí docházely veškeré zásoby, hlavně uhlí. Zmizela nepozorovaně a k ostrovu Juan Fernandez v Tichém oceánu – k ostrovu Robinsona Crusoe – se jí podařilo doplout dřív, než ji naše křižníky *KENT* a *GLASGOW* dohonily. Pak bylo ale brzy po boji, což byl konec poslední německé válečné lodě pohybující se na širém moři.“

„Ono to je sice velmi zajímavé, ale co to má společného se mnou?“

„Jestli to se mnou vydržíte ještě chvíli, hned se k tomu dostanu. Bylo známo, že *DRESDEN* potopila několik britských obchodních lodí, i když ne tolik, jako mnohem známější *EMDEN*, která pak byla u Kokosových ostrovů potopena lodí *SYDNEY*. Co však tehdy známo nebylo, a všeobecně není známo ani dnes, je, že jednou z obchodních lodí potopených Ludeckem, kapitánem lodě *DRESDEN*, byla loď *WYNDHAM STAR* z australského přístavu Fremantle, která se do Anglie plavila s mimořádně drahocenným nákladem v podpalubí. Kapitán Ludecke o něm předem nemohl vědět. Ve skutečnosti od této lodě nechtěl nic jiného než

uhlí, protože neměl možnost ho získat nijak jinak než od lodí na moři. Otázka zní, objevil a sebral tehdy i to mnohem cennější zboží? O tom nikdy nepadlo ani jediné slovo a vždy se všeobecně věřilo, že ho neobjevil.“

„Co tím tak cenným zbožím vlastně bylo?“

„Přibližně jeden a půl tuny zlatých cihel a téměř půl tuny platiny z australských dolů.“

Přes Bigglesovu tvář přeletěl lehce pohrdavý úsměv. „Konečně mi to dochází. Domýšlím se správně, když řeknu, že podle stávajících domněnek loď *DRESDEN* ty zlaté cihly přece jen sebrala?“

Letecký komodor mu úsměv vrátil. „Domýšlíte se správně. Bez velké námahy mozkových závitů byste se také mohl domyslet, co s nimi kapitán udělal. Bylo mu jasné, že naděje dostat se domů je velice malá. Naděje přežít byla pro něho stejná jako pro zmrzlinu hozenou do kbelíku plného vroucí vody. A tak raději, než by riskoval, že zlato padne do našich rukou, co s ním mohl nejspíš udělat?“

„Ukryl ho.“

„Opět správně. Pozoruji, že s příběhem držíte krok. V průběhu nedobrovolného pobytu v dosud nezakreslených průlivech mezi ostrovy kolem Ohňové země náklad někde vyložil. Snad se spoléhal na to, že Německo válku vyhraje a že si pak pro zlato zajede, jenže výsledek války jeho očekávání nesplnil.“

„A právě toto je informace, kterou vám dal von Stalhein, pokud si to domýšlím správně.“

„Ano, je tomu tak.“

„Je zlato dosud tam, kde ho kapitán Ludecke uschoval?“

„Von Stalhein nikdy neslyšel o jeho opětném nalezení, i když byl v postavení, v němž by se o jeho převozu do Německa měl dovědět.“

„Jak se tedy vlastně o tom dověděl von Stalhein?“

„Tuto historku se poprvé dověděl od důstojníka posádky lodi *DRESDEN*, který bitvu přežil a měl štěstí v tom, že po zranění v bitvě o Falklandské ostrovy byl vysazen na ostrově Juan Fernandez. Z nemocničního lůžka pak pozoroval rozmetání lodi *DRESDEN* na cucky. Von Stalhein sice s tímto důstojníkem ztratil spojení, docela nedávno se však dověděl, že je jedním z mnoha jiných, které Rusové stále drží ve vězení. Pokoušel se s ním navázat spojení, ale bez úspěchu. Pak mu napadlo, že s cílem zajistit si propuštění by tento důstojník mohl o ukrytém zlatě povědět Rusům. A vskutku, těsně před tím, než byl sám von Stalhein uvržen do vězení, zaslechl nějaké řeči o vybavování expedice, která by měla odněkud přivést nějaké zlato. Myslí si, že by mohlo jít o součást téhož příběhu.“

„A co přimělo von Stalheina, aby o tom řekl právě nám?“

„Jak jistě víte, v začátcích jeho pobytu tady jsme mu bídu od dveří zaháněli tím, že jsme mu zadávali překladatelské práce, je proto možné, že nám to vyklopil jako výraz své vděčnosti. Podle strohé věcnosti, s jakou se o této záležitosti zmínil, tomu sám zřejmě nepřikládá žádnou zvláštní důležitost. Řekl, že se cítí oprávněn o tom hovořit, protože jde o záležitost, která nemá žádný vztah k politice.“ Letecký komodor se usmál. „Mám-li být upřímný, tak přesně řekl, že ‘Bigglesworth by se o tom možná měl dovědět, protože se tu nabízí práce, která by byla přesně podle jeho gusta.’“

„To je od něho opravdu velmi laskavé,“ řekl ironicky Biggles. „Požádal o nějakou odměnu za tuto úchvatnou informaci?“

„Ne. Možná ale přece jenom doufá, že by z toho mohl něco získat, bude-li zlato nalezeno.“

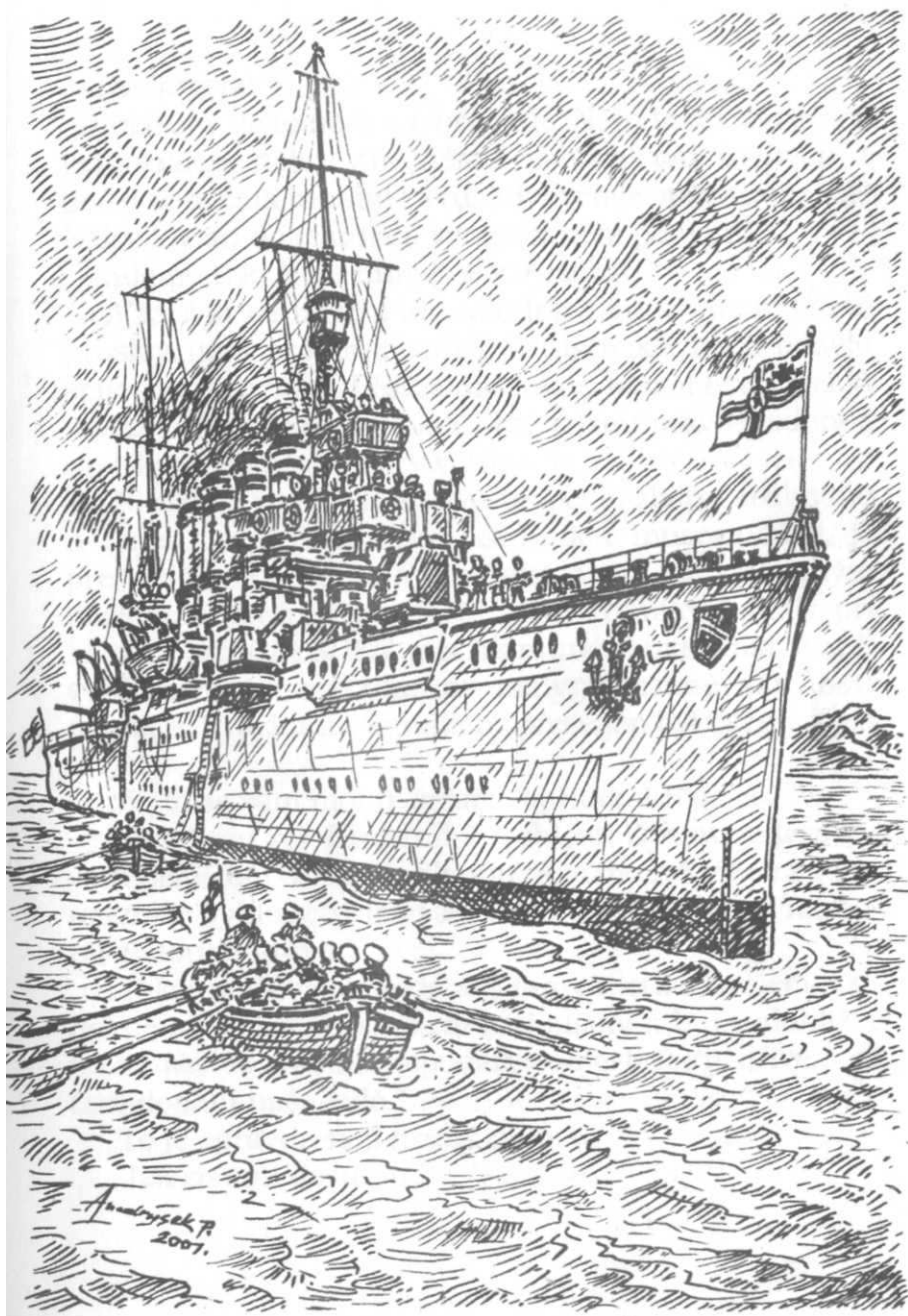
„Ví přesně, kde bylo zlato ukryto?“

„Ne, dověděl se pouze hrubý popis místa.“

„Proč se nedověděl přesné místo?“

„Z toho jednoduchého důvodu, že při unikání po v mapách nezakreslených průlivech jen o málo širších než loď měl sám kapitán Ludecke jenom hrubou představu, kde se nachází. Lze vůbec pochybovat, že by našel cestu ven, kdyby neměl bývalého německého námořníka, který náhodou pracoval v Punta Arenas, a proto ty bouřemi bičované vody znal.“

Biggles přikývl. „Rozumím. Ale jaký to všechno dává smysl? Chcete snad navrhnout, abych zajel do tohoto nelidského prostředí s bláhovou nadějí, že zakopnu o hromadu zlatých ingotů?“

„Ne přesně.“

„Myslím, že to není nic pro mne. Něco takového přece jednoznačně náleží válečnému námořnictvu. Co bych si počal se dvěma tunami kovu, kdybych je opravdu našel? Naložil snad do letadla a vyrazil v něm podlahu?“

„Ale no tak. Není nutné se vzrušovat.“

„Vždyť já se nevzrušuji, ale jestli v tom nepříjemně proslaveném prostředí ani půl tuctu křižníků nebylo schopno nalézt loď *DRESDEN*, jakou naději bych měl já nalézt několik kousků zlata, které jsou pravděpodobně zastrkány do nějaké díry v zemi?“

„Nikdo po vás nechce, abyste hledal zlato – rozhodně ne jako hlavní úkol. První, co budete muset udělat, je přesvědčit se, jestli tam je nějaká ruská loď za stejným účelem. Musím připustit, že naše křižníky selhaly při hledání lodi *DRESDEN*, je však nutné si uvědomit, že při výhledu z úrovně hladiny měly omezené možnosti dohledu. Průzkum z letadla by přece jen byl něčím zcela jiným.“

„Za to se vám mohu zaručit,“ přitakal Biggles.

„Důležitou roli hraje také rychlost. Dostat se tam by vám nemělo trvat nijak dlouho. A je možné, že se z toho nakonec vyklube případ ranního ptáčete, které narazí na zlatou ponravu.“

„Takže podle vaší představy tam přiletím, uvelebím se někde mezi ledem, sněhem a skalisky a budu dohlížet na to, aby se nikomu nepodařilo objevit *úkryt* dříve, než tam doplují naše lodě.“

„To je opravdu náš hrubý plán.“

„Jak se tam dostanu?“

„Poletíte podél atlantického pobřeží Jižní Ameriky. Po celé trase jsou přistávací plochy, dokonce i v samotné Ohňové zemi. Najdete je zakreslené na nejnovějších mapách.“

„A jakou budu moci uvést záminku pro svůj let podél celé Argentiny? Úřady bývají otrávené, když vidí cizí letadla nad svým územím.“

„Vy určitě nepatříte k těm, co by se kvůli výmluvě nechali zahnat do slepé uličky.“

„Jenže tvrdit, že k Hornovu mysu letím jen tak z vlastního potěšení, to by určitě vzbudilo hlasitý řehot. Nemám sebemenší chuť seznámit se s interiérem jihoamerických vězení.“

„Výborně. Pro případ, že opravdu nebudete schopni si vymyslet nějakou rozumnou výmluvu, napadl mi jeden opravdu dobrý důvod k letu do těchto končin. Jeden anglický botanik jménem Carter spolu se svým přítelem před několika měsíci pod patronací Královské zahradnické společnosti odjeli na ostrovy sbírat vzorky květeny. Nikdo o nich neslyšel od doby, kdy z Punta Arenas vypluli v malém člunu, který si vypůjčili jako nejvhodnější, ve skutečnosti ale jediný způsob přepravy. Člověku napadá, že byli nerozumní, když odpluli, aniž by si najali místního muže, který se tam vyzná. Nebylo by snad logické, kdybychom tam poslali letadlo, aby se po nich podívalo, nebo aby se aspoň podle možnosti zjistilo, co se s nimi stalo?“

Biggles přikývl bez sebemenšího nadšení. „Tak, jak to říkáte, to zní rozumně. Mohu brát na vědomí, že obdržím úřední doklad prokazující, že důvodem mého pobytu na tak exotickém místě v cizím státě je nalezení těchto dvou praštěných sběratelů rostlin?“

„Samozřejmě. Vlastně, když už budete na místě, mohl byste se pokusit po nich mrknout, i když už jsou s největší pravděpodobností po smrti.“

„Byli utlučeni k smrti a připraveni jako oběd pro místní domorodce?“

„To je velmi nepravděpodobné,“ odpověděl letecký komodor, beroucí poznámku zřejmě vážně. „Existují sice pověsti, že když domorodcům došlo jídlo, byla nějaká stará žena udeřena do hlavy a pak sněžena, jenže to se dělo zřejmě už před delší dobou. Pochybuji, že dnes existují nějakí kanibalové, pokud vůbec někdy byli.“

„Doufám, že máte pravdu.“ zareagoval Biggles. „Už jsem uvažoval o mnohých způsobech, jak ukončit svou životní dráhu, ale konec existence v hrnci na vaření mi nenapadl nikdy.“ Biggles vstal.

„Nu, tak co vy na to?“ zeptal se letecký komodor.

„Zajdu se podívat na mapu, srovnám si to v hlavě a dám vám vědět, co jsem vydumal.“

„Výborně. Nezaobírejte se tím ale nijak moc dlouho,“ požádal ho letecký komodor.

U dveří se Biggles obrátil. „Mimochodem, pane, mám ve svém návrhu uvést typ letadla, které budu chtít použít?“

Zdálo se, že jeho otázka vzbudila překvapení. „Je snad něco špatného na stroji, který na podobných úkolech obvykle používáte? Mám na mysli toho starého obojživelníka Mořskou vydru.“

Biggles se vrátil se zakaboněným výrazem ve tváři.

„Pane, mějte aspoň trochu slitování. Není na něm nic špatného – dosud nám ta stará bedna opravdu sloužila docela dobře, neřekl bych proti ní ani jediné slovo, jenže ani ona přece není schopná vydržet věčně, a tak jestli se

mnou spadne, protože jsem toho po ní chtěl příliš mnoho, budu muset dát vinu jedině sám sobě. Nehledě na vzdálenost, z toho, co jste o tomto úkolu řekl, nebudeme na žádném příjemném místě. Co kdyby došlo k nějaké havárii?“

„A co ten Sunderland, kterého jste si před nedávnem vzal do Oratovoy?“

„Do míst, kde jsou průlivy příliš úzké, je příliš široký, těžko ovladatelný, nemluvě o tom, že pro start potřebuje poměrně velký prostor. Proč si vlastně vždycky musíme všechno půjčovat od ministerstva letectví. Chce-li mít vláda oddělení Letecké policie, tak ať ho řádně vybaví vším potřebným. Očekávají snad, že si nechám narůst peří? Už je nejvyšší čas, aby nám dali letadlo k dlouhodobému používání, něco trochu modernějšího než ty zastaralé kraksny, s nimiž musíme stále létat.“

„Chcete snad tryskové letadlo?“

„Ale ne. Jaký užitek bych měl z nějakého tryskáče na místech, kam musím doletět a také někdy přistát? Přece nemohu předpokládat, že na mne bude vždycky čekat na míle dlouhá betonová přistávací dráha.“

„Co máte přesně na mysli?“

„Dobře ovladatelné, prokazatelně spolehlivé víceúčelové letadlo, řekněme šestisedadlové se dvěma vrtulemi. Bez nadměrného množství zbytečných přístrojů. Stále ještě dávám přednost létání podle vlastních instinktů.“

„Podívám se, co s tím budu moci udělat,“ slíbil letecký komodor.

„Nechci si stěžovat,“ pokračoval Biggles, „vy přece dobře víte, že moje práce nepozůstává ze snadných operačních letů z jednoho letiště na druhé s mechaniky

vždy po ruce. Požaduje-li však po nás vláda nějaké výsledky, je čas, aby na to věnovala nějaké peníze.“

Letecký komodor projevoval souhlas. „Teď si vzpomínám, onehdy jsem se doslechl o nějakém soukromém letadle, které by odpovídalo vaší představě. Je to prototyp, který se má záhy objevit na trhu. Zkoušky má za sebou a měl by jít do výroby pro Královské letectvo, pokud nedojde ke změně politiky.“

„Myslíte snad stroj pojmenovaný Ovád?“

„Ano.“

„Už jsem o něm něco četl. Podle komfortního vybavení i podle výkonnostních údajů by nám výborně vyhovoval.“

„Nechám sehnat informace.“

„Děkuji vám, pane.“ Biggles odešel.

KAPITOLA 2

NEZDVOŘILÉ PŘIVÍTÁNÍ

Biggles zívnuł. „Už by to nemělo trvat dlouho a budu rád, až tam doletíme,“ podotkl před Gingerem, sedícím vedle něho u řízení Ováda. „Při letech na dlouhé vzdálenosti je potíř v tom,“ pokračoval, „že když se nedaří, člověku to leze krkem a když všechno je, jak má být, tak se začne proklatě nudit.“

„Nemůžeme to mít tak i tak,“ otřepanou frází odpověděl Ginger.

„Jenže dnes už jsme toho dostali vrchovatě,“ tvrdil Biggles. „Pochybuji, že existuje jednotvárnější ubíhání dne než při sezení v letadle jednu hodinu za druhou při dokonalém nicnedělání. Za hezkého počasí se člověku chce spát, za špatného na něho padnou obavy.“

„Teď ale můžeme nic nedělat alespoň v komfortním letadle,“ zdůraznil Ginger.

S těmito slovy tento ne příliš duchaplný rozhovor zvald. Letadlo si pobrukovalo v letu k jihozápadu v deseti tisících stopách a proráželo vzduch pod blankytně modrou oblohou, tu a tam poskvrněnou chuchvalci větrem rozháněných závojovitých mraků.

Od zahájení ‘Operace Odškodnění’, jak byla akce oficiálně nazvána, uplynulo deset dnů a mezitím byla v londýnském hlavním stanu podrobně projednána. Bylo to období horlivé činnosti, protože zkušenostmi poučený Biggles věděl, že úspěch nebo selhání letu na dlouhou vzdálenost je výsledkem nejen vlastního letu, ale i přípravných prací před letem. Proto všichni účastníci

výpravy, což byla celá Bigglesova posádka, se v tomto období dověděli všechno, co vědět měli. S úkolem se co nejdůvěrněji seznámili studiem map zeměpisných, námořních i leteckých a potřebné informace získali od ministerstva námořnictví a z meteorologické příručky příslušné lokality.

Pokud jde o nové letadlo, letecký komodor se ukázal v lepším světle, než sám slíbil. S ohledem na časovou naléhavost a význam uvažované mise si příslušný nadřízený orgán během tří dnů opatřil povolení k nákupu letounu Ovád. Biggles letoun podrobil svým vlastním testům a uspokojen ho pak převzal jako úřední vlastnictví Letecké policie. Jakmile byla zmapovaná celá trasa letu, připraveny příslušné doklady a dokončeny všechny přípravy, Ovád se vydal na svůj první operační let.

Letoun se svým vzhledem velmi málo podobal hmyzu, podle něhož byl pojmenován. Byl to racku podobný obojživelný jednoplošník hliníkové konstrukce, s dvěma motory o tisíci koňských silách, umístěnými na křídlech. Za pilotní kabinou pro dva piloty byla umístěna rádiová a navigační kabinka a kabina pro šest cestujících. Dolet patnáct set mil byl prodloužen o dalších pět set mil přimontováním přídatné nádrže na Bigglesovu žádost. Postranní plováky byly ke křídlu připevněny jednoduchou vzpěrou proudnicového tvaru. Třílisté vrtule, zatažitelný podvozek a hydraulické brzdy kol usnadňovaly ovládání letadla, což bylo příslibem pro splnění jakéhokoli úkolu v rozsahu daných možností. Biggles by sice dal přednost dřevěnému trupu, protože byl přesvědčen, že hliníkové letadlo je méně odolné proti proděravění při srážce s překážkou pod vodou, jak však rozumně poznamenal, nemohl mít všechno a s letadlem

byl spokojen. Jednou z výhod bylo, že pro nové letadlo byly dostupné náhradní díly jak pro drak letadla, tak pro pohonné jednotky. Letadlo zatím splnilo očekávání. Biggles zvolil starou trasu přes Atlantik z Dakaru v Západní Africe přes Rio de Janeiro, Montevideo, Buenos Aires, Bahia Blanca a Santa Cruz. Při doletu do poslední zastávky v Rio Gallegos se vzduch citelně ochladil. Počasí bylo celou cestu výborné a protože byl duben, tedy na jihu léto, dalo se čekat, že vydrží i nadále.

Dosud neměli problémy žádného druhu, ani technické, ani politické, doklady, které Biggles obdržel, usnadňovaly na každém letišti obstarávání benzínu, jídla i noclehu. V noci neletěli. Jak Biggles řekl Gingerovi, Bertiemu a Algymu, nemají nijak naspěch.

Po *karnetu*, který jim umožňoval nakoupit benzín a olej na úvěr, byl nejdůležitějším dokladem pravděpodobně ten, který vysvětloval údajný důvod letu. Tedy pokusit se nalézt pohřešované botaniky pana Cartera a jeho společníka jménem Barlow, jak zjistil letecký komodor. Oba muži byli středního věku, zkušenosti se sběrem rostlin nabyli v Andách, nikdy však nebyli tak daleko na jihu. Žádná jiná informace o nich nedošla a společnost, která jejich expedici financovala, projevila radost ze záchranného letu, když se o něm její představitelé dověděli. Biggles měl, samozřejmě, kromě hlavního úkolu upřímný zájem poohlédnout se po zmizelých mužích, když už bude v těchto končinách.

Pokud šlo o hlavní úkol, Biggles si v duchu nedělal příliš velké iluze, že bude dosaženo nějakého úspěchu. S von Stalheinem se setkal v jeho londýnském bytě, ale všechno, co mu jeho bývalý nepřítel řekl, bylo toto: skrýš se zlatem byla na jižní straně malého ostrova, z jehož vrcholu mezi dvěma kopci kuželovitého tvaru bylo možné pohledem k jihovýchodu vidět horu Sarmiento vysokou 7000 stop a přímo za ní vrcholek hory Italia o výšce 7700 stop. Tyto údaje naznačovaly, že skrýš s pokladem je v jednom z kanálů u vzdáleného konce Magellanova průlivu, blíž k Tichému než Atlantickému oceánu.

Jestli to místo bylo nebo nebylo nějak označeno, von Stalhein nevěděl. Ta informace nemohla být méně určitá, protože, jak podotkl Biggles, scházela sebemenší zmínka o vzdálenostech. Ty dvě jmenované hory mohly být v okruhu od deseti do padesáti mil kolem ostrova, na němž bylo zlato uloženo.

„Starý brachu, nemusíme přece dělat nic jiného, než se rychle proběhnout po všech těch pitomých kopcích, než najdeme ten, z něhož budeme moci hezky zařadit za sebe ty dva zaměřovací kopce, jestli chápeš, co tím myslím,“ bodře poznamenal Bertie.

„Jen si je rychle proběhni sám,“ odpověděl Biggles. „Hory, to není nic pro mne, nikde a nikdy.“

„Nabízím menší sázku, že rýč nebo lopatu nebudeme nikdy potřebovat,“ ozval se Algy.

Během cesty k jihu se celní úředníci podívovali nad rýčem, lopatou a sochozem, které Biggles umístil mezi ostatní nářadí. Na dotaz po účelu, jakému mají sloužit, Biggles odpověděl, že budou-li pohřešováni botanikové

nalezení mrtvů, budou je přece muset pohřbít, chtěli by si však ušetřit vyhrabávání hrobu holýma rukama. Vysvětlení vyznělo poněkud pochmurně a mohlo způsobit i rozpaky, protože skutečný účel, jakému by tyto nástroje měly sloužit, byl zcela jiný. Biggles sám sice pochyboval, že je budou potřebovat, považoval však za rozumné být připraven na jakoukoli eventualitu. Jak řekl ostatním, možná budou muset trochu kopat a připadali by si poněkud hloupě, kdyby jim k vykopání díry scházelo náradí.

Během přeletu si kupodivu mohli ponechat příruční zbraně – pistole a pušky. Vědomi si, že dovoz střelných zbraní do zemí, kterými museli proletět, je zakázán, uvedli je v celním prohlášení. Tato otevřenost se, jak se často stává, vyplatila. Byli pouze požádáni, aby je použili jenom ve výjimečných případech, při napadení člověkem nebo zvířetem. Na zpáteční cestě domů je budou muset ukázat na důkaz, že je v žádné zemi neprodali.

Bigglesova poslední instruktáž byla prostá a jednoznačná. Bude-li úkryt odhalen, nebudou muset udělat nic jiného, než podat o tom zprávu domů s žádostí o vyslání lodi na vyzvednutí zlata. Pro přepravu letadlem by zlato bylo příliš těžké, nemluvě o tom, že letecká přeprava by určitě měla za následek nějaké politické problémy. Takže budou čekat, až loď přijede, aby ukázali přesné místo ukrytého pokladu. Kdyby se snad objevila nějaká cizí loď nebo skupina lidí s úmyslem dát se do hledání, má být rovněž vyslán předem dohodnutý signál leteckému komodorovi.

Ovád byl teď konečně na posledním úseku dlouhé cesty do Punta Arenas, kde se Biggles chystal zřídit

základnu, z níž by podnikali průzkumné lety nad okolní pevninou a nad křivolakými průlivy mezi ní.

Zde je nutno vysvětlit, že rozsáhlý ostrov Ohňová země, který tvoří konec jihoamerické pevniny, je rozdělený na dvě části: východní polovina náleží Argentině, západní polovina Chile. Každá země má své letiště. Argentinská letecká trasa, kterou až dosud sledoval Biggles, končí v Rio Grande na ostrově Ohňová země. Punta Arenas je na chilské pevnině na severní straně Magellanova průlivu. Biggles měl dva důvody použít právě tohoto letiště: jednak bylo blíž oblasti vybrané k prozkoumání a jednak na atlantickém pobřeží ležící Rio Grande je mnohem víc vystaveno zuřivým vichřicím, kterými jsou tyto oblasti notoricky proslulé. Z toho důvodu chtěli přistát na chilské půdě. Po odletu z Rio Gallegos ještě chvíli letěli nad Argentinou, ale po překročení hranic se už ocitli nad teritoriem chilským. Do konečného cíle Punta Arenas už to pak byla poměrně krátká vzdálenost kolem jednoho sta padesáti mil.

Objevil se před nimi široký pruh vody, o němž Biggles věděl, že to je proslavený Magellanův průliv a rozmazaná nachová skvrna za ním že je Ohňová země. Zmínil se o tom Gingerovi a současně přiškrtl klapku plynu, aby letadlo začalo pomalu klesat.

Rozdíl venkovní teploty pocítil Ginger i v pilotní kabině, nepochybně následkem toho, že Ovád přiletěl přímo z tropického vedra na severu. Se zájmem si prohlížel terén pod sebou, avšak ani při pohledu na tu úchvatnou scenérii nezapomínal na to, jaká práce je před nimi. Před odletem se sice snažil seznámit s územím, pokud to z knih bylo možné, skutečnost však vypadala mnohem horší než jeho představy. To, co viděl, ho

naplňovalo zlou předtuchou, ne-li dokonce zvoněním na poplach, že v takovém chaosu něco hledat bude marná námaha. V těchto chvílích se přestal divit, proč loď *DRESDEN* nebyla nalezena.

Z výšky dvou tisíc stop země pod nimi odpovídala svému označení: konec světa. Zdánlivě nekonečné množství skalnatých útesů, balvanů, vody a sněhu bylo rozházeno bez sebemenšího náznaku nějakého řádu. Hroty a hřebeny balvanů, některé vysoké, jiné nízké, všechno však v hrozivě odstrašující černé barvě, s výjimkou sněhem poprášených míst, se zařezávaly do tmavé oblohy. Bílá místa na vodě, což mohl být jediné led, byla tlakem větru hnána do nepřehledného množství zálivů a úzkých zátok. Mlha připomínající vatu pokrývala údolí. Na východě, kde se průliv rozšiřoval do Atlantického oceánu, ženoucí se vlny hrůzostrašné výšky narážely do pevné země s divokou a neoblomnou zuřivostí. I vegetace, která se uchytila na některých nižších svazích, vypadala chmurně a odpudivě.

„Žádné teplo, starý brachu,“ ozval se Bertie, když strčil hlavu do pilotní kabiny. „Jsem rád, že jsem si vzal vlněné zimní prádlo.“

Ovád při pomalém klesání letěl dál, až se po obletu severního břehu průlivu náhle objevilo město Punta

Arenas a rovná plocha s budovami – letiště. Nedaleko parkovalo dopravní letadlo s chilským registračním označením.

Biggles dosedl s letadlem na zablácenou přistávací dráhu, dojel k budovám a vypnul zapalování. „Nu, tak jsme konečně tady,“ řekl. „Dávejte na všechno pozor. Jste poučení o všem, co je potřeba. Ať se děje co se děje,

budeme muset se zdejšími lidmi udržovat dobré vztahy, jinak bychom tady jediné marnili čas.“

„Co chceš dělat?“ zeptal se Algy.

„Necháme se zaregistrovat a budeme je informovat, proč jsme sem přiletěli, to za prvé. Potom zajdeme do města a až seženeme nějaké ubytování, poptáme se, jestli nejsou nějaké nové zprávy o botanicích Carterovi a Barlowovi.“

„Nic o těch botanicích nevím, ale musejí to být fanatikové, když se vydají do takových končin, jenom aby se poohlédli po nějakých pryskyřnicích a sedmikráskách, či po čem,“ pobrukoval si Ginger.

„To je ovšem věci vkusu,“ zareagoval Biggles. „Někteří lidé by raději našli nějakou novou květinu než zlatý důl. Vystupme a protáhněme si nohy. Já sice raději sedím, než stojím, nic se však nemá přehánět. Doufáme, že tu někdo mluví anglicky.“

Když vystoupili a vykročili k pravděpodobné hlavní budově, objevil se nějaký muž a šel jim naproti: ještě dřív, než došlo k nějakému rozhovoru, Ginger vycítil, že je čeká srážka s byrokracií, a to v místě, kde to bylo nejméně žádoucí. A opravdu, dřív než muž promluvil, bylo z jeho bojovného výrazu a okázalého chování jasné, že je bere na vědomí s jednoznačnou nelibostí. Přibližně padesátiletý muž mohutné postavy měl na sobě vybledlou modrou uniformu. Jeho oči pod hustým, litinově šedým obočím měly barvu ledu a vyzařovaly i stejný chlad. Nezastřížené, poněkud prošedivělé vousy budily dojem, že kdysi mohl být námořníkem. Mezi zuby svíral dýmku z žíhaného dřeva s velkým kalíškem. Nepodobal se určitě ani Latinci, ani Chilanovi, ani Argentinci, podobně tomu

bylo i s mnohem mladším, uniformovaným mužem, který šel v uctivé vzdálenosti za ním.

Starší muž promluvil. „Jste Britové?“ zeptal se dobrou angličtinou, ale způsob, jakým to řekl, zaváněl vyzývavým tónem.

S ohledem na registrační číslo Ováda se tato otázka zdála být Gingerovi zbytečná. „Jsme,“ potvrdil Biggles.

„Hm.“ V tom povzdechu byl skrytý význam. „To letadlo tam nemůžete nechat stát,“ pokračoval muž odměřeně.

Biggles se zatvářil překvapeně. „Proč ne?“

„Stojíte v cestě letadlu, které bude brzy startovat.“ Muž ukázal na letadlo.

„Omlouvám se,“ řekl Biggles. „Kam si přejete, abych ho zaparkoval?“

„Tamhle,“ řekl muž a ukázal.

Ginger už pochopil, že se štěstí od nich odvrátilo. Nerudná povaha úředníka byla až příliš zjevná, protože dotyčné letadlo mělo k pojezdu před startem dostatečně velký prostor. Nebylo jasné, proč ten muž zaujal takový postoj.

Všichni vyčkávali, než Biggles došel k Ovádovi, přejel s ním na vyznačené místo a vrátil se.

„Zdržíte se dlouho?“ položil muž nevlídně další otázku. „Snad. Zatím si tím nejsem zcela jistý,“ odpověděl Biggles.

„Proč jste sem přiletěl?“

„Byl jsem na cestě do vaší kanceláře, abych vám to řekl. Jste správcem letiště?“

„Ano.“

„To je výborné,“ řekl z klidu nevyvedený Biggles. „V kapse mám dopis, podepsaný tajemníkem chilského

vyslance v Londýně, který žádá o spolupráci chilských představitelů v těchto končinách. Chtěl byste si ho přechíst?“

Agresivní chování muže se poněkud zmírnilo. „Co tady hodláte dělat?“

„Přiletěl jsem se pokusit vypátrat dva pohřešované anglické sběratele rostlin.“

Správce letiště se nepříjemně usmál. „Maříte čas. Jsou mrtví.“

„Byla nalezena jejich těla?“

„Ne.“

„Jak tedy víte, že jsou po smrti?“

„Jak by mohli být ještě živí?“

„Právě to jsem přijel zjistit.“

Muž přikývl. „Pohovoříme si v mé kanceláři. Nejprve však proběhne celní prohlídka.“ Obrátil se a místním jazykem dal svému asistentovi pokyn, aby prohlédl letadlo. Ginger uměl natolik španělsky, že rozuměl.

„Si, señor Gontermann,“ uctivě odpověděl mladý muž. Zřejmě byl pomocníkem správce letiště a měl na starosti celní odbavování.

„Budeme se držet vašich příkazů, pokud budeme tady,“ klidně řekl Biggles.

Když pak šli za správcem do jeho kanceláře, Biggles tiše řekl ostatním. „Škoda. Zřejmě jsme narazili na nepříjemné individuum.“

„Co ho kouslo?“ rozhořčeně se Algy zeptal.

Biggles zavrtěl hlavou. „To nevím, kdybys ale chtěl slyšet můj dohad, tak podle jména to je Němec nebo je po předcích německého původu. Zřejmě ho něco tíží na svědomí. Třeba to má nějakou souvislost s válkou. Tady

má v každém případě rozhodující slovo, takže bez ohledu na jeho chování zachovejte klidné hlavy, protože jinak bychom mohli jediné odletět domů – ovšem, pokud by on k tomu dal souhlas.“

Z budovy vyšli piloti a posádka dopravního letadla, za nimi přibližně půl tuctu cestujících.

Když letadlo odstartovalo a nasadilo kurz k severozápadu, Biggles s ostatními šli za správcem do jeho kanceláře.

KAPITOLA 3

ZNEKLIDŇUJÍCÍ ZPRÁVY

Není nutné zopakovat podrobně rozhovor, který trval déle než hodinu v kanceláři správce letiště, i když Gontermann nepřekročil své úřední povinnosti, choval se tak neochotně, jak mu to jeho postavení dovolovalo. Jak však Biggles později řekl, byl by asi ještě protivnější, kdyby neměl k dispozici dopis z chilského vyslanectví v Londýně, který měl u ostatních pověřovacích dokladů. Poněvadž cestoval vyloženě jako soukromá osoba, o jeho spojení s policií Velké Británie samozřejmě nepadlo ani jediné slovo.

Jestli se Gontermann tak neotesaně choval ke každé letecké návštěvě, nebo se tak choval jenom proto, že jsou Britové, to nebylo jasné. O zmizelých botanicích Gontermann informován byl, svým chováním dal však jednoznačně najevo, že pro ně nemohl nic udělat. Souhlasil však, aby Biggles používal letiště jako základnu pro pátrání po nich s tou výhradou, že nebudou pořizovat fotografie z letadla. Neudal pro to žádný důvod, protože asi žádný neexistoval a ten zákaz by se asi těžko dal zdůvodnit ohrožením státní bezpečnosti.

Ginger měl podezření, že povolení používat letiště jako základnu bylo dáno jedině proto, že nemohlo být zdůvodněně odmítnuto, protože jak cestující, tak letadlo odpovídali mezinárodním předpisům o létání. Letiště používalo jen velmi málo jiných letadel než těch, která zajišťovala pravidelné letecké spojení jménem společnosti LAN (Linea Aerea Nacional), což byla vládní

organizace, zajišťující letecký provoz z hlavního města Santiaga na severu země.

Narazili na problém kvůli zbraním, které vezli s sebou. Bigglese to nepřekvapilo. Gontermann je chtěl zabavit a uložit do úschovy. S předstíranou zdvořilostí řekl, že jim na ně dá potvrzení a při odletu jim zbraně vydá. Biggles namítl, že jim bylo dovoleno provézt je přes brazilská a argentinská letiště a že i když nepředpokládá, že je někdy použije, bude se s nimi cítit bezpečněji. V případě poruchy letadla by si možná museli zastřelit něco k jídlu. Gontermann nakonec řekl, že jim dovolí zbraně si ponechat, bude-li za ně zapláceno dovozní clo. Biggles s tím souhlasil.

Další námítky byly vysloveny k náčiní, jehož přítomnost ohlásil mladý chilský správce zástupce a současně celní úředník, když předložil seznam obsahu letadla. Biggles poukázal na to, že kdyby snad našli mrtvá těla postrádaných mužů, museli by je pohřbít. Dále řekl, že je nepravděpodobné uvidět těla ze vzduchu, proto budou muset upravit si nějaký prostor pro přistání v terénu, pokud ovšem nějaký vhodný najdou. A dál, kdyby se letadlo zabořilo do bahna, k jeho uvolnění by potřebovali nářadí. Gontermann byl zřejmě podezřívavý, proto prohlásil, že jelikož návštěvníci nepožádali o povolení hledat nerosty, mají zakázáno pátrat po nich. Znovu však připustil, že neexistuje žádný zákon, který by dovoz takového nářadí zakazoval.

Záležitost pobytu byla dohodnuta v ovzduší, které určitě nebylo možné nazvat příjemným. Gontermann pak bez dalšího slova nasedl do auta a odjel do města.

Biggles si s úlevou oddechl a obrátil se k mladému chilskému úředníkovi, který probíhající rozhovor

sledoval s pohledem naznačujícím sympatie k návštěvníkům. „Je s ním vždycky taková těžká domluva?“ zeptal se španělsky.

Úředník s posmutnělým úsměvem odpověděl: „Záleží to na různých okolnostech.“

„Na čem konkrétně?“

„Na národnosti návštěvníků.“

„Chcete tím říci, že nemá v lásce Angličany?“

„Ano, to je pravda.“

„On je Němec, že?“

„Ne, on je Chilan, ale jeho otec, který se oženil s místní ženou, sloužil jako námořník v Říšském námořnictvu.“

„Snad v tom tkví vysvětlení.“

„S ním má potíže každý. Je až příliš sám a veškerý volný čas tráví plachtěním na malé jachtě, kterou má ve městě. Nemějte však sebemenší obavy. Zdejší zaměstnanci jsou správní hoši a ti vám poskytnou všechno potřebné. Ani oni ho nemají rádi. On je totiž tak trochu tyran. Máte smůlu, že jste přiletěli dnes. Přijel sem jediné proto, aby se podíval na to velké letadlo, které sem přiletělo.“

„Bude tu zítra?“

„Myslím, že ne. Předpokládám, že si zase vypluje se svou lodí.“

„Jak se jmenuje křestním jménem?“

„Hugo.“

„Smím se zeptat, jak se jmenujete vy?“

„Juan Vendez. Jsem neustále ve službě, ale moc práce tu stejně není. Objevuje se tady málo lidí, někdy nějaký hledač rud či zlata nebo nějaký obchodní cestující či prodavač, často agenti s vlnou a se skopovým masem.

Pokud někdo odjíždí, pak jde obvykle o úředně povolený odjezd na dovolenou, nebo výjimečně jde o muže, který toho tady najednou má až po krk a vrací se do své vlasti.“

„Kde jste se naučil tak dobře anglicky?“ zvědavě se zeptal Biggles.

„Rok jsem žil v Anglii, Francii a v Německu, abych se naučil jazyky, potřebné v mém zaměstnání. Tady to je mezinárodní přístav, víte, a bývá tady mnoho cizinců.“

„Líbí se vám tady?“

„Ne. Pocházím ze severu, kde je teplo, ale každý, kdo slouží v celním a daňovém úřadě, si musí jednou odbýt službu tady, protože tato stanice si nezískala žádnou popularitu, aby sem někdo chtěl jít dobrovolně.“

„To rád věřím,“ zabručel Ginger.

„Zbývá mi už jen několik měsíců, pak se vrátím do Santiaga.“

„Povězte mi, jak se dostanu do města?“ zeptal se Biggles. „Je tady nějaká pravidelná doprava?“

„Ne, při tak nepatrném počtu cestujících by se dopravní služba nevyplatila. Jeden nebo dva taxikáři sem zajíždějí k letadlům, která mají pravidelný přílet. Mohl bych zavolat do hotelu, aby pro vás poslali auto.“

„Ještě jsme se nikde nebytovali.“

„To nevadí. Právě pojedu domů a odvezu vás do města ve svém autě, kterým jezdím do práce.“

„Můžete mi doporučit nějaký ne příliš drahý hotel?“

„Vím o jednom správném místě, které by vám mohlo vyhovovat. Je malé a čisté a vede ho žena ze Skotska. Její manžel sem přijel pěstovat ovce, ale v bouračce přišel o život.“

„Tak to se nám určitě bude líbit,“ řekl Biggles.

„Díky, jste velmi laskavý. Mimochodem, víte snad něco

o dvou anglických sběratelích rostlin, kteří sem přijeli, odjeli odtud na člunu a ještě se nevrátili?“

„Vím pouze to, co se tehdy všeobecně povídalo. Všechno je už dnes zapomenuto. Všeobecně se předpokládá, že jsou mrtví. Měl byste navštívit muže jménem Scott. Má u nového mola půjčovnu lodí. No, to molo je nazýváno stále nové, přestože bylo postaveno v roce 1927. Pan Scott bude možná informován lépe než ostatní, protože to byl on, kdo jim pronajal svůj člun. Určitě neměl radost, že o něj přišel.“

„Zajdeme ho navštívit,“ řekl Biggles.

Přívětivý mladý úředník s nimi za chvíli ujížděl do města. Nepřítomnost stromů navozovala bezútěšnost, Ginger však přesto shledal, že ulice jsou překvapivě čisté a po jejich obou stranách jsou prvotřídní obchody. Nepříliš výstavné domy se vyznačovaly jednotvárnou uniformitou.

Vendez je vysadil u hotelu, který doporučil. Baculatá a poněkud přísně se tvářící paní, která svůj rodný přízvuk stále neztratila, je přivítala a nabídla jim ubytování. V úzkostlivě čisté jídelně jim pak byly nabídnuty poměrně velké hovězí bifteky, které všichni uznale přijali, protože v nezvykle čerstvém ovzduší všichni pořádně vyhládli.

Nad kávou a s cigaretou v ruce se pak Biggles cítil nadmíru klidný a spokojený.

„Na co myslíš,“ zeptal se po chvíli Algy.

„Přemýšlím o tom chlapíkovi Gontermannovi,“ zadumaně odpověděl Biggles. „Budeme si muset před ním dávat pozor. On zřejmě jenom čeká, aby nám způsobil nějaké problémy. Abych řekl pravdu, začíná mi vrtat v hlavě, jestli snad jeho otec neměl nějaké spojení s

lodí *DRESDEN*, když se tady tehdy ukrývala. Ten člověk možná ví o té aféře všechno a to by mohlo vysvětlit jeho antipatie nejenom vůči nám, ale i vůči všem Angličanům.“

„Jinými slovy, starý brachu, si myslíš, že trpí stejným neduhem jako náš drahý Erich, kterého také rozčilovali všichni Britové,“ dohadoval se Bertie.

„Snad to je něco podobného. Na důvodu však nezáleží. Prostě nás nemá rád, tak to musíme mít stále na paměti.“

„Já jsem v tom došel o kousek dál,“ ozval se Ginger. „Nemohla by ta jeho chuť plachtit na člunu, o níž nám řekl Vendez, mít něco společného s lodí *DRESDEN*?“

„V jakém směru?“

„Možná on, možná jeho otec něco zaslechli o zlatě na palubě lodí *DRESDEN*. Jestli ano, pak by po něm mohl pátrat.“

„Myslím, že to možné je.“

„Mám-li pravdu, tak mu určitě není příjemná představa, že by nějací cizí lidé, tedy my, se začali po ostrovech potulovat, ať už z jakéhokoli důvodu. Nehledě na zlato, mohli bychom zase my začít dumat nad tím, co na ostrovech dělá ON. Nebylo snad právě toto důvodem jeho nepřijemného chování ráno?“

Biggles se natáhl pro cigaretu. „Mohlo by to tak být. Brzy zjistíme, jestli máš pravdu.“

„Poletíme dnes ještě někam?“ zeptal se Algy.

„Ne. Potřebujeme den odpočinku. Myslím, že nejprve si pohovoříme s tím panem Scottem, který Carterovi a Barlowovi pronajal plachetnici. Má-li mít někdo představu, co se s nimi mohlo stát, pak by to mohl být právě on. Jdeme.“ Biggles vstal.

Půjčovnu lodí s množstvím lanoví a pachem dehtu našli bez zvláštních potíží. Jak řekl Vendez, byla poblíž mola, kde byla na dvě rezavými skvrnami pokryté chladírenské lodě – jedna měla červenou vlajku obchodního loďstva – z velkého mrazírenského zařízení pilně nakládána těla zmrzlých ovcí. Gingerovi proletěla hlavou podivná myšlenka, že jednoho dne po návratu domů se možná zakousne do kýty některé z těchto mrtvých ovcí.

Vešli do obchodu a představili se majiteli, v jehož přízvuku zaznívala země jeho zrození. Po vysvětlení účelu návštěvy v zemi se Biggles pana Scotta zeptal, jestli by jim mohl poskytnout nějaké informace, které by jim při pátrání pomohly.

Pan Scott dal brzy najevo, že tato událost je pro něho bolavým místem, že však je ochoten říci jim všechno co ví. Podle jeho mínění se ti dva muži museli minout rozumem, stejně jako on sám, když jim přenechal člun, desetitunový keč (malá dvoustěžnová plachetnice) jménem *SEASPRAY*, opatřený malým motorem Petter. Navrhl jim, aby si s sebou vzali místního lodivoda, jenže oni odmítli údajně kvůli mimořádným výdajům. Tvrdili, že oba jsou zkušený jachtaři a nemají obavy, že by nebyli schopní člun ovládat. Jenže ovládat plachetnici někde kolem ostrova Wight u Anglie, řekl trpce pan Scott, a ovládat ji tady, to je něco zcela jiného. Protože však ti muži jsou mrtví, nemá důvod říkat o nich něco nelaskavého.

„Proč jste si tak jistý, že jsou určitě mrtví?“ zeptal se Biggles, přestože s tímto názorem souhlasil.

„Jak by mohli být ještě živí?“ byla odpověď.
„Nevrátili se. Zásoby měli na měsíc, nanejvýš na šest

týdnů. Nemohou žít z ničeho kromě mořských ptáků, i kdyby věděli, jak je chytit. Jinak jsou k dispozici pouze jedlé slávky a ani těch není nikde příliš mnoho.“

„Nezmínili se před vámi, kam chtějí doplout?“

„Vůbec ne. Pochybuji, že to věděli sami. Prostě řekli, že se budou plavit z místa na místo mezi ostrovy. Tehdy bylo počasí slušné. Řekli, že se vrátí, jestli se zhorší.“

„A zhoršilo se?“

„Ovšemže. Vždycky se zhorší. Říkal jsem jim, že se zhorší. Nikdy nevydrží dlouho slušné. Oni si však byli sami sebou tak jisti, ti ubozí hlupáci. Měl jsem si to lépe uvědomit a nedovolit jim odplout.“

„Co vám napadlo, že se s nimi stalo?“

„Stát se mohla spousta věcí. Mohli být zatopeni, mohli se převrátit ve snaze dostat se na břeh nebo možná byli rozdrceni malými ledovci. Místa jako je Icy Reach jsou jich neustále plná.“

„Ledovci?“

„Nojo. Kusy ledu o velikosti domů, nebo i větší, se odlamují od ledovců a padají do vody. To se děje neustále. Pokud je sami neuvidíte, určitě je zaslechnete.“

„Pane Scotte, vy přece víte, co máme v úmyslu udělat. Můžete mi dát nějakou radu?“

„Ale jo. Stejnou jako jsem dal Carterovi a Barlowovi. Odjeďte domů. Nevíte, do čeho se chcete pustit.“

„To si nemohu dovolit, aniž bych udělal aspoň jeden pokus. Byl jsem sem vyslán, abych odvedl nějakou práci, a tak jestli to bude jen trochu možné, tak ji odvedu.“

„Ať je teda po vašem.“

„Měli bychom navštívit nějaké domorodce?“

„Proč?“

„Možná by nám mohli poskytnout nějaké informace.“

„V Indian Reach možná uvidíte v kánoích žebrající Indiány. Několik se jich tam pořád potuluje sem a tam v naději, že z některé míjející lodi jim lidé hodí nějaké jídlo. Potřebují ho, ti ubozí ďáblové, ale nedávejte jim nic.“

Biggles se zatvářil překvapeně. „Proč ne?“

„Protože jestli to uděláte, už se jich nikdy nezbavíte. Ženy a děti by z toho stejně nic nedostaly. Ti muži by všechno sežrali sami. Je to špinavá a sobecká sebranka.“

„Jsou nebezpeční?“

„K tomu mnoho příležitosti nemají.“

„Když jsou na tom tak špatně, tak proč nepřijdou sem?“

„Zřejmě mají strach.“

„Proč by měli mít strach?“

„To je stará historie. Před lety, když lidé začali chovat ovce, Indiáni, kteří ve svém životě nikdy neviděli procházet se takové spousty jídla, si začali pomáhat k ovčím. Výsledkem bylo, že na ně byly pořádány hony jako na vlky, až byli skoro vyhlazeni. Myslím, že na to nezapomněli.“

„Tak to tedy bylo. Povězte mi ještě toto. Měl váš člun *SEASPRAY* nějaké charakteristické znaky, podle nichž bychom ho poznali, kdybychom náhodou našli jeho vrak?“

„Ani ne. Byl natřen na bílo a měl tmavě červené plachtoví. Kosatka byla světle červená. Byl to tady jediný člun s plachtami takové barvy.“

„Ještě poslední otázku. Napadá vám nějaký důvod, proč správce letiště Hugo Gontermann s námi po dnešním přistání jednal tak, jako bychom byli nějaká banda darebáků?“

Pan Scott sešpulil ústa. „Moc dobře ho neznám, ale myslím, že hádavý je od přírody. Snad proto, že pochází z německé rodiny, má zlost na každého z Británie. Povídá se, že před mým příchodem sem jeho otec sloužil na lodi *DRESDEN*, která, jak asi víte, se tady po bitvě o Falklandy ukrývala. Nepochybně jste už o tom slyšel. Gontermannovou matkou bylo místní děvče a on se narodil a byl vychován tady. Během Hitlerovy války Gontermann zmizel a někdo mi řekl, že prý odjel do Německa a nechal se odvést do armády. Prý se dostal do vojenského letectva a stal se velitelem základny nebo něčím podobným. V každém případě, když se sem po válce vrátil, věděl mnoho o letadlech, což mu spolu se znalostmi zdejšího počasí a okolního moře umožnilo získat zaměstnání na letišti. Pro tuto práci byl správným mužem. Většinou si vystačí sám, chodí plachtit na vlastním člunu. Je dobrým námořníkem a co je důležitější, zdejší vody zná stejně dobře jako málokdo jiný. Někteří lidé mají za to, že byl německým vyzvědačem, já však o tom nic nevím, vím jenom to, že má sympatie k Německu. To však z něho nedělá vyzvědače. Jeho člun *DER WESPE* najdete uvázaný u přístavní hráze.“

„Děkuji vám, pane Scotte. Teď je jasnější, proč je vůči nám tak nepřátelský. Přece, jestli jeho otec sloužil na lodi *DRESDEN*, určitě pomáhal u Coronel poslat ke dnu šest tisíc britských námořníků.“

„Nojo. Také si to myslím.“

„Je to všechno, co nám můžete říci?“

„Ano, jediné ještě snad, abyste ani pět minut nevěřili počasí. Hromobití, bouřka a poryvy větru mohou přijít odkudkoli. Jestli tady zůstanete, poznáte, co tím myslím.“

Protože už nebylo co říci, poděkovali Scottovi a Biggles vyšel ven. „Teď konečně vím, proč se na nás Gontermann při pozdravu neusmívá,“ poznamenal. „Skutečnost, že jeho otec sloužil na lodi *DRESDEN*, je pravděpodobně náhoda. Pokud vím, byla to jediná německá bitevní loď, která doplula až sem. To aspoň vysvětluje, proč je Gontermann právě tady. Jestli sloužil v *LUFTWAFFE*, pak se vyzná v létání a to si musíme velmi dobře uložit do paměti.“

Na zpáteční cestě do hotelu se Biggles zastavil v garáži a velmi levně, z druhé ruky, koupil polorozpadlého a zchátralého Forda, který, jak řekl, jim docela dobře poslouží na cestu na letiště nebo z letiště.

„Zítra,“ řekl, když auto přivezl k hotelu, „se porozhlédneme shora a uvidíme, jestli to tady je tak špatné, jak všichni tvrdí.“

KAPITOLA 4

NEPATRNÁ STOPA

Následujícího rána se naši přátelé připravovali na letišti k prvnímu průzkumnému letu. Biggles s úzkostlivou péčí obcházel letadlo, zatímco ostatní doplňovali nádrže benzínu až po okraj. Ráno bylo poněkud mrazivé, počasí však bylo hezké, tedy alespoň tak hezké, jak v těchto končinách bylo možné očekávat – většinou modrá obloha, přestože ostrý, od východu vanoucí vánek po ní proháněl několik načechraných mraků. K uspokojení všech Gontermann nebyl přítomen, žádná letadla pravidelných linek zřejmě nebyla očekávána. Objevil se však Vendez a vypomáhal jim, co mu síly stačily. Řekl, že Gontermann odplul ve svém člunu: viděl jeho černě natřený člun *DER WESPE*, oplachtěný oranžovými plachtami, vplouvat do průlivu. Německý název člunu znamenal VOSA, což Ginger považoval za přiléhavý název.

Jakmile byl Ovád ve vzduchu a stále stoupal, Biggles rovněž zamířil k průlivu, který byl jedním z dobře viditelných orientačních bodů v krajině, na který se mohli spoléhat do té doby, než se seznámí s nějakými jinými. V dohledu nebyla žádná loď s výjimkou malé Gontermannovy plachetnice s pomerančovými plachtami, která plula stejným směrem, tedy skoro přesně k jihu. Poněkud dále vpředu se průliv ostře zatáčel a severozápadním směrem pokračoval do Tichého oceánu. Biggles vystoupal s Ovádem do výšky deseti tisíc stop, aby se mohli dobře rozhlédnout po krajině. Z takové

výšky nad obzorem se před nimi ukázala nádherná, i když poněkud znepokojivá podívaná na svět nedotčený lidskýma rukama. Jako by letěli nad nějakou cizí planetou, napadlo Gingerovi. Vrcholky většiny hor byly naneštěstí zahaleny měkkou mlhou – naneštěstí, protože Ginger, sedící s mapou na kolenou vedle Bigglese, se právě na ně spoléhal, že mu poslouží jako orientační opěrné body. Utěšoval se, že se mu do mapy podaří zakreslit právě ty dvě, které je zajímaly nevíce, a sice Sarmiento a Itálii, což se však ukazovalo poněkud obtížné aspoň do té doby, než zesílí pravidelná bríza a roztrhá závoje mraků, zakrývající hory. Občas k tomu došlo a tu se objevil bíle se lesknoucí obr pod sněhovou přikrývkou věčného sněhu. Byl to opravdu respekt budící pohled, o to hrůznější při vědomí, že žádný z těchto vrcholů nebyl a ani nikdy nebude slezen. Na mapách bývají tyto hory označovány INESPLORADO – neprozkoumaný.

V dohledu Biggles neviděl nic, co by nasvědčovalo, že jsou nad obydlenou zemí, objevili však největší z několika ledovců, vinoucích se mezi horami. Byla to obrovská bílá řeka Vergera, skládající se z obrovských mas nepředstavitelně dlouhé věky starého ledu, který vrhal úchvatně modré stíny. Viděli vyšplíchnout vodu, když se ohromné kusy odlamovaly od morény a dopadaly do vody. Záliv pod ústím ledovce byl poset ostrůvky modrého a bílého ledu. Přistát se tam nedalo. Dělal mu starosti právě to, co pan Scott nazval „malými plujícími ledovci“ na většině ploch jinak volné mořské hladiny.

„Co na to říkáš?“ zeptal se Biggles.

„Hrozné,“ neradostně odpověděl Ginger. „Tady se nám nebude dobře pracovat.“

„Přiznávám, že jsem nakloněn s tebou souhlasit,“ odvětil Biggles, zatlačil škrtící klapku a letadlo začalo ztrácet výšku.

„Co chceš dělat?“

„Slétnout poněkud níže, abychom mohli dělat to, co se od nás očekává. VOSU jsem sice ztratil z dohledu, ale v této výšce nás Gontermann může vidět a možná se bude divit, co tady děláme. Navíc pochybuji, že bychom z téhle výšky byli schopni tam dole nalézt katedrálu sv. Pavla, nemluvě o dvou trosečnících.“

„Ty si vážně myslíš, že najdeš ty dva sběratele květin?“

„Nechci dělat předčasné závěry. Už se přihodily mnohem podivnější věci. Můžeš si však být jistý jednou věcí – určitě si nikdy nezkrátím cestu skrze mraky. Ve většině z nich je až příliš mnoho masivní hmoty. Podařilo se ti snad poznat Sarmiento a Itálii?“

„Ani náhodou. To se podaří jedině v den, kdy bude absolutně čistá obloha – pokud se něco takového vůbec někdy stane. Jak se s tím hodláš vyrovnat?“

„Budeme to muset promyslet a připravit nějaký plán.“

„Jaký plán chceš udělat, když dole je takové neřádstvo?“

„Nejsem schopen vymyslet nic jiného, než z nízké výšky důkladně začít prohledávat ostrovy jeden za druhým. Začneme s nějakým, jehož tvar si budeme schopni zapamatovat. Ten se pak stane naším opěrným bodem.“

A pak každý, který prohlédneme, jednoduše na mapě vyškrtne.“

Ginger se zatvářil zděšeně. „To potrvá několik měsíců, ne-li roků. Nevidím tady nic než samé ostrovy. Musí jich být tisíce.“

„Máš pravdu, JSOU jich tisíce. S trochou štěstí bychom mohli narazit na ten pravý. Napadá ti snad nějaká jiná možnost?“

„Ne, pokud se nám nepodaří objevit nějaké domorodce, abychom se jich mohli zeptat, jestli něco nevědí.“

„Jestliže uvidím nějaké Indiány, určitě to udělám, ovšem pokud někde poblíž najdeme vhodné místo k přistání.“

„Podle pana Scotta se někteří potulují v kánoích na volné vodě někde v prostoru nazvaném Indian Reach, kde se od proplouvajících lodí snaží vyžebrať něco k jídlu.“

„To je málo rentabilní činnost. Z výšky deseti tisíc stop jsem měl dobrý výhled, a jsem si zatraceně jistý, že v tomto okamžiku není v průlivu loď ani člun žádné velikosti. To je jediné, co jsme zjistili. Pošlu kabelogram leteckému komodorovi, abych mu to dal na vědomí.“

„Ihned?“

„Ne. Asi tak za jeden nebo dva dny. Ještě bychom se o tom měli přesvědčit. Nějakou loď, dokonce i velikou, ukrytou v některém z těch úzkých průlivů, by bylo obtížné zpozorovat. Pokud jde o Indian Reach, je určitě vyznačený na mapě. Mohli bychom se tam zaletět podívat. Jestli se obloha vyčistí, vyletíme výš a pokusíme se objevit ty dvě hory. Jestli se nám to povede a zařadíme je za sebe, mohou nám posloužit jako ukazovátko. Jsou-li viditelné při pohledu k jihovýchodu od skryše zlata,

jejich postavení za sebe ze severovýchodu by nám mělo poskytnout hrubý směr.“

„Problém je v tom, že těch zatracených hor je příliš mnoho,“ zabručel Ginger.

„Jako stopa je dvojice hor opravdu až příliš nepřesnou náповědí,“ podotkl Biggles. „Pokud ale vím, tak žádná mapa pokladu, kterou jsem kdy viděl nebo o ní slyšel, nebyla jiná než nepřesná a neurčitá. Kde je ta oblast Indian Reach?“

Ginger pohlédl do mapy a udal směr.

„Měj oči dobře otevřené,“ vyzval ho Biggles.

„Po čem se mám koukat?“

„Po všem, co bude vypadat trochu zajímavě. Sletím níž tak asi na pět set stop. Níž si netroufám jít, mělo by to ale stačit k objevení čehokoli, jako je třeba vrak té malé dvoustěžňové keče, s níž tady proplouvali ti lovci rostlin, nebo na příklad také kouř ohně. Řekni Algymu a Bertiemu, co máme v úmyslu dělat. Také by měli mít oči na stopkách.“

„To vypadá na dlouhou zábavu,“ zabručel Ginger, když se vrátil.

„Neočekávám, že to uděláme za pět minut. Až tu budeme měsíc, pak nastane čas, abychom začali bručet. Vždyť jsme ještě ani nezačali. Je ten otevřený kus moře před námi Indian Reach?“

„Měl by být, ruku do ohně bych ale za to nedal. Nedá se říci, že by se to tady hemžilo Indiány. Nevidím ani jediného.“

„Třeba vyplouvají, až když tady proplouvá nějaký parník. Odněkud z větší výšky na pobřeží ho mohou zahlédnout dřív. Pro nás je však mnohem důležitější, jestli vidíš nějaké plující ledovce.“

„Ne, na celé vodní ploše ani jediný. Myslím, že za takového bezvětří bychom je vidět měli, pokud tam nějaké jsou.“

„Výborně. Pokusme se přistát. Uvidíme, co se stane.“

Biggles nasměroval letoun na nejdelší volnou plochu a bez obtíží dosedl na vodu, která pod ochranou okolních, nad hladinu vyčnívajících ostrovů připomínala příslovečný mlýnský rybník. Ginger měl po dobu přistávání zatajený dech. Biggles dojel blíž ke skalnatému pobřeží nejbližšího ostrova, vypnul zapalování a vytáhl pouzdro na cigarety.

„Když jsme se přesvědčili, jak to tady vypadá, tak bychom si mohli krátce odpočinout a trochu si o tom popovídat,“ poznamenal. „Třeba někomu přece jen něco napadne.“

Bertie přišel dopředu. „Asi nám moc nepomůže vymýšlet kdovíjaké nápady, starý brachu, když hledáme jehlu v kupce sena.“

„Jenže o té jehle v kupce sena přece víme už od doby před odletem,“ usadil ho Biggles. „Proč se k tomu zase vracet? Byl bych rád, kdybyste raději méně reptali a více užívali svých mozků.“

„Vidím blížít se nějaké kánoe,“ ozval se Ginger.

„Odkud?“

Ginger ukázal. „Tamhle. Ti lidé zřejmě mezi skalami pořádali piknik – neptejte se mne ale proč.“

„Dva dospělí a dítě,“ poznamenal Algy. „To je ale podivné místo k přivedení dítěte na svět.“

„Možná se nenarodilo tady,“ zareagoval Biggles. „Třeba tady bydlí. Tedy, jeho otec, matka a dítě.“

„Lidé žijící na místech jako tohle by neměli mít děti,“ podotkl Algy.

„Možná, že by totéž řekli tito lidé při pohledu na některé z našich brlohů v chudinské čtvrti,“ řekl Biggles. „Jsem ochoten se vsadit, že kdybys tyto lidi odvezl do Londýna, že by do měsíce zemřeli. Tady zřejmě dovedou žít, pochybuji ale, že by byli schopni odolávat choroboplodným zárodkům, obtížnému hmyzu, mikrobům a všemu tomu, co musíme trpělivě snášet a vydržet my. Už jsou tady. Doufejme, že najdeme nějaký společně srozumitelný jazyk. Jestli jsou zvyklí se domlouvat s lidmi na proplouvajících lodích, pak by to nemuselo být nemožné.“

Ginger v životě neviděl podivnější plavidlo, než byla kanoe, která připlula k letadlu. Bližší část byla vydlabána ze stromu, který byl prohnílý zřejmě už při jeho nalezení. Obrubníky člunu byly tvořeny z vyrovnaných starých, do moře vyhozených plechových krabic, zbytků bedýnek a kousků tkanin. To vše na svých místech držely třísky, rybí kosti a kousky drátu tak ledabyle, že vše vypadalo tak, že první vlna loďku rozmetá na kousky.

V kánoi byli muž, žena a malý chlapec, všichni nepopsatelně špinaví. Oba dospělí měli kolem beder uvázaný útržky pytloviny. Chlapec byl zcela nahý. Ani neměl místo k sezení, proto dřepěl na bobku ve třech nebo snad čtyřech palcích ledové vody, která se spolu s množstvím mušlí jedlých slávek přelévala na dně kánoe. Ginger se při pohledu na dítě roztrásl. Sám byl dobře zabalený a v suchu, zdaleka však neměl pocit, že je v teple. „Nevěděl jsem, že na světě existuje něco takového,“ nezřetelně zabručel.

„Přece už jsi slyšel, že někteří lidé zaostali za vývojem. Ted' se na některé z nich díváš,“ odpověděl Biggles.

„Opravdu to je několik prvotřídních vzorků, to je fakt,“ vložil se do řeči znechucený Algy. „Místo aby se milióny investovaly do raket, proč někdo raději neudělá něco pro tyto nebohé nešťastníky?“

„Jenže je docela pravděpodobné, že právě oni tady ještě stále budou, až civilizace sama sebe vystřelí někam do vesmíru právě těmi raketami,“ poznamenal Biggles.

Vešel Bertie. „Jsem zcela vyveden z míry představou, jak tito lidé mohou žít tam, kde se o to nepokoušejí ani zvířata.“

Rozhovor skončil v okamžiku, kdy se muž postavil a špinavé ruce položil na bok letadla. „Tabac – tabac,“ řekl chraplavým hlasem.

Ginger nevěřil svým uším. Myslel si, že nepostrádají nic jiného než jídlo, ale mužovou první myšlenkou byl tabák – podle všeho pouze pro něho. Vzpomněl si na slova pana Scotta, že když jim je podáno několik konzerv s jídlem, vždy se pokládaly k nohám muže, nikdy ženy.

Biggles se mezitím všemi možnými způsoby pokoušel domluvit s mužem, zkoušel to anglicky i španělsky. Ukázalo se, že muž zná pouze několik jednoduchých podstatných jmen v obou jazycích, zřejmě pochycených z proplouvajících lodí. To však nestačilo k zodpovězení otázek, které mu Biggles položil o dvou bílých mužích, ať už živých nebo mrtvých, kteří tady někde ztroskotali. Pokoušel se o to dost dlouho, avšak neúspěšně.

„Nemá to význam,“ konečně řekl. „Od nich se nedovíme nic, ani kdyby něco věděli. Nemyslí zřejmě na nic jiného, jenom na jídlo, tabák a zápalky.“

„Také bych nemyslel na nic jiného, starý brachu, kdybych jen tak v kdovíjakých kalhotách pádloval v tak mizerné kánoi.“

Jakmile Indián usoudil, že na obzoru už zřejmě nebudou žádné další konzervy, beze slova díky se odrazil od letadla. Jeho kánoe se rozhoupala tak mohutné, že se ukázal vzdálenější obrubník člunu.

Ginger uchopil Bigglese za ruku. „Zadrž ho!“ vykřikl „Podívej se na ten obrubník člunu!“

Byl tam tmavočervený útržek z lodní plachty.

„Takovou barvu přece mělo plachtoví člunu *SEASPRAY*,“ připomněl.

Biggles zakřičel na muže, aby se vrátil, ten to však nebral na vědomí, protože zřejmě nerozuměl.

„Rychle, podejte mi někdo další konzervu,“ vykřikl Biggles.

Algy mu jednu podal. Biggles ji zvedl nad hlavu. Muž okamžitě pochopil a začal pádlovat nazpátek. Když si konzervu vzal, Biggles ukázal na kousek rudé plachty. „Odkud je?“ zeptal se.

Indián se na něho podíval s nic neříkajícím výrazem ve zvířecí tváři.

„Odkud je?“ znovu se zeptal Biggles. „Kde našel?“

Muž se podíval na Bigglese, pak se podíval na to, na co Biggles ukazoval. Jeho omezená inteligence konečně pochopila, na co je tázán. Bez nejmenšího zaváhání uchopil cár plachty, odtrhl ho a podával ho Bigglesovi se slovy: „Tabac.“

O to ovšem Bigglesovi nešlo. Chtěl se dovědět, odkud pochází. Ten cár si však vzal, aby zachránil důkaz, i když možná nebude k ničemu. „Dej mu ještě krabičku cigaret,“ řekl pak Algymu.

Muž si vzal odměnu, popadl kus dřeva sloužící jako pádlo a vyrazil ke břehu.

„Počkej! Vrat' se!“ vykřikoval Biggles, mohl však šetřit dechem. „Zatracený chlap,“ zabručel. „Proč tak příšerně spěchá?“ Podíval se na oblohu. „Že by kvůli tomu?“ dodal.

Ve směru od průlivu se nad nimi hnal tmavý mrak, který v následující minutě zodpověděl jeho dotaz, když všechno v dohledu zahalil bičující ledový déšť, který šlehal do trupu letadla tak, jako kdyby do něho někdo mlátil tisíci holemi.

„Začínám chápat, co pan Scott myslel tím počasím,“ vykřikl do hluku Biggles. „Zůstaneme sedět, kde jsme, než se to přezene.“

„Ten Indián zřejmě věděl, co se žene,“ řekl Algy. „Až ta bouře skončí, možná se vrátí.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Pochybuji. Dojede domů a zhltně baštu, kterou jsme mu dali.“

„Také bych baštil, starý brachu, kdykoli, kdybych vypadal tak vyhládlý jako on.“

Biggles zvedl cár rudé plachty. „Jestli to pochází ze člunu SEASPRAY, tak by toho někde mělo být víc. Ukáži to panu Scottovi, až se vrátíme. On pozná, jestli patřila jemu.“

„Jestli řekne, že patřila,“ řekl Ginger, „pak se můžeme definitivně rozloučit s nadějí, že najdeme Cartera a Barlowa.“

K tomu neměl nikdo co říci.

Náhlá bouře netrvala dlouho. Vítr se utiřil a déšť ustal stejně náhle, jak začal. Mraky z oblohy zmizely a sluníčko zářilo na bleděmodré obloze, ale chlad, který se musel blížít bodu mrazu, už zůstal.

„Je obtížné brát na vědomí, že je tady teď léto,“ podotkl Ginger, mnoucí si ruce, aby si je zahřál. „Jaké to tady musí být v zimě?“

„To nevím a ani to vědět nechci,“ odpověděl Biggles. „To už tady nebudeme – aspoň v to doufám. Vím však toto,“ pokračoval. „Kdyby místo deště přišlo krupobití, a podle teploty k tomu nijak moc nescházelo, měli bychom na horním povrchu letadla pár pěkných důlků. Příště si dám mnohem větší pozor, kde zastavím. Kdyby vítr přišel z protější strany, mohl by nás vrhnout na skaliska a při nulové viditelnosti bychom nevěděli, na kterou stranu se jim vyhnout. Byla to užitečná ukázka, co se tady může stát. Mohli bychom letět dál.“

„Co s tím Indiánem?“ zeptal se Algy.

„Přemýšlel jsem o něm, když vypukla bouře. Pochybuji, že ho ještě někdy uvidíme. Nejsem si však vůbec jistý, že je tak hloupý, jak se tvářil. Myslím, že se vylekal, když jsem ukázal na ten kousek plachty.“

„Myslíš, že si snad uvědomil, že by ji neměl mít?“

„To záleží na tom, jak k ní přišel. Napadlo mi, že jestli toto je opravdu kousek z loď SEASPRAY, kde je pak její zbytek? I kdyby ten člun skončil špatně, plachta by přece pořád byla v jednom kuse. Mám pocit, že by nám to mohl říci ten zamaštěně vypadající chudák v kánoji.“

„Kdyby tu plachtu našel celou,“ ozval se Bertie, „člověk by si myslel, že si z ní vyrobí pořádné kalhoty a

ze zbytku slušnou košili, která mu schází, jestli chápeš, co tím myslím.“

„Zkusme se porozhlédnout, jestli tu ještě někde je,“ navrhl Biggles.

Rozhlíželi se, ale kánoe zmizela. Jedinými živoucími tvory v dohledu bylo několik kachen, které přiletěly během bouře. Fantastickou rychlostí přeletěly nad hladinou a mávajícími křídly vyryly brázdu zčeřené vody, jakou za sebou zanechávají rychlé motorové čluny.

„Ta kánoe se určitě někde ukryla,“ usoudil Biggles. „Pochybuji, že se vrátí. Měli bychom si pospíšet.“

Ze vzduchu se jejich očím naskytl velkolepý pohled. Vítr odtrhl od vrcholků hor mraky, které je dosud zahalovaly, takže teď stály hory jako nějaké hlídky v celé své zmrzlé majestátnosti, rozzářené ve slunečních paprscích.

„To je lepší,“ s uznáním řekl Biggles. „Teď se nám nabízí možnost objevit Sarmiento a Itálii.“

Najednou to bylo jednoduché, protože při pohledu k jihu přes ostrov Dawson byly obě hory nápadné. Bližší byla Sarmiento. Během letu k ní využili příležitosti k zakreslení tvaru blízkého pobřeží, aby mohli v budoucnu nalézt její polohu, i když bude mít vrchol skrytý za mraky. Stejným způsobem pokračovali s horou Italia. Biggles ji oblétał a Ginger na psací podložce psal poznámky a kreslil náčrtky.

Když byli hotovi, Biggles zamířil domů, protože začínaly sílit nárazy větru. Dlouho předtím, než přiletěli na dohled letiště, se obě obří hory opět skryly za obvyklým příkrovem mraků. Cestou vyhlíželi Gontermannovu plachetnici, neviděli však nic.

„Zajímalo by mne, co Gontermann opravdu dělá,“ zabručel Biggles. „Nechce se mi věřit, že za těchto podmínek tady proplouvá jenom pro vlastní potěšení. I když, člověk nikdy neví. Někteří lidé mají podivné choutky. Vzpomínám si na proslulého kapitána Slocuma, který jen tak, pro vlastní potěšení, na malé plachetnici zcela sám obeplouval zeměkouli, doplul až sem a za burácení hromů a blesků tady málem zůstal. Když se pak změnil vítr, dokázal se z toho dostat.“

Ovád doletěl domů a bez nehody přistál. Po krátkém rozhovoru s Vendezem se ve Fordu všichni vrátili do města. Biggles zajel přímo do podniku pana Scotta. Našel ho při práci.

Ukázal mu kousek plachty. „Říká vám to něco?“ zeptal se.

Scott nezaváhal. „Je to kousek z mé plachty,“ prohlásil. „Odkud to máte?“ Biggles mu to pověděl.

„Jestli ten Indián zbytek plachty nemá, tak určitě ví, kde je,“ s jistotou řekl pan Scott, čímž potvrdil Bigglesův názor.

„Co by s ní dělal, kdyby ji vzal celou?“

„Možná by z ní vyrobil přenosný stan. To by byl pro něho lepší domov, než kdy vůbec měl. Oni totiž obvykle nedokážou udělat nic lepšího, než si svázat dohromady několik klacků, nasbíraných na pobřeží. Považují za mrhání časem budovat něco trvalejšího.“

„Proč?“

„Protože musejí být neustále na pochodu, aby si našli něco k jídlu, ať to jsou jedlé slávky na skalách nebo, když se jim poštěstí, nějakou leklou rybu. Až skaliska vysbírají, přejdou k dalším skaliskám, nebo hladovějí. Je zvláštní, že si toho kousku látky ještě nikdo nevšiml.“

„Nikdo by v tom neviděl nic zvláštního. Vy jste se přece před námi jenom náhodou zmínil o tom, že plachty plachetnice *SEASPRAY* byly tmavě rudé.“

„Gontermann by to věděl.“

„On tu kánoi možná neviděl. A i kdyby ji viděl, tak by si s tím vzhledem ke svému vztahu ke všemu anglickému vůbec nelámal hlavu.“

„To je pravda. Jak dalece to pomůže vám?“

„Řekl bych, že to ještě nějakou dobu potrvá,“ odpověděl Biggles. „Od nynějška se budu dívat po rudém vigvamu. Tady jich přece nemůže být nijak mnoho a takový by byl jasně vidět, ať proti černým skalám nebo bílému sněhu či ledu.“

„Nojo. Taky si to myslím,“ připustil pan Scott.

Když se vrátili k Fordu, Biggles řekl: „Zajdem domů na oběd. Nevím jak vy, ale já už se na něj docela těším. Myslím, že jsme na svém prvním pracovním letu dopadli poměrně dobře. Aspoň máme důvod něco hledat.“

„Co vlastně hledáme?“ zeptal se najednou Ginger.

„Co tím myslíš?“

„No, hledáme dva ztracené lovce květin nebo hromadu kovů hozenou přes palubu lodi *DRESDEN*?“

„Obojí,“ klidně odpověděl Biggles. „Vím, proč jsme sem byli vysláni, ale byli bychom partou mizerů, ne-li lumpů, kdybychom se nepokusili odhalit tajemství zmizení dvou svých občanů, když už jsme tady. Co je vlastně hrouda zlata ve srovnání s tím, jaké pocity mají příbuzní zmizelých mužů, kteří den za dnem čekají na nějakou nadějnou zprávu a kojí se marnými nadějemi? Pravděpodobnost, že ti muži jsou mrtví, je tisíc ku jedné, jenže to musí být prokázáno. Kdyby se náhodou ukázalo, že se jim podařilo vydržet, zkus si představit, v jakém

stavu už teď musejí být. Tady to opravdu není místo, kde bych chtěl skončit svůj život.“

Nikdo neodpověděl.

KAPITOLA 5

KOUŘ

Pokud to počasí v následujících čtrnácti dnech dovolovalo, Biggles pokračoval ve svém úkolu. Ovšemže byla delší a kratší období, kdy následkem špatné viditelnosti by létání bylo nejenom mrháním času, ale bylo by i nebezpečné. V těchto dnech piloti zůstávali doma, protože Biggles odmítal podstupovat nebezpečí, které by za stávajících okolností nebylo ospravedlnitelné.

Leteckou poštou odeslal leteckému komodorovi dopis, přestože k hlášení neměl nic víc než jejich bezpečný dolet na místo určení, neexistenci dopravního ruchu v průlivu kromě nakládání masa v Punta Arenas a dále odhalení kousku rudé plachty, což téměř jistě dokazovalo, že botanici o svou plachetnici SEASPRAY přišli.

Ve dnech plánovaných příletů ze severu několikrát viděli na letišti Gontermanna, kouřícího svou velkou zakřivenou dýmku. Jeho dosud nevlídný postoj k pilotům se zdál být poněkud uvolněnější. Což však neznamenalo, že by se choval přátelsky. K tomu měl daleko, ale aspoň jim nebránil v činnosti, což Bigglese uspokojovalo. Správci letiště řekl o kousku rudé plachty, který objevil; to však, zcela podle očekávání, Němce přesvědčilo, že sběratelé rostlin jsou mrtví, protože pravděpodobně utonuli, když se jejich malá dvoustěžňová plachetnice

převrhla v jednom z mnoha větrných poryvů v průběhu bouře. Doporučil jim, aby se dalšího pátrání vzdali. Hovořil o tom však s takovou naléhavostí, že se Biggles v duchu začal ptát, nemá-li k tomu nějaký zvláštní důvod. Biggles však ukončení pátrání odmítl s tím, že i když *SEASPRAY* přišla o plachty nebo dokonce o stěžně, přece jí pořád zůstal malý pomocný motor, pomocí kterého by se mohla dostat kupředu.

Programy letů s Ovádem si byly podobné. Několikrát navštívili oblast Indian Reach v naději, že objeví kánoi známého Indiána. Biggles si stále myslel, že ten muž ví víc, než dal najevo a chtěl i za cenu dalších úplatků z něho vydolovat další informace. Jenže Indián se zřejmě odstěhoval, protože po něm nebylo nikde ani známky.

V oblasti Indian Reach obvykle přistávali u příležitosti cesty do oblasti, nad níž se tyčily dvě hory, o něž měli takový zájem. Tady pak postupovali podle plánu navrženého Bigglesem. Což znamenalo podrobně prozkoumat každý ostrov z nízké výšky v naději, že objeví ten, který bude odpovídat jedinému vodítku, jaké měli k dispozici. Potíž byla v tom, že vodítku odpovídajících ostrovů bylo příliš mnoho, protože v jasných dnech byly hory viditelné do vzdálenosti padesáti nebo šedesáti mil a ostrovů v řadě za sebou zároveň s nimi byl nezměrný počet, když se zahrnuly i ostrůvky malé. A navíc, odnikud nebyla známá velikost ostrova, na němž bylo zlato vyloženo a zahrabáno. Každý ostrov byl po prozkoumání na mapě přeškrtnut, aby ho nezkoumali dvakrát, což by se mohlo velmi snadno stát, protože jednoduše řečeno ostrovy si byly velmi podobné. Některé byly hustěji zalesněné než ostatní a totožnost

jiných občas usnadnil ledovec; avšak nepřihlížíme-li k těmto výjimkám, ostrovy se většinou skládaly z množství balvanů a kamenů všeho druhu. Občas se vyskytla mořská písčité pobřeží, těch však bylo málo a byla daleko od sebe.

Biggles se k přistávání odhodlával opatrně, několikrát to však udělal, vždy na vodě, a to se vždy přesvědčil, pokud to bylo možné, nejsou-li ve vodě nějaké překážky, balvany nebo malé ponořené ledovce, které často zaplňovaly místa, jinak vhodná k přistávání. Občas vycházeli na břeh a vylezli na několik slibných kopců, což bylo kruté a namáhavé, k ničemu to však nevedlo. Algy upadl, vyvrtl si kotník a začal kulhat. Neustále se dívali po nějakém kouři, po známkách vraku, který by mohl být pozůstatkem člunu *SEASPRAY a*, samozřejmě, po rudém předmětu, který by mohl být plachtou ze zmizelé plachetnice.

Veškerá námaha nevedla k ničemu a i když si nikdo nestěžoval otevřeně, všem v letadle bylo jasné, že na ně doléhá pocit marnosti a sklíčenosti.

S trvalým vědomím, co by znamenala jakákoli nehoda, Biggles sám připustil, že ta práce začíná být „trochu uhozená“.

Patnáctého dne se však událo mnoho věcí najednou. Zřejmě to byl jeden z takových dnů. Nejdříve Biggles obdržel šifrovaný rádiogram od leteckého komodora obsahující výzvu, aby pokračovali dál, a informaci, že ostatní se do stejné operace už asi brzy zapojí. Biggles pochopil, že to může znamenat jediné. O zlatě zmínka nepadla, ta zpráva se však mohla týkat jediné jeho, protože neexistovala nejmenší pravděpodobnost, že by se

někdo jiný přišel podívat po zmizelých botanicích. V tomto případě by nemělo smysl vysílat zprávy šifrovaně.

Brzy nato došlo k další události. Po přistání na letišti jim Vendez řekl, že Gontermann byl nepřítomen tři dny, přestože tady měl čekat na přilétající letadla. Zachoval se zcela nezvykle a Vendez si to nedovedl vysvětlit. Věděl pouze, že správce letiště si vyjel s plachetnicí, jak to dělával jindy. Nikomu však neřekl kam odplouvá, což předtím nikdy dřív neudělal. Vendez, s nímž se piloti velmi spřátelili, nakonec řekl, že se o tom zmiňuje jediné proto, že ho před odletem požádali, aby si Gontermanna všimal pro případ, že by se dostal do nějakých potíží. Člověk může umět dobře ovládat plachetnici a znát moře, nějaká nepředvídaná událost se však může stát kdykoli.

Biggles poněkud pochmurně řekl, že si toho je vědom. Mořské dno je jistě poseto kostmi mužů a troskami lodí, kteří svou existenci skončili v těch nebezpečných průlivech. Slíbil, že se pečlivě podívá po nápadně černé a oranžové lodi *WESPE*.

Bylo kolem poledne, kdy Ginger zahlédl kouř. Stalo se to ve chvíli, kdy prozkoumával některé postranní zálivy a hledal člun *WESPE*.

Biggles se rozhodl rozšířit operační oblast. Letěl dál k severu než obvykle, až tam, kde se průliv ostře zahýbá k severozápadu a křížoval ve výšce dvou tisíc stop v naději, že se mlha zahalující vrcholky hor vyjasní a že se mu podaří umístit hory za sebe, když najednou vykřikl Ginger. „Vidím kouř!“

„Kde?“

V tomto okamžiku se pás mlhy nebo deště nebo jemných krup, bylo obtížné to poznat, přehnal pod nimi a zakryl jim výhled na zem.

„To je otrava! To je podnebí!“ rozhořčeně bručel Biggles.

Nasadil do úzké zatačky, aby neztratil místo z dohledu. V té chvíli letěli nad opravdovým bludištěm ostrovů, mnohé z nich byly zcela malé, podivně nepravidelných tvarů, že to připomínalo dílky nahodile rozházené složité skládky. Byly od sebe odděleny stovkami krouticích se kanálů a průlivů různých šířek, některé z nich byly tak úzké, že by jimi mohla sotva proplout loď jakékoli velikosti. Jediným význačným bodem v krajině, který zaujal Gingerův pohled těsně před zahlédnutím kouře, byl ledovec vinoucí se ve tvaru písmene S k místu, které vypadalo jako volná hladina moře. Nevěnoval mu žádnou zvláštní pozornost, protože ledovců už viděl mnoho. Ve skutečnosti to, co by v teplém podnebí bylo potokem, tady bylo ledovcem. Teď si však zapamatoval právě tento konkrétní ledovec.

„Jsi si jistý, žeš viděl kouř?“ zeptal se Biggles, když čekali, až se bouře přežene.

Ginger zaváhal. „No, *myslel jsem* si, že ho vidím.“ Jak se tak často stává při prchavém zahlédnutí něčeho, nebyl si tím teď už zcela jistý.

„Jsi si jistý, že to nebyl pouze zabloudilý, větrem hnaný cár mlhy?“

„Připouštím, že tomu tak mohlo být. Nejsem schopen říci víc než to, že když jsem to zahlédl poprvé, vypadalo to mnohem víc jako kouř než mlha.“

„Brzy se to dovíme,“ řekl Biggles, protože bouře začala slábnout. „Jestli to byl kouř, tak by tam měl být i teď, a na stejném místě. Jestli to byla mlha, tak už určitě zmizela.“

Bouře konečně dozněla a Ginger se zadíval dolů. Jenže dřív, než stačil místo vyhledat, zahlédl do písmene S tvarovaný ledovec, který ho mohl navést. Avšak v následujícím okamžiku další šedivý mrak zahalil krajinu tak dokonale, jako kdyby nad ní byla natažena nějaká pokrývka. Zasténal. „Z toho by se člověk mohl opravdu pominout,“ otráveně si ulevil Ginger.

Biggles neřekl nic. Naklonil letadlo k dalšímu kroužení.

Ginger z netrpělivosti zaskřípal zuby. Měl obavy, že je vítr, jehož rychlost nebyla známa, snese jinam, než chce Biggles.

Za deset minut bouře skončila.

„Pokračuj dál,“ krátce řekl Biggles. „A je to tady,“ dodal, když byly poslední cáry mlhy odvečeny neúnavnou brízou.

Ginger se horečnatě rozhlížel. „Mám ho,“ vítězoslavně vykřikl. „Opravdu to JE kouř. A není to všechno. Vidím něco červeného! Podívej se tam dolů! Přesně tam, kde kouř začíná.“ Namířil prstem.

„Sakra! Máš pravdu!“ vykřikl Biggles. „Není sebemenší pochybnosti, že to je kouř.“ Zatlačil škrtkou klapku a začal klesat.

„Mrskní sebou,“ poháněl ho Ginger. „Vidím blížít se další bouři.“

„No, jestli děšť nebo zmrzlý sníh bičuje do země, budeme muset opět vyletět nahoru nebo riskovat, že se zaryjeme do toho, co bude na zemi.“

Bouře je opět porazila.

Biggles zvýšil příkrost sestupu letadla v naději, že se mu podaří bouři uletět. Klesl zhruba na sto stop, když je bouře dohnala. Nezbylo nic jiného, než znovu vystoupit

do větší výšky. Avšak dřív, než k tomu došlo, Ginger uviděl nějakého muže vylézat zpod rudého objektu. Ten pohled mu utkvěl v paměti.

„Viděl jsem nějakého muže,“ ohlásil.

„Já také,“ odpověděl Biggles. „Připadal mi jako Indián.“

Do pilotní kabiny strčil hlavu Bertie. „Povídám, starý brachu, co bude dál?“

„Někdo je na zemi pod námi, tak se pokusíme zjistit, kdo to je,“ odpověděl Biggles. „Ty bouře nám neustále komplikují život. Za minutu bude zase jasno. Další bouře je ještě daleko a možná nás mine.“

Bertie odešel.

Ovád, z něhož odkapávala voda, vystoupil z mraku a opět měl nad sebou modré nebe. Zpola obrácený Biggles se úzkostlivě díval na naběžnou hranu křídla.

„Je něco v nepořádku?“ zeptal se Ginger.

„Nic. Jsme v pořádku – zatím. Pro můj vkus se dostáváme příliš blízko podmínkám pro tvoření námrazy. Těm bouřkám se budu raději vyhýbat a počkám, až budeme mít pod sebou větší oblast jasného počasí.“

„Byl by to zázrak, kdyby se ukázalo, že to jsou ti ztracení muži,“ s nadšením řekl Ginger.

„Na zázraky nevěřím. Nám by to spíš celou situaci jenom zkomplikovalo,“ nejasně odpověděl Biggles.

„Přece je hledáš.“

„To jistě, ale abych byl upřímný, nečekal jsem, že je najdeme.“

„Nechápu.“

„Výmluvou pro náš pobyt tady přece byla a je snaha vyhledat ty sběratele rostlin, ne?“

„Ano.“

„Výborně. Kdybychom je našli, neměli bychom důvod zůstat tady déle. Všichni by očekávali, že odletíme domů. Kdybychom domů neodletěli, lidé by se začali divit, co tady vlastně hledáme.“

„Chápu, co tím myslíš,“ pomalu odpověděl Ginger. „To mi nenapadlo.“

„Toto mám na paměti stále, a ani ve snu mi nenapadlo, že by se to mohlo vyvinout právě takto. Gontermanna považuji za jednoho z těch, kdo je podezřívavý, pokud jde o zdůvodnění našeho pobytu tady. Kdybychom ale průlivem prolétávali i po splnění toho, kvůli čemu jsme sem oficiálně přiletěli, jeho podezření by to jenom potvrdilo.“

„No a co by mohl dělat. Nemohl by nám činnost zakázat.“

„Mohl by nám proklatě zkomplikovat život. Kdyby své podezření předložil chilské vládě, ta by nás mohla poslat domů. Kdyby nás o to požádala, museli bychom odletět. Gontermann by nás přinutil odejít odepřením dodávek benzínu. Tak daleko to však ještě nedošlo. Možná naříkáme, aniž bychom byli nějak poškozeni. Poohlédněme se raději po Carterovi a Barlowovi.“

Bouře pominula a Biggles opět klesal k závoji kouře, o němž už nebylo nejmenší pochybnosti, přestože po muži, kterého zahlédli, nebylo už ani památky. Když však za chvíli Ovád slétl níž nad ono místo, z něčeho, co určitě bylo narychlo zhotoveným stanem z tmavého materiálu, vykoul tmavě zbarvený člověk. Nezamával, pouze na ně upřeně hleděl.

„To nechápu,“ řekl Biggles, když vyrovnal střemhlavý let. „Vsadím se, že to je plachta lodi *SEASPRAY*. Ale jestli ti pohřešovaní muži jsou tam, proč

nevyjdou ven a máváním nás nepožádají o pomoc? Nenapadá mi nic jiného, než že pokud tam dole je Carter a jeho přítel, bud jsou pořádně nemocní, nebo z něčeho k smrti vyděšení.“

„Co hodláš udělat?“

Biggles zkoumal oblohu. „Zdá se, že teď je období jasné oblohy, tak se poohlédneme po vhodném místě k přistání. Řekni to ostatním.“

Po pečlivé prohlídce ostrova bylo objeveno pouze jedno vhodné místo v ne příliš velké vzdálenosti od stanu, kde mohl Ovád přistát. Byla to pláž, přesněji řečeno oblast pravděpodobně černého písku pod ústím ledovce. Biggles by raději přistál na vodě, jenže ta byla všude pokropena plujícím ledem. Plocha písku se zdála být bez jakýchkoli překážek, a tak po několikerém průletu tam a zpátky Biggles řekl, že se o to pokusí. Gingerovi řekl, že největší obavu má ze zaboření se do písku. Pravděpodobně by to neriskoval, kdyby jiné podobné pláže, které dosud poznali, neměly pevný povrch.

Ginger se rozhlížel po něčem, co by mohlo být vrakem plachetnice SEASPRAY, neviděl však nic.

„Zavři oči a zataj dech,“ vybídl ho Biggles, když slétl dolů proti bríze, která jim mohla pomoci snížit rychlost těsně před přistáním.

Ovád se blížil k zemi. Ginger zatajil dech, oči však nezavřel. Kola se dotkla země a točila se dál, až se zastavila, to když Biggles jemně zabrzdil. Ginger s úlevou vydechl.

„To byla hračka,“ řekl Biggles a setřel si z čela imaginární pot. „Podívej se, jak vypadá povrch.“

Ginger vystoupil a zadupal. „O. K.,“ hlásil. „Zdá se to být dost pevné.“

Biggles vypnul zapalování a spolu s ostatními se k němu připojil. Rozhlédli se. Stan v dohledu nebyl, protože byl v nevelké vzdálenosti před nimi a kryl ho zvýšený terén. Směr k němu si však zapamatovali. Okolí skýtalo pohled na přírodu v její nejdivočejší formě. Svým způsobem byla nádherná, ale ta nádhra mohla jen stěží lahodit oku pilota nebo navigátora. Byla krutá zima, jinak tomu však nemohlo být, protože vítr se předtím proháněl mnoho mil těsně nad ledem a sněhem. Ginger měl na tlustém svetru kožený, vlnou podšitý krátký kabát, měl však pocit, že je nahý.

Za letadlem byla voda, černá a klidná, chráněná nesčetnými ostrovy, z nichž mnohé byly poměrně dost vysoko nad mořskou hladinou. Na vodě plavaly nesčetné malé ledovce, jejichž z vody vyčnívající výčnělky byly větrem a deštěm vymodelované do fantastických tvarů. Byly tu zastoupeny podoby lidí, zvíře i ptáků. Po obou stranách se táhlo písčité jako eben černé pobřeží. Nezvané hosty z nevelké vzdálenosti překvapeně pozorovala skupina tučňáků, avšak bez zjevného znepokojení. Kromě nich tam bylo několik šedých racků a labutí s černými krky.

Avšak nejúchvatnější pohled skýtal ostrov sám při pohledu do jeho vnitrozemí, obzvláště na ústí ledovce, který si vyhloubil hluboký zářez připomínající údolí, jehož jedna strana, chráněná před převládajícím větrem, byla překvapivě hustě porostlá modříny, břízami a borovicemi. Místy byl vidět kapradinový a křovinatý porost. Ledovec sám pozůstával z obrovských kusů ledu, zářících v nevýrazném slunečním svitu. Některá část byla

bílá, některá modrá, jiná zelená a další tmavá jako inkoust, zřejmě nasycená tmavou zeminou. Na jednom místě voda stékala v malém vodopádu, z něhož vanoucí bríza rozfoukávala mlhavý závoj. Kromě truchlivého sténání brízy kolem letadla bylo jediným zvukem praskání ledu pod vlastní váhou.

„Mládenci,“ ozval se Bertie, „mám dojem, že jsme se ocitli zcela určitě na konci světa, nemůže to být jinak. V dohledu není ani jediný pitomý telegrafní sloup. Dostávám z toho husí kůže.“

„Pospěšme si, než se přizene další bouře. Letadlo zajistíme proti pohybu, někdo ale u něho musí zůstat. Hlásí se nějaký dobrovolník?“

Algy zvedl ruku. „Já se toho ujmu. Nechtěl bych si vyvrtnout druhý kotník. Kdyby se to stalo, byl bych vyřízený.“

„Pokud jde o mne, souhlasím.“

Několik minut po zajištění letadla zůstal Algy v pilotní kabině a ostatní vykročili do vnitrozemí směrem k rudému stanu.

Cestou přes kameny, hroudy ledu a lepkavé bláto řekl Ginger: „Ten chlap, kterého jsem zahlédl, nemůže být běloch. Určitě nás viděl klesat a běloch by za námi určitě přišel. Kromě Indiána mi nenapadá nikdo, kdo by tady byl z vlastní vůle.“

„Brzy na to budeme znát odpověď,“ řekl Biggles. „Není mi ale jasné, proč přijímám práci, kterou by odmítl i úplný šílenec.“

Vykročili do boje s přírodou.

KAPITOLA 6

TROSEČNÍCI

Trvalo skoro půl hodiny namáhavé chůze, než se odhodlaná skupina dostala na dohled hledaného předmětu – tmavorudého stanu a kouře stoupajícího vedle něho.

Když přišli blíž, Biggles vykřikl na pozdrav. Objevil se muž s puškou v ruce, byl však dost daleko, aby ho bylo možné poznat. Jasně bylo pouze to, že to je zarostlý běloch, oblečený v nějakých hadrech.

Zvedl ruku a anglicky zvolal: „Nepřibližujte se, nebo střelím.“

„No to mne podržte! To je nějaký podivín,“ řekl Bertie, urovnávající si monokl.

„Co to má znamenat?“ vykřikl Biggles. „Jste pan Carter?“

„Ano,“ ozvala se odpověď.

„Přišli jsme vás zachránit,“ zvolal Biggles.

„Odkud přicházíte?“

„Z Anglie.“

Odpověď žádná, Biggles a ostatní šli tedy dál. Muž čekal s namířenou puškou. „Je s vámi pan Barlow?“ zeptal se Biggles, když se dostal tak blízko, že se dobře slyšeli. „Ano.“

„Kde je?“

„Uvnitř. Byl postřelen.“

„Máš pravdu, Bertie,“ potichu řekl Biggles, „opravdu to je podivín.“ Šel blíž ke stanu. „Jsem rád, že jsme vás našli. Jak se to stalo, že byl pan Barlow

postřelen? Mimochodem, jmenuji se Bigglesworth a toto jsou moji přátelé. Přiletěli jsme z Anglie a dva týdny už vás hledáme.“

„Díky bohu, že jste přišli,“ řekl Carter. „Už byl nejvyšší čas. Chtěli jsme to už skoncovat.“

Pro Gingera to bylo příliš zjevné. Zarostlý, neupravený, na kost vychrtlý pan Carter, s vlasy padajícími přes límec, projevoval všechny příznaky, které by člověk čekal po tak krutém zážitku, jaký měl za sebou. Oblečení měl v cárech, ruce a tvář muže byly nečistotou a mastnotou tak upatlané, že z větší vzdálenosti se snadno mohl jevit jako Indián. Plátěné obydlí bylo z plachet plachetnice *SEASPRAY*, lépe řečeno z jejich zbytků, natažených přes několik silných větví a přidržovaných několika kameny. Před vchodem na ohništi doutnala rašelina a kusy suchých větví.

„Kde je pan Barlow zraněn?“ zeptal se Biggles.

„Do stehna. Udělal jsem vše, co bylo možné, obávám se však, že bez pořádného obvazu a antiseptického prostředku rána začne hnisat. Ztratil trochu krve a je opravdu ve velmi špatném stavu.“

„Je schopen chůze?“

„Pochybují. V poslední době se o to ani nepokoušel. Přinutil jsem ho, aby ležel v klidu a poskytl ráně šanci se uzdravit. Mohl by pokulhávat, až rána zaschne.“

„Kulka je ještě pořád v noze?“

„Ne. Naštěstí proletěla skrz, jen se otřela o kost, aniž by ji zlomila, pokud jsem schopen to posoudit.“

„Pojďme se na něho podívat.“

Plachta stanu byla odklopena, aby Biggles mohl vejít.

V prvním okamžiku Biggles z muže nic neviděl, protože byl celý pokrytý kapradím, pravděpodobně s cílem poskytnout mu co možná nejvíc tepla. Po odstranění kapradí byl Ginger šokován tím, co viděl, přestože, jak si uvědomoval, mohl být na něco takového připraven. Jestli Carter vypadal tak špatně, zraněný muž mohl stěží vypadat lépe. Oči měl však otevřené a zdál se být zcela při vědomí.

Biggles prohlížel ránu v naprostém tichu, naplněném nervozitou a hlubokou úzkostí. Když se narovnal, na rtech měl povzbudivý úsměv.

„Není to tak zlé,“ sdělil. „Měli bychom být schopni dát vás do pořádku,“ řekl pacientovi. „Řekl bych, že chlad vám zachránil život. Rychle zastavil krvácení a zabránil přístupu bacilů. Choroboplodný zárodek by měl co dělat, aby v tomto podnebí přežil. Nejsem schopen objevit naprosto žádný náznak infekce.“

„Mohli byste ho přemístit?“ zeptal se Carter.

„Zanedlouho. Nejprve dáme ránu do pořádku a dáme mu pořádně najíst, aby měl sílu cestu vydržet.“ Biggles se obrátil ke Gingerovi a Bertiemu. „Vraťte se do letadla a přineste mi skříňku s léky, pokrývku a několik plechovek mléka a polévky. Také byste mohli přinést nějaké sušenky. Mrskněte sebou co nejrychleji.“

„O. K.,“ řekl Ginger a ihned se s Bertiem vydali po svahu dolů.

Biggles se obrátil ke Carterovi. „Proč jste nám vyhrožoval, když jsme přicházeli?“

„Myslel jsem, že to je někdo jiný.“ Biggles *ukázal* na zraněného muže. „Lidi, kteří jsou za to zodpovědní?“

„Ano.“

„Jak se to stalo?“

„Byli jsme na ostrově nedaleko odtud, když se najednou objevili dva muži a začali po nás střílet.“

„Co to bylo za muže?“

„Byli to běloši.“

„Co jste tehdy dělali?“

„Hledali jsme botanické exempláře ve snaze nalézt něco nového.“

„Proč vás ti muži napadli?“

„Nevím.“

„Nepřipadlo vám v takovémto prostředí jejich chování poněkud nezvyklé?“

„Ano, myslím že připadlo.“

„Jenom si to myslíte? Muselo přece jít o něco velmi mimořádného, že si k takovému chování našli důvod.“

„Nepochybně ano.“

„Co jste udělali?“

„Utekli.“

„Vy jste střelbu neopětovali?“

„Neměli jsme čím střílet. Zbraně totiž obvykle s sebou nenosíme. Pušku jsme sice měli, ta však byla ve člunu.“

„Takže jste utekli k plachetnici?“

„Ano.“

„Co jste dělali potom?“

„Nic. Tedy, nastartovali jsme motor a co nejrychleji odpluli. Ti muži nás však viděli a ještě jednou na nás vypálili. Tehdy byl zasažen Barlow, ještě dřív, než jsme se odtamtud dostali pryč.“

„Jak se tam dostali ti muži?“

„Nemám ponětí.“

„Mohli se tam dostat jedině na nějakém člunu.“

„Ovšem. Toho si jsem vědom.“

„Viděli jste nějaký?“

„Ne.“

„Ono to vypadá nějak podivně. V těchto končinách určitě není mnoho člunů. Mám zato, že jste přistáli na písčitém mořském pobřeží.“

„Ano.“

„Na jediném, které je na ostrově?“

„To zrovna nemohu říci. Přistáli jsme na jediném, které jsme viděli.“

„Viděli jste ty muže už někdy dřív?“

„Nikdy.“

„Viděli jste je od té doby?“

„Ne.“

„Takže nemáte ponětí, co na tom konkrétním ostrově dělali?“

„Hm – vůbec ne.“ Carterovo krátké zaváhání Bigglesovi neuniklo.

„Co vás přivedlo sem?“

„Protože jsme se chtěli vyhnout dalším potížím s těmi muži, přirozeně jsme namířili do Punta Arenas, ale skoro okamžitě vypukl blizzard. Viditelnost byla nulová, a abych tu dlouhou historii zkrátil, narazili jsme na skalisko. Měli jsme právě tak jen čas vyhodit z člunu několik věcí na břeh, než se loď rozlomila. Stěžeň se zlomil. Podařilo se nám zachránit plachtu, kterou jsme, jak vidíte, použili jako stan. Později jsme se přemístili sem, abychom se ukryli před větrem. Je to tady dobře chráněné útočiště. To je tak všechno podstatné. Nic víc jsme nemohli dělat. Každé ráno jsem vycházel na vrchol kopce, abych se podíval, jestli není náhodou v dohledu nějaká loď – ne že bych tam opravdu nějakou čekal.“

„Jak to, že jste nezemřeli hladem?“

„No, trochu potravin jsme zachránili ze svých zásob. Puškou se mi podařilo zastřelit jednoho nebo dva ptáky a jednou jsem v nedalekém lese skolil jelena. To, aspoň si myslím, nám zachránilo život.“

„Takže pušku jste zachránil?“

„Ano.“

„Proč se ptám. Považoval bych jiné věci za mnohem důležitější.“

„Myslel jsem na naši ochranu, v případě, že by nás ještě našli ti muži.“

„Myslel jste si, že vás snad budou hledat?“

„Ano.“

„Proč?“

Carter před odpovědí opět krátce zaváhal. „Jak bych to mohl vědět? Naším největším problémem ve skutečnosti bylo udržet oheň. Bez něho bychom zmrzli. Když jsme se dostali na břeh, měli jsme jenom několik zápalek, z nichž některé zničila slaná voda. Poslední jsme použili už před nějakou dobou a od té doby jsem neměl odvahu nechat oheň vyhasnout. Většinu času jsem potřeboval ke sběru paliva a k lovu. S posledními třemi náboji, které mi zbývají, si nemohu dovolit minout cíl.“

Biggles si zapálil cigaretu. „A po celou tu dobu jste byli tady a neviděli nikoho?“

„Jedinými lidmi, které jsme viděli, bylo několik Indiánů – celkem pět. Zřejmě zahlédli kouř našeho ohně. Byli to otravové. Ve skutečnosti se pro nás stali úplným prokletím. Požádali o jídlo. Protože jsme sami neměli prakticky nic k jídlu, nemohl jsem jim nic dát. Snažil jsem se jim to vysvětlit, oni se však k odchodu stále neměli. Byli to zloději, proto jsem z nich nemohl spustit oči. Napsal jsem dopis pro pana Scotta v Punta Arenas,

od něhož jsme si člun vypůjčili, a pokoušel se jim vysvětlit, že jestli ho doručí, budou dobře odměněni. Myslím, že to nebyli schopni pochopit. Taky jsem se žádné odpovědi nedočkal. Jednoho dne jsem jednoho z nich přistihl, jak ze zadní části stanu odtrhává kus plachty. Ten už zašel příliš daleko, proto jsem ho zahnal puškou. Jsem si jistý, že určitě čekali, až zemřeme, aby si pak vzali všechno. Už se tady nikdy neobjevili. Šel jsem za nimi k mořskému pobřeží a viděl je seškrabovat jedlé měkčí ze skal a pak v kánoích odplout. Pokusil jsem ty slávky jedlé jíst, bylo mi z nich ale úplně nanic.“

Biggles přikývl. „Toho Indiána, který vám tu plachtu sebral, jsme viděli. Ukázal jsem ji panu Scottovi a on potvrdil, že byla součástí oplachtění člunu *SEASPRAY*.“

„Ten Indián neřekl, že nás viděl?“

„Ne. Napadlo mi ale, že toho ví víc, než nám byl ochoten sdělit.“

Nastala krátká chvíle ticha. Biggles mocně zatáhl ze své cigarety a pak tiše řekl: „Pane Cartere, předpokládám, že mi teď povíte zbytek toho, co se stalo.“

Carter vytřeštil oči. „Jaký zbytek? Co tím chcete říci?“

„Míním tím podrobnosti, které jste ze svého vyprávování vynechal.“

„Proč si myslíte, že by v něm mělo být ještě něco navíc?“

„Jsou tady jedna nebo dvě drobnosti. Nechci se ani v nejmenším dotknout vaší cti, ale části vašeho příběhu do sebe nezapadají a nedávají smysl – tedy, alespoň podle mého způsobu myšlení.“

„Nechápu, co se mi tady snažíte namluvit.“

„Myslím, že to chápete až moc dobře. Řekl jste mi, že nevíte, co muži, kteří na vás stříleli, na tom konkrétním ostrově dělali.“

„Je tomu tak.“

„Nebo proč vás chtěli odehnat.“

„Nu, a co má být?“

„Domnívám se, že jestli nemáte důkaz, co ti muži dělali, máte o tom aspoň velmi dobré tušení. To by vysvětlilo, proč vás vyhnali.“

„Proč byste si měl něco takového myslet?“

„Protože za okolností, které jste popsal, nedává smysl ani vaše, ani jejich chování. A jestli něco nedává smysl, začnu mít podezření a hledám nějaké chyby. Myslím, že do podrobností nemusím zacházet. V Londýně náhodou pracuji jako policejní důstojník a sem jsem byl vyslán nejenom podívat se po vás, ale také ještě po něčem jiném, což z vašeho pohledu není možná tak důležité, ale pro některé lidi to přece jen velmi důležité je. Promiňte, jestli se mýlím, mám však zato, že dobře víte, na co narážím. Jestli to zasadíme do všech souvislostí, celá záležitost začne vypadat mnohem rozumněji a realističtěji. Nesouhlasíte?“

Carter si navlhčil rty. „Ano, myslím, že máte pravdu. Určitě však pochopíte, proč jsem se o něčem takovém nechtěl vybavovat s neznámými lidmi.“

„To chápu velmi dobře, pane Cartere, a ve vašem postavení bych byl asi stejně opatrný jako vy a neochoten říci toho příliš mnoho. Mluvíme o něčem, co až příliš často vede k problémům.“

„Kdybyste mi na začátku řekl, kdo jste a že jste tady za úředním posláním, byl bych k vám mnohem upřímnější,“ postěžoval si Carter.

„Ovšem. Mám také důvod, aby neznámí lidé nevěděli, co ve skutečnosti je mým úkolem tady a s přihlédnutím k tomu, co jste mi řekl, se zdá, že jsem se zachoval správně, když jsem si to nechal pro sebe. Teď se pokusme dostat se k jádru hlavního problému. Víte, po čem ti dva muži šli?“

„Řekněme, že to tuším. Neměl jsem možnost si to najisto ověřit.“

„Víte nebo máte podezření, že jdou po velkém množství zlata, které tady bylo před nějakým časem uschováno?“

„Ano.“

„Jak jste se o tom dověděl?“

„Když jsme sem přišli, nikdo z nás o něm neměl nejmenšího tušení.“

„Tak jak jste se o něm dověděl?“

„Protože jsme ho našli,“ prostě odpověděl Carter.

Biggles překvapením zalapal po dechu. „Chcete říci, že jste ho našli *náhodou*?“

„Jelikož jsme o něm předem nic nevěděli, tak jsme na něj nemohli přijít žádným jiným způsobem.“

„To je fantastické. Věřím vám, ale jak jste ho, proboha, mohli najít náhodou? Vykopávali jste snad nějakou kytku nebo něco jiného?“

„Ne.“

„To zlato přece bylo určitě pod zemí.“

„Myslím, že opravdu bylo. Bylo na jedné straně rozházené duny směrem k průlivu. Myslím, že původně bylo zahrabáno, ale buď tam došlo k poklesu půdy, nebo půdu odplavil silný déšť. V každém případě tam celému světu na očích ležela hromada zlatých prutů a nějakého

bílého kovu, který, podle mne, je platina. Nemohli jsme uvěřit svým očím.“

„To rád věřím,“ zašeptal Biggles. „Vy ještě pořád nevíte, jak se tam to zlato dostalo?“

„Nemám ani tu nejmlhavější potuchu.“

Biggles zamáčkl cigaretu na skálu. „Slyšel jsem už pár příběhů o usilovném pátrání po pokladu, ale tento je překonává všechny. Je to určitě poprvé, kdy někdo našel poklad takového rozsahu, aniž by nejen po něm pátral, ale dokonce o jeho existenci ani nevěděl. Máte aspoň představu, jakou cenu ta hromada má?“

„Ne, vy snad ano?“

„Přesnou ne, ale určitě to jsou milióny.“ Carter překvapeně zapískal.

„Co kdybyste mi ten svůj příběh pověděl ještě jednou, tentokráte však úplně celý se vším všudy,“ navrhl Biggles. „Ale ano, řeknu vám ho,“ souhlasil Carter.

KAPITOLA 7

PAN CARTER VYPRAVUJE SVŮJ PŘÍBĚH

„Dříve než začnete, ještě mi něco povězte,“ řekl Biggles. „Je to důležité vzhledem k přítomnosti těch dvou mužů na ostrově. Dotkl jste se toho zlata, nebo jste ho nechal tak, jak jste ho našel?“

„Nechtěli jsme ho tam nechat ležet jen tak, proto jsme ho přemístili. Bylo to sice dost pracné, ale při vzrušení, které nás ovládlo, si jistě dovedete představit, že nám to ani trochu nevadilo. Na tomtéž mořském břehu jsme ve vzdálenosti asi sto yardů vykopali díru, vložili do ní prut za prutem a díru pak zahrnuli.“

„Výborně. Budete schopni to místo nalézt?“

„Bez zaváhání.“

„A co to místo, odkud jste poklad vybrali? Vypadá, jako by se tam kopalo?“

„Díru jsme sice nechali v poněkud narušeném stavu, ale od té doby hodně přšelo a déšť zeminu asi srovnal.“

„Ještě něco. Jak je to dlouho, co se to stalo?“

Carter sešpulil ústa. „No, v datech mám poněkud zmatek, ale určitě to je už pár měsíců.“

Biggles přikývl. „Rozumím. Povězte mi teď pokud možno přesně, co všechno se stalo. Dejte si na čas. Moji přátelé se nevrátí nijak brzy. Máte chuť na cigaretu?“

„Díky, nekouřím.“

„Jak je libo.“

„Všechno se událo takto,“ začal Carter. „Prozkoumávali jsme ostrovy bez nějakého přesného programu, dělali jsme záznamy, sbírali vzorky a neustále dávali pozor na něco neobvyklého nebo neznámého, když Barlow najednou vykřikl: „Co to tady, k čertu, je?“ Šel jsem za ním a před námi leželo zlato. Nebylo pochyb, co to je. Byli jsme ohromeni. Když jsme se vzpamatovali, posadili jsme se a rozebírali to. Byli jsme bezradní, jak se zachovat. Nic nenaznačovalo, jak dlouho tam ty věci leží. Mohly to být týdny, ale možná celá staletí. Věděli jsme, že ve starých dobách španělské galeony proplouvaly Magellanovým průlivem do Tichého oceánu, stejně jako později proslulí piráti a bukanýři. Vzpomněl jsem si, že když Morgan postupoval přes Panamskou šíji, aby vydrancoval významné město na tichomořském pobřeží, Španělé naložili velké bohatství na loď kotvící v přístavu a s loděmi uprchli. Usoudili jsme, že jedna z nich tady zřejmě musela ztroskotat. Nic jsme nevěděli o tom, že by se v nějaké nedávno minulé době ztratil náklad zlata. Velmi jsme si lámali hlavy nad bílým kovem. Nejprve jsme si mysleli, že to je určitě stříbro, jisti jsme si tím však vůbec nebyli. Nemohu o sobě tvrdit, že jsem metalurg. Po krátkém rozhovoru jsme se rozhodli celý poklad ukrýt, pro případ, že by náhodou šel kolem ještě někdo jiný.“

„Nenapadlo vám vzít si z něho něco sebou?“

„Ono nám to sice napadlo, jenže pak jsme to zavrhli. Uvědomili jsme si totiž, že komplikace by jistě nastaly při odvozu zlata domů. Dá se předpokládat, že by nárok na ně vyneslo Chile nebo Argentina. Nevěděli jsme, komu ten ostrov náleží. Jak jistě víte, některé ostrovy patří jednomu státu a některé druhému. Na některé si činí

nárok obě země. Kdyby se zpráva o zlatě dostala na veřejnost, začaly by mezi oběma státy potíže. Proto jsme se nakonec rozhodli poklad ukrýt, nikomu o něm nic neříkat a po návratu domů se pokusit sehnat o něm nějaké informace.“

„Musím říci, že to bylo moudré rozhodnutí,“ skočil mu do řeči Biggles. „Jako nálezci budete mít nárok na podíl.“

„To nám napadlo. Z člunu jsme si pak vzali nářadí, které jsme používali k vykopávání v zemi pevně zakořeněných rostlin, poblíž vody jsme v písku vykopali díru a všechno ukryli na novém místě.“

„Nakreslil jste mapu s vyznačením toho místa?“

„Hrubý náčrt jsem sice udělal, hlavně se však spoléháme na paměť.“

„Pokračujte.“

„No, zůstali jsme tam dva dny, sušili a lisovali vzorky rostlin a povídali si o tom neobvyklém nálezu. Ještě jsme se naposledy rozhlíželi před vyplutím do Punta Arenas, odkud bychom se pak vydali domů, když jsme s překvapením uviděli ty dva muže, blížící se k nám. Říkám s překvapením, protože to byli první lidé, které jsme viděli od vyplutí z Punta Arenas. Dali se s námi do hovoru a ptali se, co tam děláme. Chovali se poněkud podrážděně a podezřívavě, že nás tam nacházejí. Řekli jsme jim pravdu, že jsme sem byli vysláni sbírat vzorky rostlin a semen květin, keřů a stromů. Dokonce jsme jim ukázali svou sbírku. To je zřejmě uspokojilo, pak odešli.“

„Nepokoušeli se vám nějak překážet?“

„Ne.“

„O zlatě se nezmínili?“

„Ne. My také ne. Když odešli, usoudili jsme, že hledají to zlato. Co jiného by tady mohli hledat? Lámali jsme si hlavy, jak se tam dostali, protože jsme je neviděli připlouvat nebo přiletět. Jediné plavidlo, které jsme během celé plavby za rostlinami viděli, byl člun s názvem *WESPE*, který, jak nám bylo řečeno, patří muži jménem Gontermann, který se pro potěšení projíždí mezi ostrovy.“

„Tu loď *WESPE* jste však na ostrově neviděli?“

„Ne, došli jsme však k závěru, že ti muži z ní vystoupili na pobřeží. Nenapadl nám jiný způsob, jak by se tam jinak mohli dostat.“

„Měli jste podezření, že hledají zlato?“

„Ano, co jiného by mohli hledat?“

„To je pravda.“

„Všechno ostatní se událo tak, jak jsme vám už řekli. Rozhodli jsme se raději zmizet, než riskovat nějaké těžkosti. Jenže ve chvíli, kdy jsme odrazili od břehu, ti dva muži přiběhli zpátky. Něco vykřikovali, nerozuměl jsem ale, co povídají. Pokračovali jsme v plavbě, protože jsem upozoroval, že se blíží jedna z těch zatracených bouří. Když si ti muži uvědomili, že nehodláme zastavit, jeden z nich vytáhl pistoli a vystřelil po nás. Na něco tak drastického jsme nebyli připraveni. Vypálil tři nebo čtyři rány a ta poslední zasáhla Barlowa do nohy. Na obsluhu lodi jsem zůstal sám, ale do okamžiku, kdy na nás udeřila bouře, jsem to zvládal celkem dobře. Ta bouře byla obzvláště ošklivá, a tak jsme skončili na skaliskách. *SEASPRAY* se nerozlomila ihned, kolébala se na vzdutém moři, což mi dalo možnost vysadit na břeh nejen Barlowa, ale i to, co zbylo z našich zásob. To je víceméně všechno. Zodpovědní byli ti muži, protože

kdyby Barlow nebyl vyřazen z činnosti, věřím, že by se nám podařilo tu bouři zvládnout. Už dřív jsme takové bouře s úspěchem přežili.“

„Domníváte se, že muži, kteří vás napadli, zůstali na ostrově?“

„Ano, to ale už je dost dávno.“

„Myslím, že máte pravdu v tom, že Gontermann je s nimi ve spojení. To by vysvětlovalo mnoho věcí. On se totiž domnívá, že zlato bylo na lodi SEASPRAY. Ví, že se nevrátila do přístavu, určitě si tedy myslí, že jste v bouři zahynuli. Možná proto nám s takovou jistotou tvrdil, že jste mrtvi. Jenže to ho nezastavilo před hledáním vraku vašeho člunu, který mohl být vyvržen na břeh. Konec konců, v sázce je přece jen příliš velká hodnota.“

„A co vy? Jak jste se k tomu dostal?“

Biggles mu řekl, jak se do celé záležitosti dostal a vysvětlil, jak bylo zlato vyloženo lodí *DRESDEN*. „Myslel jsem si, že snad najdeme vás a byla jistá naděje, že bychom mohli najít i zlato. Ale že bychom mohli objasnit oboje, to poněkud přesahovalo meze mé obrazotvornosti.“ Usmál se. „Určitě jste byli poněkud otřeseni při pohledu na takovou hromadu zlata, ležícího vám před nosem.“

„Otřeseni! Nalézt hromadu zlata právě na takovém místě! Co myslíte, že bychom měli udělat?“

„Jistě se budete chtít vrátit do civilizace. Pro začátek vás předáme do lékařské péče v nemocnici. Věřím, že vám nebude vadit, když se postaráme o zlato.“

„Ovšemže ne. Co s ním uděláte?“

„Pošlu domů zprávu, že bylo nalezeno a čeká tady na příjezd lodi, aby ho vyzvedla. To místo jim ovšem

budeme muset ukázat. Věřím, že nám bez námitek řeknete, kde přesně je zlato zakopáno.“

„Jistěže vám to řeknu. Protože jsem však v bouři ztratil orientaci, nejsem schopen říci vám přesnou polohu ostrova, není ale daleko odtud a jsem schopen ho popsat. Pokud vím, ostrov nemá jméno.“

Biggles se stále častěji díval z kopce. Podíval se na hodinky. „Už je čas, aby se objevili moji hoši.“

„Jaký názor na to máte vy?“ zeptal se Carter.

„Gontermann a ti dva chlapi o tom zlatě zcela určitě vědí. Zatím jde pouze o dohad, že Gontermann ty muže vysadil na ostrov, aby ten poklad objevili. Je možné, že dokonce ví, na kterém ostrově bylo to zlato zanecháno, to však ještě nemusí znamenat, že zná přesné místo ukrytého pokladu. Úkolem těch dvou mužů bylo ho nalézt a Gontermann plavbami do Punta Arenas a nazpět měl pro ně zajišťovat veškeré potřebné jídlo. Zdá se, že hledání pokladu už jim trvá nějaký čas. Gontermann je však zaměstnán, proto nemohl na ostrově zůstat s nimi. Je přece správcem letiště.“

„Chápu. Co myslíte, že se bude dít dál?“

Biggles pokrčil rameny. „To si můžete domyslet stejně dobře jako já. Pravděpodobně to bude záležet na tom, co Gontermann ví, nebo co si myslí, že ví. Jestli si myslí, že jste ještě naživu nebo je přesvědčen, že jste mrtví. A ovšem i na tom, jestli objeví místo, kde bylo zlato uloženo a jestli pozná, že bylo přemístěno. Bude-li si myslet, že jste ho přemístili vy, a je vcelku nepravděpodobné, že by to mohl udělat někdo jiný, určitě se poohlédne po vás nebo po vraku plachetnice *SEASPRAY*. Pokud jste naživu, znáte tajemství. Pokud jste mrtví, bude hledat váš člun v naději, že zlato je v

něm. On ví, že my vás hledáme, neví však, že víme o zlatě, i když může mít podezření. Určitě si rovněž uvědomuje, že pomocí letadla máme větší naději nalézt vás nebo váš člun, než má on z úrovně mořské hladiny. Jenže mnoho dohadů nikam nevede. Události samy nabírají svůj kurz. Především teď musíme vás a Barlowa odvézt někam, kde se budete moci zotavit po tom, co jste prožili.“

„Vaši kamarádi už přicházejí,“ řekl Carter.

„Výborně.“ Biggles se podíval, jak stoupají do kopce. „Zdá se, že mají nějak naspěch. Doufám, že moje letadlo je v pořádku. Jestli se mu něco stalo, jsme ve stejné bryndě jako vy.“

Ginger doběhl nahoru a složil zavazadlo. „Jde sem Gontermann,“ oznámil celý zadýchaný.

„COŽE? Jsi si tím jistý?“

„Není o tom pochyb. Pozorovali jsme člun *WESPE* s černým trupem a oranžovými plachtami. Tím jsme se zdrželi. Člun připlouvá zpoza protějšího ostrova a chová se, jako kdyby něco hledal. Gontermann si určitě všiml letadla na břehu a pluje přímo k němu.“

„Nepočkali jste na něho, abyste se ho zeptali, co chce?“

„Ne. Mysleli jsme si, že bude lepší, když ti to řekneme.“

Biggles přikývl. „O. K. Prohrábněte oheň a dejte vařit trochu vody. Bertie, podej mi lékárničku. Teď se budeme věnovat panu Barlowovi. Přijde-li Gontermann, nechejte mne s ním jednat.“

„Není sám,“ řekl Ginger. „Jsou s ním nejméně dva muži. Viděl jsem je.“

„Překvapuje mne, že nás našli,“ řekl pan Carter.

„To není tak překvapující,“ vysvětlil Biggles. „Určitě sledovali letadlo a viděli ho přistát. Právě to by podle nich mohlo znamenat, že jsme ze vzduchu něco zahlédli. Nu, a proto se chtějí podívat, co to je.“

„Ale, starý brachu, proč se o nás vlastně tak zajímají?“ zeptal se Bertie.

„Oni se nezajímají ani tak o nás, jako tady o tyto dva džentlmeny.“

„No fajn, jak myslíš. Tak proč se zajímají o ně?“

„Protože náhodou objevili zlato,“ stručně odpověděl Biggles. „Pouze oni vědí, kde je. Gontermann by se to rád dověděl. Domnívám se, že to je hlavní důvod jeho neustálého vyplouvání s plachetnicí.“

Bertie vyvalil oči. „Tak to mi dejte na hlavu mokrý obklad,“ vydechl. „To je zatraceně silné kafe.“

Biggles odhrnul plachtu na stranu, aby do stanu vniklo víc světla a vešel ošetřit zraněného muže.

Ginger uvařil kávu a ohřál trochu polévky.

Pan Carter, lačně přežvykující sušenky, se díval na úbočí kopce.

KAPITOLA 8

GONTERMANN PŘIZNÁVÁ BARVU

Biggles dokončil ošetření Barlowova zranění a když ho viděl v uspokojivém stavu, sdělil krátce ostatním, co zjistil. Carter seděl u ohně a hltavě polykal horkou polévku se sušenkami, když se poněkud níže za okrajem svahu objevil v dohledu Gontermann s jedním společníkem. Když muži zjistili, že jsou pozorováni, prohodili spolu několik slov a šli dál.

„Říkám, starý brachu, ono to začíná být už poněkud trapné, co říkáš?“ poznamenal Bertie, srkající kávu z umělohmotného šálku.

„Nechápu, co je na tom trapného. Jestli tomu tak bude, pak to bude trapné pro ně,“ odpověděl Biggles. „Nezapomínej, že dle všeobecného mínění my o zlatě nic nevíme, takže pro ně bude obtížné se s námi o něm dohadovat, aniž by ho zatáhli do hovoru sami. Já se o něm nezmíním ani jediným slovem. Buďte opatrní na to, co vyslovíte, protože kdyby Gontermann získal sebemenší náznak nebo tušení, že o zlatě víme všechno, celá záležitost by se dostala do úplně jiné polohy.“

Dva muži přišli blíž, špinavý a neoholený Gontermannův společník vypadal, jako kdyby poslední dobou žil na té nejprimitivnější úrovni.

Rozhovor započal Biggles. „Buďte zdrávi,“ pozdravil je přátelsky. „Co vás sem přivádí?“

Gontermann jeho otázku nevzal na vědomí. Ginger si myslel, že poněkud znervózněl, když uviděl nedaleko sedět Cartera.

„Jak vidím, přece jste je našli,“ poněkud váhavě řekl Gontermann a zapálil si dýmku.

„Ano. zdá se, že i vy jste někoho našel.“

„Zachránil jsem dvojici nešťastně ztroskotaných námořníků. Spíš bych ale měl říci šťastných námořníků, když byli zachráněni.“

„Kde máte toho druhého?“

„Nechal jsem ho hlídat člun pro případ, že by se tu objevili Indiáni a chtěli ho ukrást. Kdo je muž, který támhle sedí?“

„Pan Carter.“

„Kde je pan Barlow? Je také živý?“

„Ano. Je ve stanu.“

„Tak to je skvělé.“

„I my si to myslíme.“

„Jak se jim podařilo přežít?“

„Mají pušku a povedlo se jim zastřelit jelena a několik ptáků.“

„Předpokládám, že jste s nimi hovořil.“

„Hovořil.“

„Co se stalo s jejich člunem?“

„V bouři najel na skalisko a potopil se.“

„Kde?“

„To nevím. Někde u pobřeží. Podařilo se jim dostat se na břeh a od té doby jsou tady. Je zvláštní, že jste je našli ve stejný den jako my.“

„Na tom není nic zvláštního. Byl jsem ve člunu mezi ostrovy. Skoro po celou tu dobu jsem viděl vaše letadlo. Když jsem si všiml, že klesáte, napadlo mi proč. Tak jsem vám přišel pomoci.“

„Nejste od domova nějak příliš daleko?“

„Často se plavím daleko. Rád ovládám svůj člun. Mohu vám nějak pomoci?“

„Jak byste si to představoval?“

„Mohl bych ty džentlmeny ve svém člunu dopravit do města.“

„Ne, díky. Mám v úmysl s nimi odletět, jakmile dojíme polévku a pro pana Barlowa zhotovíme nosítka.“

„K čemu nosítka? Není schopen chůze?“

„Není.“

„Ale. Zřejmě je příliš slabý.“

„Ve skutečnosti byl postřelen.“

„Takže nehoda.“

„Ani ne. Postřelili ho dva muži.“

„Kdo by tady po něm střílel?“

„Jak to mám vědět?“

Ginger měl z rozhovoru dojem, že Gontermann o té střelbě nic neví, nebo jestli ví, tak se snaží využít příležitosti, aby jeho společník nebyl odhalen. Jestli se o to snažil opravdu, tak se mu to nepovedlo. Gontermannovo vědomé zapírání skutečnosti bylo pro Barlowa zřejmě víc, než byl schopen snést. Odplazil se k otevřenému otvoru stanu a Gontermannova společníka poznal jako jednoho z těch, kdo rány vypálil a okamžitě se rozčílil: „Ten muž, který je s vámi, mne postřelil. On to moc dobře ví.“

Gontermann se zatvářil překvapeně, nebo to aspoň předstíral. „Jste si tím jistý?“

„Ovšemže si jsem jistý.“

„Proč by to měl dělat?“

„Na to se zeptejte jeho.“

Gontermann se obrátil ke svému společníkovi. „Postřelil jste toho muže?“

„Jestli jsem ho postřelil, tak to byla náhoda. Vystřelil jsem jednu nebo dvě rány, jenom abych ho odehnal.“

„Abyste ho zahnal?“ nevěřičně opakoval Biggles.

„Obával jsem se, že by nás mohl považovat za Indiány a že by po nás mohl začít střílet.“

Biggles se ironicky usmál. „Nebyl jste snad poněkud nervózní?“

Muž neodpověděl.

Biggles se odvrátil. „Dejme se do toho, co jsme chtěli dělat, než nás dostihne další bouře. Gingere, Bertie, zajděte k tamhle tomu lesu a uřízněte pár tyčí, aby posloužily ke zhotovení nosítek. Dáme mezi ně část té plachty.“

Gontermann se znovu ozval. „Ještě okamžik,“ řekl. „Vadilo by vám, kdybych si pohovořil s panem Carterem a s panem Barlowem?“

„Jen do toho. Nic proti tomu nemám.“

„Já ale myslím – hovořit s nimi o samotě.“

„O samotě? To je neobvyklý požadavek. Jde snad o nějaké tajemství?“

„Nejde o žádné tajemství, pouze o čistě soukromou záležitost.“

„Tak jen do toho. Oni jsou přece svými vlastními pány.“

„Nevím, o čem to mluví,“ ozval se Carter a díval se na Bigglese. „Vždyť ho sotva znám. Mezi námi nemůže být nic osobního. Chce-li mi něco říci, tak ať to řekne před ostatními.“

Gontermann zaváhal, jako kdyby nevěděl, jak se má zachovat. Pokynul svému společníkovi a oba odešli.

Nešli daleko, brzy se zastavili a s hlavami u sebe zřejmě hodnotili situaci.

„Copak to tam zase osnují?“ zabručel Ginger, který se ještě nevzdálil. „Mají snad v úmyslu jednání přitvrdit?“

„O tom pochybuji,“ odpověděl Biggles. „Tady určitě ne. Je nás na ně příliš mnoho. Chtěli by panu Carterovi položit několik otázek v soukromí. Můžeme si domyslet o čem. Takové otázky by nemohli položit před námi, protože nevědí, co víme my.“

„Nemyslíte,“ řekl Carter, „že bylo od Gontermanna poněkud neprozřetelné přivést toho muže sem, když věděl, že ho poznám jako jednoho z těch dvou lumpů, který po nás střílel?“

„Při zběžném pohledu máte pravdu,“ připustil Biggles. „Musíte si ale uvědomit, že on o vaší přítomnosti vůbec nevěděl, protože nečekal, že jste ještě živý. Z pobřeží není stan vidět. Navíc, vy jste seděl za kouřem. Neviděl vás dřív, než bylo pozdě stáhnout se dozadu. Proto se zaraženě zastavil, když vás uviděl – aspoň si myslím, že to bylo důvodem jeho zastavení. Tak se rozhodl riskovat, že toho muže nepoznáte.“

„To je možné,“ připustil Carter. „Když jsem ho viděl naposled, zdaleka nevypadal jako nějaký trosečník.“

„Myslím, že situace vypadá takto,“ pokračoval Biggles. „Gontermann je spřažený s těmi dvěma muži, to je očividné. A hledají zlato. Můžeme předpokládat, že o jeho existenci vědí. Není důležité, jak se to dověděli, vysvětlení by mohla napovědět skutečnost, že Gontermannův otec sloužil na lodi *DRESDEN*. Proto Gontermann vysadil ty dva muže na ostrově, nechal je

tam hledat zlato a zásoboval je jídlem. Když neuspěli na jednom ostrově, přesunul je na jiný.“

„Což znamená, že Gontermann s určitostí neví, na kterém ostrově bylo zlato zanecháno.“

„Vypadá to tak. Zřejmě zná jenom jeho přibližnou polohu, proto bral ostrovy jeden po druhém, což jsme dělali také my ze vzduchu. A byla vyložená náhoda, že vy a pan Barlow jste ve stejné době byli s nimi na stejném ostrově. Proč vás napadli, to není jasné, spíš to vypadá, jako kdyby uviděli něco, z čeho poznali, že konečně jsou na tom správném ostrově – jako že opravdu byli. Povězte mi ještě toto. Nevšiml jste si náhodou, když jste tam byli, jestli bylo možné vidět ty dvě hory Sarmiento a Italia?“

„Ano, zcela zřetelně a byla to při jejich postavení za sebou taková nádherná podívaná, že jsem si je vyfotografoval.“

Biggles přikývl. „To je ono. To je klíč, který jsme potřebovali. Popusťme trochu uzdu fantazii. Když se pak Gontermann s těmi muži setkal, dověděl se, že jsou na správném ostrově, zlato však dosud neobjevili. Dověděl se o vás a možná mu napadlo, že o zlatě něco víte. Od té doby hledali vás nebo vrak vašeho člunu v domněnání, že zlato je možná v něm. Gontermann věděl, že po vás pátrám i já, proto nepochybuji, že nás sledoval. Když mne dnes ráno zahlédl kroužit a pak klesat na přistání, rychle sem přispěchal, aby zjistil, co jsem objevil.“

Carter přikývl na souhlas. „Tak tomu asi bude.“

„Máme-li pravdu, ostrov se zlatem nemůže být daleko odtud.“

„Taky že není. Je v tomto směru.“ Carter ukázal. „Dám vám jeho popis.“

„Vracejí se,“ upozornil Ginger.

Oba muži se vrátili. „Jste si jistý, že vám nemůžeme nijak pomoci?“

„Ne, díky,“ řekl Biggles. „My to zvládnem.“

Němec s krátkým pokynutím odešel, jeho společník za ním.

Biggles se zamračeně díval za odcházejícími muži.

„Co ti dělá starost?“ zeptal se Ginger.

„Je-li toho tolik v sázce, pak tomu páru nevěřím ani jediné slovo. Nezapomeň, že mají člun. Kdyby poškodili naše letadlo, byli bychom v rejži, což by jim vyhovovalo. Jsou si určitě vědomi, že jestli Carter a Barlow vědí, kde to zlato je a odjedou do Anglie, mohou se oni se zlatem navždy rozloučit, ať už o něm my víme nebo ne. A když uvažují o Gontermannově zaměstnání a o pravděpodobnosti, že sloužil v *LUFTWAFFE*, napadá mi, že možná dovede létat. Vypadali bychom jako moulové, kdyby odletěl v našem letadle. Něco takového bych nechtěl riskovat. Půjdemo se podívat, co dělají. Bertie, ty připravíš ty tyčky a ty, Gingere, půjdeš se mnou. Nemůžeme tam nechat Algyho samotného, když se ta dvě individua mohou potloukat někde poblíž letadla. Protože nevím, co víme my, nebude od nich očekávat nějaké nečisté jednání.“

Čilým krokem vyrazili z kopce dolů za Gontermannem, který byl asi dvě stě yardů před nimi. Hovořil se svým společníkem, ani jednou se neobrátil, proto si nevšiml, že za ním někdo jde. V dohledu se objevilo letadlo, Gontermann lehce změnil směr chůze a zamířil k němu. Aspoň to tak vypadalo. Určitě nešel přímo ke svému člunu, protože ten byl o dobrých dvě stě yardů dále na pláži. Veslice byla vytažena z vody, muž,

který ji vytáhl, stál vedle ní. Algy nebyl k vidění, zřejmě se v letadle ukryl před větrem, když se však oba muži přiblížili k letadlu, vystoupil a stál, jako by na ně čekal.

Biggles zrychlil krok. Gontermann se v posledním okamžiku ohlédl zpátky na kopec, a když uviděl Bigglese a Gingera, zůstal stát.

„Myslel jsem, že už jste na cestě domů,“ řekl Biggles.

„Taky že jsem. Jen jsem se tady zastavil, abych se ještě jednou podíval na vaše letadlo.“

„Proč právě teď a tady?“ ležérně se zeptal Biggles. „Na letišti jste přece měl dostatek příležitostí.“

„Ale můj přítel ho nikdy neviděl.“

„Je snad letcem?“

„Ne.“

„Pak ho létání asi moc nezajímá. Kdyby si ale chtěl prohlédnout vnitřek, s potěšením ho v něm provedu. Nemáme co skrývat.“

„Díky.“

Pak následovalo něco, co Gingerovi připadalo jako fraška, když předváděli Gontermannovu společníkovi interiér letadla. Po skončení prohlídky a rozmrzelých slovech díky oba muži zamířili ke svému člunu.

„To ale byla pitomost,“ podotkl Ginger.

„Možná to taková pitomost nebyla.“

„Jak to?“

„Gontermann se možná chtěl nějak přesvědčit, že na palubě nemáme žádné zlato. Teď počkáme, až budou pryč.“

„Co se tady vlastně děje?“ zeptal se Algy s rozpačitým výrazem ve tváři.

Biggles mu to několika slovy pověděl.

Algy se zašklebil. „Tak odtamtud fouká vítr.“

„Tamhle jsou,“ poznamenal Ginger, když plachetnice WESPE vyplula.

„Ten jejich odjezd je přesně podle mého gusta,“ vážně řekl Biggles. „Vsadím se ale o měsíční výplatu, že jsme je neviděli naposled. Tyhlety povahy dobře znám. Nevzdávají se lehce – zvlášť když jde o takové nezměrné bohatství.“

„Co budou dělat?“

Biggles se zhluboka nadechl. „To nevím,“ řekl pomalu. „Teď však vědí, že zlato nemáme my. A mohli se přesvědčit, že není ani ve stanu. Je proto pravděpodobné, že je ještě na ostrově, na němž bylo kdysi uskladněno. Kdybyste mne požádali o dohad, řekl bych, že se rozhodnou dobře se tam porozhlédnout. Je ovšem velkým otazníkem, jestli počkají, až se tam vrátíme my.“

„Proč by to měli dělat?“

„Jestli si myslí, že my víme, kde zlato je, tak to udělají.“

„Proč by si to měli myslet?“ zeptal se Algy.

„Mohou mít oprávněné podezření, že ho Carter a Barlow objevili. Když se teď mají vypravit domů, lze předpokládat, že nám prozradí úkryt zlata.“

„Udělali to?“

„Ještě sice ne, ale určitě to udělají. Měli bychom se k nim raději vrátit a odvézt je, dokud je slušné počasí. Můžete se spolehnout, že jestli se na ostrov vrátíme, Gontermann bude vědět proč. K tomu může být totiž pouze jediný důvod, a sice krátké slovo o pěti písmenech.“

„Nijak se mi to nelíbí,“ ustaraně zabručel Algy.

„Co se ti nelíbí?“

„Představa zanechat letadlo na letišti, kde si s ním může pohrát Gontermann, pokud to je takový skunk.“

„Ani bych se moc nedivil, kdyby něco takového udělal,“ připustil Biggles. „Jediným řešením by bylo nenechávat letadlo bez trvalého dohledu, když se potlouká někde v okolí, protože by to pro nás mohlo znamenat veliké potíže. Teď se ale vraťme ke stanu. Popovídáme si o tom později.“

Když došli do tábora, Bertie měl připravené dva stromky a s Carterovou pomocí k nim přivazoval plachtovinu natrhanými kousky téhož materiálu.

„Vezměte si to k sobě,“ řekl Carter, když vstal, a podával Bigglesovi malý kus papíru, na němž byl náčrtek polohy místa se zahrabaným zlatem. „Je to sice poněkud neobratně nakresleno, jenže mapy pokladů už takové bývají. Posloužit by vám to ale mělo dobře. Ten ostrov je někde v tomto směru,“ řekl a ukázal rukou. „Má víceméně tvar podkovy, proto si myslím, že se nemůžete zmýlit. Leží v severojižním směru. Je malý, ne víc než půl míle na délku a čtvrt na šířku, to v té nejširší části, tedy uprostřed. Jak se dá čekat, v těchto místech je nejvyš nad mořem. Jak jsem se už zmínil, v zálivu tvořeném přírodní podkovou je písčité pobřeží. Zlato bylo původně na jeho severním konci v takovém srázném nánosu písku. Přemístili jsme ho na jižní konec, kde se písek dotýká skalnatého útesu. Zlato je poblíž velkého omletého osamělého balvanu, vedle jeho strany směřující k moři.“

„Díky,“ řekl Biggles. „Zdá se to být dostatečně jasné. Když už jsme u toho, můžete mi ještě říci, kde jste ztroskotali?“

„Tamhle,“ řekl Carter a ukázal rukou. „Pochybují ale, že po několika bouřích uvidíte něco z toho, co z našeho člunu zůstalo. Snad jen za nízkého stavu vody. Ti muži jsou už pryč?“

„Ano a bude lepší, když odejdeme také. Kterou cestou jste sem přiletěli, přes Chile nebo přes Argentinu?“

„Přes Argentinu. Proč?“

„Dáváte přednost stejné cestě domů?“

„Je mi celkem jedno, kterou cestou se dostanu domů, jen když tam doletím.“

„Ptám se vás z jednoho důvodu. Mám totiž v úmyslu zaletět s vámi přímo do Rio Gallegos místo do Punta Arenas. Letecky to není o moc dál.“

„Jaký to má účel?“

„Jestli vás nechám v Punta Arenas, bude vás možná obtěžovat Gontermann. Rio Gallegos je na cestě domů. Budete-li v Argentině, pro Gontermanna nebude tak snadné dostat se k vám.“

„Rozumím vám, ale co bude s věcmi, které zůstaly v hotelu v Punta?“

„Já je vyzvednu. Budeme tam dlouho před Gontermannem. Vřele vám doporučuji, abyste odletěli do Gallegos. Bude to tam pro vás bezpečnější.“

„Někdo by měl ještě navštívit pana Scotta kvůli náhradě za zničený člun. Co vy na to?“

„To mohu také zařídit za vás. On určitě pochopí, jak je pro vás důležité dostat se co nejrychleji domů.“

„Tak dobře. Přijímám vaši radu. Jste opravdu velmi laskavý. Jenže pořád mluvíte jenom o nebezpečí, které hrozí mně. A co vy? Jestli po našem odletu zůstanete v Punta Arenas, Gontermann si domyslí proč.“

Biggles se usmál. „Ovšemže si domyslí. To už ale bude naše starost. Já tu totiž musím zůstat v každém případě, protože musím počkat na pokyny od svého šéfa z Londýna.“

Všechno bylo dojednáno. Pan Barlow byl uložen na improvizovaná nosítka. Současně s ním byla na nosítka položena puška a několik drobností, které si pan Carter chtěl ponechat. Pak všichni vykročili k mořskému pobřeží.

KAPITOLA 9

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Počasí by sice mohlo být lepší, bylo však natolik dobré, že let do Punta Arenas byl pouhou rutinní záležitostí.

Jakmile se letadlo octlo ve vzduchu, Carter ukázal ostrov, na němž našel zlato, protože země i voda se pod nimi rozprostíraly jako přehledná mapa a tvar ostrova i poloha mořského břehu byly dobře patrné. Také zahlédli člun WESPE, jak s dvěma plachtami i motorovým pohonem míří průlivem k domovu.

„Zřejmě se rozhodl vrátit se do Punta Arenas v naději, že se tam bude moci setkat s Carterem. Očekává, že jeho i Barlowa odvezu právě tam,“ poznamenal Biggles.

„Až zjistí, že tam nejsou, určitě bude zklamaný,“ vyjádřil svůj názor Ginger.

„Z toho si těžkou hlavu dělat nebudu. Kdybychom byli v jeho postavení, snažili bychom se stejně usilovně.“

„Co tím chceš říci? On přece na to zlato nemá vůbec žádné právo.“

„To si myslíme my. Já se však vždycky snažím brát na vědomí i hledisko druhé strany. Gontermann si možná myslí, že má na zlato stejné právo jako my – možná dokonce i větší. A podle hlediska, že co jsem našel, to je moje, by na tom tvrzení něco opravdu mohlo být.“

„Hrom do toho!“ protestoval Ginger. „To zlato bylo přece ukradeno z britské lodi, tak patří nám.“

„Jenže Gontermann by mohl tvrdit, že když tehdy byly naše země ve válečném stavu, zlato by mělo být považováno za válečnou kořist. Neříkám, že tomu tak je. Je to otázka pohledu na celou záležitost. Jinými slovy, na které straně dotýčný je. Snažím se pouze naznačit, jak se na celou záležitost může dívat Gontermann.“

Ovád sice do Punta Arenas přiletěl o několik hodin dříve než plachetnice WESPE, Biggles však neztrácel čas. Ostatní dostali za úkol doplnit nádrže, sám v autě odjel do města, vyzvedl cestovní zavazadla svých cestujících, zaplatil hotelový účet a pak zašel za panem Scottem, aby mu řekl, že pátrání bylo úspěšné, avšak plachetnice SEASPRAY byla ztracena. Řekl, že Cartera a Barlowa letadlem převáží do Rio Gallegos, pro což udal stejný důvod, jaký na letišti řekl Venezovi, totiž, že na let domů se chtějí vydat odtamtud, aby nemuseli čekat na odjezd tak dlouho, jak by tomu bylo v Punta Arenas. Sám že se ale vrátí nazpátek, aby dojednal finanční vyrovnání za ztracený člun. Po vyřízení potřebného se vrátil na letiště, kde shledal, že vše je připraveno k odletu.

Ovád byl brzy opět ve vzduchu a do Rio Gallegos přiletěl krátce před západem slunce. Biggles nechal přiletět zaregistrovat na letišti, ostatním dal na starost oba sběratele rostlin, kteří se konečně mohli převléci do šatů ze svých zavazadel. Sám odešel na poštu, kde odeslal pečlivě sestavený kabelogram pro leteckého komдора se sdělením, že v plnění obou úkolů měli úspěch a že bude čekat na další instrukce. Věděl, že letecký komodor pochopí, že píše o ztracených botanicích a o zlatě. Dále sdělil, že se vrací do Punta Arenas a že veškeré zprávy mají být adresovány na jeho tamější přechodnou adresu. Podrobnou zprávu že odesílá leteckou poštou. Když pak

napsal a na poštu odevzdal dopis, připojil se k ostatním. Poněvadž už neměli nic na práci, dali si v hotelu na letišti dobrý oběd a pak se ve stejném podniku šli prospat. Když bylo všechno vykonáno, byla už tma a Biggles neshledal žádný důvod, proč by ještě této noci měli někam letět.

Za svítání se počasí začalo zhoršovat, proto s odletem neztráceli čas, a tak za méně než za hodinu byli už na letišti v Punta Arenas, kde se dověděli, že Gontermann se dosud nevrátil. Protože neměli na práci nic zvláštního a venku začalo mrholit se zřejmým výhledem na delší dobu, zašli si pohovořit s Vendezem, který byl ve službě po dobu nepřítomnosti svého vedoucího, velitele letiště Gontermanna. Přívětivý Chilan byl omluvitelně zvědavý, proč se vrátili, když už pohřešované muže našli. Biggles měl výmluvy připravené. Hlavně že je nutné s panem Scottem vyřídit záležitost se zničeným člunem. K dalším letům do průlivu měl připraveno vysvětlení, že sběratelé rostlin tam zanechali několik botanických ukázek, které chce po zlepšení počasí vyzvednout. Vendez se s tímto vysvětlením spokojil, Ginger však viděl, že si stále láme hlavu nad tolika problémy a podle něho zbytečnou panikou kvůli něčemu, co pro něho byly malicherné hlouposti.

Když Vendez později odešel za svými povinnostmi a piloti zůstali sami, Biggles řekl: „Všechno začne být poněkud složitější, až se vrátí Gontermann. Vendezovi bylo rozumné říci, že jsme se vrátili, abychom v průlivu vyhledali a vyzvedli několik suchých listů a květů, i když se mu to zdálo být poněkud neobvyklé. Gontermann bude přirozeně znát skutečný důvod, v tomto ohledu si nesmíme nic namlouvat. Ale ať tomu je jakkoli, budeme

se tady muset potloukat do té doby, než se od šéfa dovíme, co máme dělat dál.“

„Pochopil jsem to tak, že jestli najdeme zlato, on zajistí loď, která ho vyzvedne,“ řekl Algy.

„To je pravda. Ale jak dlouho bude trvat, než sem ta loď dopluje? Může to trvat týdny, a v tom případě si zdejší lidé pomyslí, že jsme snad přišli o rozum, nebo jim dojde, že máme za lubem něco důležitějšího.“

„Nebylo by lepší zůstat v Rio Gallegos?“

„Ne. Uvažoval jsem o tom, mám však dojem, že by to mohlo způsobit potíže. Gallegos je v Argentině, tady je však Chile. A oblast, v níž jsme nuceni operovat, patří také Chile. Vždy, kdy bychom letěli tam a nazpět, bychom museli projít celnicí, a to na obou stranách hranice. Naše jednání by vypadalo podezřele. A Gontermannovi by to jen nahrávalo do ruky. Bylo by pro něho snadné nedovolit nám odletět na základě nějakého ať už skutečného nebo neexistujícího předpisu.“

„Proč létat sem?“ zeptal se Ginger. „Proč nelétat přímo mezi Rio Gallegos a zlatým ostrovem?“

Biggles se zamračil. „To bys měl vědět. Přece létat bez povolení z jedné země do druhé přímo volá po potížích. Kdybychom měli základnu v Argentině a Gontermann nás viděl nad územím Chile – a určitě by nás ze svého člunu uviděl – stačilo by, aby požádal chilskou vládu, aby sem poslala letku stíhaček a sestřelila nás. Ne. My bychom měli být těmi posledními, kdo porušuje mezinárodní pravidla ve spřátelené zemi a já nic takového nehodlám dělat. Proto jsem se sem vrátil. Až dosud jsme všechno vyřizovali na základě otevřeného a čestného jednání a já mám v úmyslu v takovém jednání pokračovat dál.“

„Nijak se mi nelíbí představa, že tady necháme letadlo, protože kdokoli, komu to napadne, ho může nějak poškodit.“

„Mně se to také nelíbí, s tím však nejsme schopni nic udělat. Je možné, že tak daleko nikdo nezajde. Trvalá služba u letadla nepřichází v úvahu. Pod záminkou nějaké opravy se sice kolem něho můžeme motat ve dne, ale dělat něco takového v noci, pro to bychom neměli žádnou omluvu.“

„Máme před sebou nějaký let?“ zeptal se Ginger.

„Měli bychom udělat pouze jeden jediný let, to je asi tak všechno.“

„Co to má znamenat, starý brachu?“ zeptal se Bertie, čistící si monokl.

„Vždyť jsme ještě ani nezahlédli barvu toho zlata.“

„Ale víme, kde je.“

„My si myslíme, že to víme, to však není totéž. Až dorazí leteckým komodorem poslaná válečná loď, budou po nás chtít, abychom jim ukázali zlato. Vypadali bychom jako parta hlupáků, kdybychom ho nebyli schopni najít. Hodlám se proto ujistit, že budu vědět kam pro něj jít, až přijde čas. Ověříme si to, jakmile se počasí vyjasní a nastane rozumná viditelnost. Rád bych si ze vzduchu pořídil náčrtek mapy ostrova kolem cílového prostoru a vyznačil ten, kde je zlato zahrabáno.“

„A co přesné místo?“

„To ne. To nebude nezbytné. Také by to mohlo být nebezpečné, kdyby mapa padla do nesprávných rukou. Pokud jde o tu mapu, hodlám ji předat kapitánovi lodi, až připluje, abychom se pak mohli setkat přímo na místě.“

Ukázalo se, že ostrov naneštěstí není pojmenován, mapa však bude postačující.“

„Divím se, že ostrov nebyl pojmenován,“ vložil se do řeči Ginger.

„Lze pouze předpokládat, že pro takové množství ostrovů nebylo dostatek názvů, takže o ty malé se nikdo ani nezajímal.“

„Držte si klobouky, mládenci,“ řekl Bertie. „Přichází Gontermann. Aspoň to auto, které jede do kopce, vypadá jako jeho.“

„S opravdovým zájmem se podívám, jak se bude tvářit a poslechnu si, co bude povídat,“ suše poznamenal Biggles.

Ke Gingerovu překvapení se Gontermann choval mnohem přívětivěji než kdykoli předtím. „Tak jste se vrátili,“ řekl s okázalou srdečností.

„Jak vidíte.“

„Co jste udělal s těmi trosečníky?“

„Co jste udělal vy s těmi svými?“ vrátil mu stejnou otázku Biggles.

„Ach, ty jsem vysadil na břeh tam, kde si to přáli,“ odpověděl Němec. „Kde jsou Carter a Barlow?“

„Odvezl jsem je poněkud blíž k domovu.“

Gontermannův výraz se změnil. „Kam?“

„Do Rio Gallegos.“

Z výrazu velitele letiště bylo zřejmé, že ho to nepotěšilo. „Proč právě tam?“ zeptal se přísným hlasem.

„Jednak jsou tam poněkud blíž k domovu a dále tam podle mého mínění dostanou dříve lodní lístek na loď plující do Anglie. Je přirozené, že se nemohou dočkat, až se setkají se svými nejbližšími.“

„Divím se, že jste s nimi nezaletěl až domů.“ V Gontermannově hlase se ozval náznak sarkasmu.

„To jsem nemohl udělat.“

„Proč ne?“

„Musím tady dát do pořádku ještě nějakou záležitost.“

„Jakou záležitost?“

„Jde o náhradu za člun pana Scotta. Zatím nevím, jak dalece je kryt pojištěním a tak dále. Slíbil jsem Carterovi, že to vyřídím za něho.“

„Takže jste se vrátil kvůli tomu.“

„Kromě jiných záležitostí.“

„Jak dlouho tady zůstanete?“

„To nejsem schopen říci přesně. Z velké části to bude záležet na počasí.“

„No, mám ještě něco na práci,“ řekl Němec, obrátil se a šel do kanceláře.

„Mám dojem, že to nečekal,“ soucitně řekl Ginger.

„Ne. Stejně jako já jsem nečekal, že přijede bez těch dvou mužů. Zajímalo by mne, kde je nechal.“

„Mohl je vysadit v městě.“

„To si nemyslím. Kdyby to udělal, tak by to řekl. Bylo by přirozené, že by to řekl. Ne. Úmyslně mluvil neurčitě. Mohl sis všimnout, že neřekl, KDE je vysadil na břeh.“

„Záleží na tom?“

„Mohlo by na tom mnoho záležet. Doufám, že je nenechal na zlatém ostrově.“

„Byl by schopen něco takového udělat? Viděli jsme ho plavit se po průlivu.“

„Předtím měl dostatek času doplout k ostrovu. On přece od nás odešel dobré dvě hodiny před naším odletem.“

„Jestli je nechal na ostrově, pak se pro nás situace stane poněkud trapná a nebezpečná. Proč by to ale dělal?“

„Z jednoho dobrého důvodu. Je totiž přesvědčen, že zlato je stále tam. Ví, že jsme ho v letadle neodvezli. Jenže stejně v tom nemůžeme nic dělat. Nemůžeme ty muže požádat, aby odtamtud odešli, ani je nemůžeme vyhnat násilím. Mají stejné právo jako my na ostrově být – možná dokonce větší. Třeba jsou občany Chile. Mám pocit, že tato hra je rozehraná teprve z poloviny. Zajistíme letadlo a vrátíme se do města. Dnes se už zřejmě nevyjasní.“

„Myslíš, že tady bude letadlo v bezpečí?“ úzkostlivě se zeptal Algy.

„Myslím, že nebude mít odvahu něco na něm zničit, pokud jsou v dohledu zdejší zaměstnanci.“

„Pokud ovšem není jeho kumpánem jeden z mechaniků.“

„Obávám se, že toto riziko budeme muset podstoupit. Raději už nemyslete na žádné další neočekávané komplikace nebo se z toho zhroutím.“

Vykročili k letadlu.

KAPITOLA 10

ZMAŘENÉ PLÁNY

Biggles musel čekat dva dny, než se počasí natolik zlepšilo, aby se vyplatilo zaletět na zlatý ostrov a ověřit si, že poklad je stále tam, kde podle tvrzení má být. Měl až příliš mnoho zkušeností, než aby uvěřil zprávě kohokoli, aniž by se přesvědčil ‘na vlastní oči’, jak se vyjádřil. Držel se starého přísloví – „Věřím jen tomu, co vidím na vlastní oči.“

Mezitím došla zpráva od leteckého komodora, v níž byl příkaz čekat na dopis s pokyny, zaslaný leteckou poštou. Důvody, proč takové pokyny nemohly být sděleny v otevřeném kabelogramu, byly očividné. Na čem pracují, by bylo odhaleno nejen lidem z jejich nejbližšího okolí, ale celému světu, protože taková informace by se stala novinářským hitem. Honba za zlatem je vždy a všude ‘trhákem’. To by však nevyhnutelně vedlo ke komplikacím, kterým se znervóznělý Biggles chtěl vyhnout. Jak to ostatním řekl při snídani: „Jediné hlesnutí o pokladu by pro nás znamenalo definitivní konec.“

„Myslím, že nemůžeme dělat nic jiného, než se jen tak poflakovat, nechodit daleko a čekat, až přijde dopis,“ řekl Algy –

„Nebo loď. Zatím budeme pokračovat v tom, na čem jsme se dohodli. Jednou, jakmile se počasí uklidní, zaletíme do průlivu, abychom se podívali na to „zboží“. Pak se sem vrátíme a budeme čekat.“

„Myslíš, že kapitán lodi bude seznámen s tím, co se tady děje?“ zeptal se Ginger.

„Určitě to bude vědět. Přece nemohou nechávat na nás, abychom ho s tím seznamovali my. Je mrzuté, že nemáme zdání, kdy ta loď může doplout.“

„Zastaví se tady v Punta Arenas?“

„Pravděpodobně, i když si tím nejsem vůbec jistý. Veškeré informace se nepochybně dovíme z dopisu leteckého komodora, tedy, až přijde.“

„Situace by se zatraceně zkomplikovala, kdyby loď připlula v době, kdy bychom se v průlivu dostali do nějakých potíží.“

„Připouštím, že to by nám udělalo čáru přes rozpočet,“ řekl Biggles a zamračil se. „Jestli sem připlují v takovém počasí, můžeme být týden i déle zdržení zmrzlým deštěm, sněhem, mlhou – čímkoli. Od moře se může přihnát vítr a znemožnit nám odstartování. Takže bychom mohli operovat jedině z vodní hladiny. Aspoň že tady je několik pláží a vhodných úseků rovné půdy, dostatečně velikých k přistání i odstartování. Ten problém však bude snadné překonat. Myslím tím setkání s lodí, budeme-li někde ve slepé uličce.“

„Nechápu,“ řekl Algy.

„Jak je to s tím tvým kotníkem?“

„Už to není nijak hrozné. Trochu zabolí, když ho poněkud zatížím.“

„Nejrychlejší způsob, jak ho vyléčit, je nechat ho v klidu.“

Algy se usmál. „Chápu. Jinými slovy chceš říci, že mne tady necháte, abych se přivítal s lodí, kdyby dorazila dřív, než se vrátíte z výletu na ostrov.“

„Pochopils to docela dobře. Myslím, že to je rozumné opatření. Kdybychom se nevrátili vůbec, a taková možnost při činnosti ve zdejších podmínkách existuje vždycky, byl bys schopen kapitána dovést ke zlatu. A co je podle mého názoru ještě důležitější, ty bys zhruba věděl, kde jsme a mohl bys vést pátrací četnu, aby nás zachránila. Doufám sice, že k ničemu takovému nedojde, tomu zdejšímu počasí však nelze věřit ani deset minut.“

„Beru to,“ souhlasil Algy. „Stačilo by, abych si vyvrtl druhý kotník a museli byste mne nosit.“

„Ještě něco. Dojde-li dopis od šéfa dřív, než se vrátím, tak ho raději otevři a zjisti, co v něm je. Měl by tam být celkový plán operace – jméno lodi, odkud přijede a přibližná doba jejího příplutí.“

„Je to dostatečně jasné,“ uznale odpověděl Algy.

„Výborně. Protože počasí vypadá, jako by se mělo zlepšit, my ostatní si pospíšíme na letiště,“ rozhodl Biggles. „Čím dřív budeme mít tuto práci za sebou, tím lépe se mi bude v noci spát. Z toho počasí mi už běhá po zádech mráz.“

Spolu s ostatními došli k autu a v něm dojeli na letiště. Déšť ustal, mraky však stále byly poměrně nízko, i když se zdálo, že se zvedají. Biggles si chtěl letadlo prohlédnout podrobně, a tak, protože neměli nijak naspěch, následující hodinu věnovali odhalování všemožných známek sabotáže. Ke svému uspokojení nenašli nic, jenže ve chvíli příjemných pocitů přišel Gontermann.

„Chystáte se někam letět?“ zeptal se.

„Chystáme.“

„Kam poletíte?“

„Do průlivu.“

„Za jakým účelem? Chcete se snad podívat po nějakých dalších ztroskotancích?“ Gontermann si ve svém hlase neodpustil lehce ironický tón.

„Ne,“ stejným tónem odpověděl Biggles. „Chci se pokusit objevit vrak lodě *SEASPRAY* a možná přinést něco, co tam Carter zapomněl.“

„Co by to tak mohlo být?“

„Nějaké botanické vzorky a vybavení.“

„Spotřebováváte příliš mnoho benzínu.“

Biggles se usmál na celé kolo. „Naštěstí ho nemusím platit. Chtěli byste letět s námi?“

Gontermannovi se nepodařilo zakrýt výraz překvapení. „Ne, díky, mám ještě nějakou práci tady,“ řekl a odešel.

„To bylo ztraceně riskantní, ne?“ zabručel Ginger. „Co kdyby řekl ano?“

„Věděl jsem, že to neřekne. Mám dojem, že se teď zabývá něčím zcela jiným. Nemluvě o tom, že nepatrně lživé tvrzení ve správném okamžiku nemůže nikdy uškodit.“

Stále čekali na počasí, které se pomalu zlepšovalo, protože bez dokonalé viditelnosti by každé vzletnutí bylo pouhým mrháním časem.

„Obávám se dvou věcí,“ řekl Biggles, když stáli vedle letadla, „mlhy a ledu. Led nás může ohrozit, ať jsme kdekoli a to by mělo za následek vážnou leteckou katastrofu. Mlha by znemožnila nalézt letiště a já bych přistání někde jinde nechtěl riskovat.“

„Tamhle přijíždí Gontermann,“ ozval se Ginger, když si všiml auta správce letiště, jedoucího po silnici.

„Zajímalo by mne, kam má namířeno,“ zamyšleně řekl Biggles. „On se přemísťuje tak často jako my.“

„Možná ze stejného důvodu, starý brachu,“ vložil se Bertie. „Jedině zlato dovede lidi přimět k mimořádné činnosti.“

„Ani nevíš, jakou máš pravdu,“ řekl Biggles. „Ale vraťme se raději k letu. Až poletíme nad průlivem, měli bychom vědět, co máme dělat.“

„A co přesně chceš dělat?“ zeptal se Ginger.

„Je to naprosto jednoduché. Zaletět na zlatý ostrov, ověřit si, že zlato je opravdu tam, a vrátit se domů. Naberu pořádnou výšku, abych byl jistý, že nenarazím do něčeho tvrdého. Pokud v zálivu u pobřeží nebudou plavat ledovce, neměli bychom se při přistání setkat s žádnými potížemi.“

„O. K.“

Biggles odstartoval a když příkře nabral výšku, namířil si to k průlivu, jako k jedinému patrnému orientačnímu bodu. Kolem, především v údolích, bylo ještě stále mnoho nízkých mraků nebo mlhy, ale nanicovaté slunce přece jen jimi začalo prorážet a rozhánět je. Z výšky osmi tisíc stop z letadla celkem bez obtíží našli dva ostrovy, které znali, a sice zlatý ostrov a ostrov, z něhož zachránili dva botaniky. Biggles začal s přiškrceným motorem klesat ke zlatému ostrovu, když se náhle Ginger naklonil dopředu a upřeně hleděl přes přední ochranné sklo.

„Co je?“ zeptal se Biggles.

„Někdo tam je.“

„Chceš říci – na ostrově?“

„Ano. Vidím kouř. Podívej se! Trochu vlevo od toho pahorku.“

„Máš pravdu.“ řekl Biggles, když se tam upřeně podíval.

„Vidím ale ještě něco jiného,“ pokračoval Ginger. „Že by to tam byl malý veslový člun vytažený na břeh?“

„Obávám se, že máš opět pravdu,“ zabručel Biggles. „To je k zlosti. To nabourává náš plán.“

„Co si o tom myslíš?“

„Gontermann zřejmě ty své ostré hochy nechal na ostrově. Pokud by to výjimečně nebyla parta Indiánů, nikdo jiný to nemůže být.“

„Indiáni by to mohli být.“

„Ale ne. To plavidlo na břehu není kánoe, na to není dostatečně dlouhé. Zřejmě patří k nějakému většímu člunu, řekl bych, že to je malý záchranný člun z plachetnice *WESPE*.“

„Za jakým účelem tam ti muži byli ponecháni?“

„To je přece zcela zřejmé.“

„Aby pokračovali v hledání zlata?“

„To byl nepochybně jeden důvod. Co by pro ně mohlo být ještě důležitější, je zabránit nám v přistání na ostrově, abychom se po zlatě nemohli poohlédnout sami.“

„Přece nám v tom nemohou zabránit.“

„To sice ne, ale mohou nás pozorovat, což prakticky znamená, že dokud tam budou, tak se ke zlatu nemůžeme ani přiblížit.“

„Možná tam nezůstanou.“

„Budou tam muset zůstat nejméně do té doby, než pro ně Gontermann připluje s plachetnicí *WESPE*. Těžko můžeme čekat, že ti chlapi budou v tom malém člunu veslovat až do Punta Arenas.“

„Co chceš dělat?“

„To ještě nevím. Budu si to muset promyslet.“ Biggles mezitím bez použití motorů letadlo obrátil od ostrova.

„Možná nás nezahlédli,“ nadějeplným hlasem poznamenal Ginger.

„Na tom nezáleží, jestli nás viděli nebo neviděli, stejně nás uslyší, když přidám plyn, což už budu muset udělat. Jisté je jedno. Nemá smysl na tom ostrově přistávat, pokud jsou tam oni. Stejně bychom nemohli nic dělat, mohlo by to vést k hádce a možná i k nějakým násilnostem. Tak bychom se nikam nedostali, jediné do chilského vězení.“

„Tak co uděláme?“

„Napadá mi jedno jediné. Jestli se přiblížíme k ostrovu, Gontermannovi určitě napadne, že jsme tam jediné kvůli zlatu. On si to už stejně myslí, jenže mu stále k tomu schází nějaký důkaz, a proto se mu do mysli mohou vkrádat pochybnosti. Nejraději bych ho v těch pochybnostech nechal, protože jakmile nabude jistoty, mohl by nám zkomplikovat pobyt na letišti. Řekli jsme, že chceme vyzvednout některé věci, které tam zanechali Carter a Barlow. Ty by měly být na ostrově, na němž jsme je objevili, tak zaletím tam. Víme, že tam lze přistát. Jestli nás někdo zahlédne, bude to odpovídat našemu tvrzení, tedy důvodu pro náš návrat. Neposlouží-li to ničemu jinému, poskytne nám to příležitost vymyslet nějaký úskok.“

„Myslíš si, že si v této záležitosti Gontermann hraje na vlastním písečku nebo má někoho za sebou?“

„To nelze posoudit. Nepochybně má zájem o finanční podíl, ale z narážky leteckého komodora v radiogramu, že možná dostaneme hosty, je možné, že v

tom mají prsty Rusové nebo Východní Němci. Bylo by ale zbytečné se tím teď nějak znervózňovat. Máme toho před sebou dost, i když se nebudeme znervózňovat něčím, co by se *mohlo* stát. Řekni Bertiemu, že měníme program a k čemu se chystáme.“

Ginger odešel na zád' do kabiny.

Stále klesající Ovád kroužil nad místem, kde přistál, aby naložil a odvezl Cartera a jeho společníka. Ledovec ve tvaru hada velmi usnadňoval nalezení přesného místa. Biggles nejprve dvakrát nebo třikrát přeletěl nad vodou, aby se ujistil, že na ní neplavou žádné malé ledovce, pak bezpečně přistál a k mořskému břehu dojel v totéž místě, kterého použili při předešlé příležitosti. Vypnul zapalování. Všichni vystoupili a Biggles si zapálil cigaretu.

„Co teď?“ zeptal se Bertie. „To je pěkná šlamastyka, že tamhle jsou ti lumpové – jestli chápeš, co tím myslím.“

Jednu nebo dvě minuty Biggles neodpovídal. Pak řekl: „Místo postávání tady a chytání lelků se raději pokusme nalézt pozůstatky plachetnice *SEASPRAY*. Carter mi ukázal místo, kde uvázla na mělčině.“

„A co když ji najdeme? Jaký význam to bude mít?“ poněkud sklíčeně se zeptal Ginger.

„Kdyby se nám podařilo něco odsud odvézt, pro Gontermanna by to byl důkaz, že jsme sem opravdu přišli vyhledat nějaké věci, které tu zanechali Carter a jeho kolega. To nemůže být v žádném případě na škodu. A to ani kdybychom nenašli nic víc, než několik kousků vraku. Pro lidi z pojišťovny pana Scotta by to byl důkaz, že *SEASPRAY* propadla zkáze. Navíc, kdyby nás ti dva hlupáci na zlatém ostrově opravdu zahlédli a viděli nás

přistát, budou se domnívat, že vědí, proč to děláme. Ostatně, bez ohledu na to, co oni vědí, to zlato, nebo jeho část, možná opravdu bylo na palubě plachetnice SEASPRAY, když se rozpadla.“

Biggles to říkal při chůzi po mořském břehu. Ke skalám to nebylo daleko, jen několik set yardů, proto Biggles nepovažoval za nutné nechat někoho u letadla. Voda byla klidná, vlnění zcela nepatrné.

Nebylo obtížné nalézt místo, kde svou existenci skončila SEASPRAY, protože se tady stále povalovaly malé kousky vraku spolu s částmi zařízení a zásob. Z úrovně hladiny si jich však nikdo nemohl všimnout. Ležely mezi skalisky nebo v tůňkách mezi nimi a po odchodu těch, kteří přežili, byly některé části velkým vlnobitím vyplaveny na břeh nad hladinu moře. Plachetnice se svého konce dočkala jen několik stop od místa, kde skály ustupovaly písku, takže kdyby měla trochu štěstí, mohla být vyvržena na suchý mořský břeh. Když se přiblížili k okraji skal, uviděli na boku ležící trup, rozlomený na dva kusy, asi patnáct nebo dvacet stop pod vodou. Biggles poznamenal, že kdyby voda nebyla tak studená, mohli by se k němu ponořit a zachránit něco, co by za to stálo. Nemohli však udělat více, než se dobře poohlédnout, zda tu není něco, co by zachráněným udělalo radost.

V témže okamžiku Ginger zvedl malý zápisník, který se ukázal být deníkem se jménem Carter na první stránce. Byl ve špatném stavu, protože však poznámky byly napsány tužkou, nerozmazaly se, jako by se ve vodě stalo, kdyby byly psány inkoustem.

„Musíme s tím zacházet opatrně,“ řekl Biggles. „To půjde vysušit a Carterovi to určitě udělá radost. Pro nás

bude důležitější, že až to uvidí Gontermann, pozná, že jsme opravdu hledali vrak a našli ho.“

V hledání ještě chvíli pokračovali, avšak jedinou zajímavostí bylo několik listů papíru v lepenkových deskách, stažených gumovými pásky. Byly předtím zřejmě v lisu, protože listy držely pevně u sebe. Ukázalo se, že mezi papíry jsou botanické vzorky, listy, mech a květiny. Spolu s deníkem i to vzali domů.

„To, myslím, bohatě stačí,“ rozhodl Biggles. „Můžeme se vrátit.“

„Ještě moment,“ vesele se ozval Ginger. „Někdo nás pozoruje. Nikam se ale nedívejte. Na oko něco dělejte dál.“

„Řekni nám něco víc,“ dožadoval se Biggles.

„Rozhlížel jsem se po vodní hladině, a když jsem zrakem náhodou přešel přes hřeben protějšího ostrova, zahlédl jsem tam nějaký pohyb. Mohl bych přísahat, že to byl nějaký muž. Ted' leží, takže ho není vidět. Možná přišel zpoza obzoru. Nejsem si jistý, jak se tam objevil.“

„To jsou určitě naši přátelé ze zlatého ostrova – nebo jeden z nich,“ odpověděl Biggles. „Určitě nás spatřili ve vzduchu a když jsme přistáli, rozhodli se zjistit, co tady děláme. K protějšímu ostrovu to nemůže být dál, než tak dvě nebo tři míle od zlatého ostrova. Víme, že mají člun, takže sem mohou snadno doplout. Když tak člověk o tom přemýšlí, dalo se čekat, že udělají právě něco takového. Není pochyb, že připluli ke vzdálené straně ostrova a vylezli na jeho nejvyšší bod. Jak je to daleko vzdušnou čarou? Není to víc než čtvrt míle, kdoví jestli. Z místa, kde jsou, nás mohou zřetelně vidět. Gingere, jsi si jistý, že jsi někoho viděl?“

„Absolutně jistý.“

„A co tak Indiáni?“ zeptal se Bertie.

„Ti to rozhodně nejsou,“ odpověděl Biggles. „V prvé řadě, ti když dostanou jídlo u pobřeží, nemají žádný důvod, aby se obtěžovali vylézt na kopec. Za druhé, kdyby nás uviděli, připluli by sem tak rychle, jak by jim to umožnila pádla, aby se pokusili vyžebrať nějakou baštu. Povídá se to o nich a my z vlastní zkušenosti víme, že takoví opravdu jsou.“

„Co hodláš dělat?“ zeptal se Ginger.

Biggles si zapálil cigaretu. Když odhodil zápalku, po tváři se mu rozlil mírný úsměv. „Co kdybychom jim dali něco k nahlédnutí, aby měli o čem přemýšlet? Vidím určitou možnost.“

„Ven s tím, starý brachu, nenapínej nás,“ mírně si postěžoval Bertie.

„Myslím, že to je něco, čím je můžeme zmást a jejich pozornost odvést jinam. Něco, co změní jejich myšlení a možná je přivede sem, místo aby se nám míchali pod nohy na zlatém ostrově.“

„Nechápu.“

„Tak tedy. Gontermann ví, že *SEASPRAY* doplula ke břehu tohoto ostrova. To znamená, že to vědí i jeho kumpáni. Zlato se jim odhalit nepodařilo, proto se jim v hlavách uhnízdila myšlenka, že Carter a Barlow ho vyzvedli, takže by mohlo být na palubě plachetnice *SEASPRAY*, když šla ke dnu. Sledujete mne?“

„Ano,“ odpověděli Ginger a Bertie sborově.

„Výborně. Kdyby tomu tak bylo, Carter by nám to řekl, když jsme je zachránili. A určitě by neodjeli domů, aniž by o tom něco řekli, protože by určitě několik miliónů liber jen tak nenechali ležet na mořském dně, aby je zavalilo bahno a byly ztraceny navždy. Souhlas?“

„Jasně,“ souhlasil Ginger.

„Jestli ti hoši tamhle od naproti vidí, jak se tady v něčem šťouráme, určitě skočí na domněnku, že právě v těchto místech se *SEASPRAY* potopila, což je náhodou skutečně pravda. Oni se ale určitě diví, proč se o ten vrak zajímáme.“

„Třeba si myslí, že opravdu hledáme Carterovy botanické preparáty.“

„To v žádném případě! To neodpovídá jejich způsobu myšlení. Oni to vidí tak, že každý, kdo se snaží zachránit několik slisovaných listů, by si měl nechat vyšetřit hlavu. Oni sami totiž v hlavě nemají nic jiného než jenom a jenom zlato. A budou si proto myslet, že to zlato je tady, ve vraku nebo někde na pobřeží. Jestli uvidí, že tady kopáme nebo že chodíme sem a tam se sochořem v ruce, budou si myslet – no, co si budou myslet?“

„Řekl bych,“ ozval se Ginger, „že *SEASPRAY* vydržela pohromadě poměrně dost dlouho, aby bylo zlato odneseno na břeh a zahrabáno někde na nejbližším vhodném místě, kterým je písek vedle skalisek.“

„Skvělé. Držíš se mnou krok. Jestli v těch místech rozházíme trochu písku, a pak zamíříme k domovu, co ti hoši z protějšího ostrova asi udělají – když vědí, že všechno zlato stejně nejsme schopni v letadle odvézt?“

„Plnou rychlostí přispěchají sem, aby se sami na ten žlutý kov podívali.“

„Což nám ponechá volnou cestu, abychom sami vklouzli na zlatý ostrov a podívali se, jak to tam doopravdy vypadá.“

Bertie se rozesmál na celé kolo. „Perfektní, starý brachu. Jaká ty jsi chytrá hlavička na takové skvělé

nápady. Co jsi vymyslí, mne jednoduše uchvacuje – absolutně.“

„Tak fajn,“ energicky řekl Biggles. „Dejme se do práce. Gingere, pospěš k letadlu a přines rýč a sochor. Tu práci bychom měli udělat pořádně.“

KAPITOLA 11

NEBEZPEČNÁ PRÁCE

Předstírané hledání zlata bylo brzy v plném proudu. Biggles lehkým páčidlem prozkoumával písek a jeden z ostatních kopal v místech, která mu Biggles označil. Kvůli přihlížejícím na druhé straně kanálu posbírali mezi skalami několik kousků z vraku, prohlédli je a ponechali na pláži, aby bylo označeno místo, na němž SEASPRAY skončila svou kariéru. Ginger, aniž by to dával najevo, se občas pečlivě podíval na protější ostrov a svou pozornost soustředil na místo, kde uviděl pohybující se postavu. Už ale nikoho nezahlédl. To však nebylo nic překvapujícího, jak poznamenal Biggles, protože muž nebo muži, pokud tam jsou oba, si dávají velký pozor, aby je nikdo neviděl. Nej obtížnější to pro ně bylo na obzoru, kde předtím Ginger pohyb zahlédl.

Asi po čtvrt hodině Biggles řekl: „Nesmíme s tím strávit mnoho času, protože světlo ubývá. Ve skutečnosti jsme toho už udělali dost. Raději bychom měli postoupit dál. Srovnajte písek, jako kdybychom se snažili zakrýt po sobě veškeré stopy.“

Skupina dokončila práci, posbírala náradí a vrátila se k letadlu. Biggles vrhal úzkostlivé pohledy na oblohu a pozoroval vítr, který poněkud změnil směr, což mohlo znamenat změnu počasí, ať k lepšímu nebo k horšímu. Zatím nebylo jistého nic, jenom vítr poněkud zesílil.

„Oba víte, jak se to dělá,“ řekl Biggles, jakmile nastoupili do letadla. „Budu předstírat, že letíme domů. Naberu trochu výšku a až budeme od nich dost daleko,

aby nás nemohli slyšet ani zahlédnout, vypnu motory a velkou oklikou se vrátím zpátky ke zlatému ostrovu, tedy k jeho vzdálené straně.“

„Myslíš, že nás opravdu neuvidí?“ zeptal se Ginger.

„Obávám se sice, že tu určitá možnost je, budeme to ale muset risknout. Doufám, že když nás uvidí letět ve směru průlivu, usoudí, že jsme odletěli domů. Protože sami mají plné ruce práce s tím, čím se zabývají, o oblohu se už nebudou zajímat. Určitě nás neuslyší. Pro ně vítr fouká z nesprávné strany. Jestli připlují sem, měli bychom je na břehu zahlédnout. To je to jediné, co se chci dovědět. Připlížíme se k ostrovu, přistaneme, přesvědčíme se, že zlato je na svém místě a odletíme domů. Nevyskytne-li se neočekávaná překážka, skončila by pitomá hra s přebíháním mezi těmi zatracenými ostrovy. Už toho mám dost, jako by měl každý pilot, který má všech pět pohromadě. Jdeme na to.“

„Jsem s tebou, starý brachu, jako vždy,“ připustil vřele Bertie. „Nevadí mi sníh na vrcholcích těch praštěných hor, ale bude-li to trvat ještě dlouho, budu mít sníh i na hlavě. Od té doby, co jsme tady, mi nebylo teplo. Pro příště mi zajisti ostrovy, na nichž rostou banány a kokosy.“

„To říkám i já,“ s roztrpčením se přidal Ginger.

Biggles vzlétl a pak se dvacet minut věnoval zamýšlenému programu. Letadlo se dostalo do místa, z něhož mohli zhruba ze vzdálenosti dvou nebo tří mil pozorovat ostrovy, které byly středem jejich zájmu. Protože už věděli, kde zlato leží, bylo ironií, že první věci, které si Ginger všiml, byly dvě hory, které měly sloužit jako vodítko k nalezení ostrova se zlatem – právě v těchto chvílích byly v řadě za sebou. Ted' už to pro ně

nebylo důležité. Ginger se proto více zajímal o to, co se dalo zahlédnout na mořském břehu ostrova, z něhož odletěli.

„Vyšlo to přesně, jak jsi předpověděl,“ řekl Bigglesovi. „Přepluli na druhý ostrov. Vidím jejich člun na pobřeží, tam, kde jsme kopali. Jsou tam oba a dřou jako koně. To znamená, že jsem měl pravdu i já. Určitě nás sledovali.“

Biggles neodpověděl. Letadlo už bylo hezky nízko a stále ztrácelo výšku. Ginger si všiml, že Biggles se na něco dole pod nimi upřeně dívá.

„Co je?“ rychle se zeptal. „Veslový člun zmizel, že?“

„Ano,“ zachmuřeně řekl Biggles. „Člun je pryč, ale je tam něco, co se mi nelíbí. Uprostřed přistávací vodní plochy je malý ledovec. A nedaleko vidím další, jako by tam odněkud připlouvaly. To zřejmě způsobila ta změna směru větru.“

„To je neřádstvo! Znamená to snad, že nemůžeme přistát?“

„To sice ne, je v tom ale riziko, dokonce větší v tom, že možná nebudeme moci odstartovat. Záležet to bude na tom, jakým směrem popluje ten kus ledu.“

„Slétni trochu níž a podívej se na něj zblízka.“

„Bez použití motorů to nejsem schopen obletět a kdybych nahodil motory, prozradil bych naše úmysly, ti muži by nás slyšeli a přiřítíli by se sem zpátky.“

„Oni sem stejně dřív nebo později přijdou, nejsou však schopni sem dorazit dřív, než uděláme to, co udělat chceme.“

„To je možné, byl bych však přece jen raději, kdyby nevěděli, že jsme tady.“

„Uslyší nás ale při odstartování.“

„Ne nezbytně. Mám v úmyslu před vzletnutím tiše dorolovat kus dál do jiného průlivu, a ani světlo už není dost dobré, aby nás zahlédli.“

„Nu, už brzy se budeš muset rozhodnout,“ podotkl Ginger.

„Já to risknu,“ rozhodl se Biggles. „Už mám po krk toho neustálého poflakování a dělání ze sebe šaška. Takto bychom se mohli bavit ještě celé týdny. A při pomalu se zhoršujícím počasí bychom tady mohli ztvrdnout na mnoho měsíců. Utáhněte si opasky. Jdu na to.“

Biggles stále bez doteku na škrtkící klapku klesal k něčemu, co Ginger viděl jako úzký pás vody mezi pobřežím a plovoucím množstvím ledu. Ginger si nervózně navlhčil rty. Nikdo mu nemusel říkat, že opravdové nebezpečí není v tom, co lze vidět, ale v tom, co vidět není: jak daleko do stran sahají sotva nad vodou viditelné kusy ledové tříště. Věděl, že kromě ledu viditelného nad hladinou je ho devětkrát víc skrytého pod vodou. S jistou hrůzou si všiml, že moře je neklidné víc, než si myslel. Vlny se lámaly na malých ledovcích a o mořský břeh. Nutkání říci Bigglesovi „neriskuj to“ bylo velké, věděl však, že v tak závažně důležitém okamžiku je jakékoli mluvení naprosto nevhodné.

Ovád neustále klesal, Biggles měl napnuté nervy,

Ginger jen mlčky přihlížel. S jednou rukou na škrtkící klapce, aby v okamžiku hrozícího nebezpečí mohl okamžitě přidat plyn, udržoval Biggles letadlo ve vzduchu pokud možno co nejdéle. Otráslo se, když se vlna zapřela do jeho kýlové plochy, Biggles ho však udržel a letadlo dosedlo v mraku vodní tříště na rozvářenou vodní hladinu. Šikmo z boku se do letadla

opřel prudký závan větru a značně ho vychýlil ze směru, ale dotek na škrťací klapku ho vyrovnal a zavedl k písčitému pobřeží, kde byl, podle Cartera, poklad zahrabán.

Ginger ještě stále nepromluvil, nebezpečí nebylo stále zažehnáno. Malý plující ledovec se pod tlakem větru a vlnění vody rychle pohyboval, v malé vzdálenosti za ním byly další, které hrozily zatarasit vjezd do průlivu. Teprve když Biggles dojel s Ovádem ke břehu a otevřel dveře, aby vystoupili, si uvědomil, jakou rychlostí fouká vítr, současně i krutou zimu, která jeho tlustým oblečením pronikala jako něčím velmi tenkým.

Biggles vyskočil, musel se však přidržet trupu, aby se udržel na nohou. Podíval se na oblohu, na mořskou hladinu, na led a na pouze několik yardů vzdálené místo, kde bylo podle sdělení zlato zahrabáno. Setřásl z očí slzy, které na nich vyrazil prudký poryv ledového větru. Pak své rozhodnutí změnil. „Nemá to význam,“ vykřikl. „Vypadneme odsud.“

„Nepotrvá to déle než pět minut.“

„Pět minut může být příliš dlouhá doba. Moře se každou vteřinou stále víc zvedá. A podívejte se na ten led.“

Bertie zvedl hlavu. „Je snad něco v nepořádku, starý brachu?“

„Všechno,“ vybafl Biggles. „Vraťte se. Nezůstáváme tady už ani minutu.“

Nikdo nenaléhal. Bylo jasné, že by se k odletu mohli rozhodnout příliš pozdě.

Všichni se nahnuli do letadla. Z vrcholků stále větších vln dopadla sprška na přední ochranné sklo.

Biggles se s letadlem vrátil na vodní hladinu a s burácejícími motory ho obrátil proti větru.

Příští minuty se přiřadily k těm, na něž pilot nikdy nezapomíná. Vítr svým způsobem pomohl zkrátit rozjezdovou dráhu, která se stala sérií nárazů do převalujících se vln, až konečně jedna z nich letadlo doslova vykopla do vzduchu. Ale ani potom, už vysoko nad úrovní mořské hladiny, nebylo letadlo v bezpečí, protože, aby to bylo ještě horší, než to bylo, se náhle přihnal prudký příval deště nebo směsi deště se sněhem. Ginger si nebyl jistý, co to doopravdy je, ale najednou se vše zahalilo neprůhlednou clonou. Naštěstí šlo pouze o ojedinělou, krátkou přeháňku, z níž Ovád brzy vyletěl pod modrou oblohu.

„Jsou nějaké ledové námrazy?“ stručně se zeptal Biggles, když obracel letadlo, aby nabral kurz domů.

Ginger si už pečlivě prohlížel náběžnou hranu křídla. „Nic tam nevidím.“

„Musíme být za to vděční. To je ale hrozné podnebí. Nedopust'te, abych se sem ještě někdy vrátil.“

„Trochu z toho šla hrůza, starý brachu,“ řekl Bertie, když strčil hlavu do pilotní kabiny. „Škoda, že jsme museli tak rychle odletět, když jsme byli tak blízko těch sympatických starých zlatých cihel.“

„Za dalších pět minut bychom to zvládli,“ zdrceně zamumlal Ginger.

„Za dalších pět minut bychom taky mohli jít ke dnu,“ stroze řekl Biggles. „Zachoval jsem se jako dokonalý cvok, že jsem se o to chtěl pokusit. Mohl jsem si všimnout, co se děje a co se asi chystá. Rychlost, s jakou se tady může změnit počasí, dělá z tohoto místa

d'áblovou kuchyň. Byli jsme varováni, to musím přiznat, jenže člověk to musí vidět, aby tomu uvěřil.“

„Moje řeč,“ připojil se Ginger. „Ti chlapi, kteří se přeplavili tam, kde nás viděli kopat, se po takto rozbouřeném moři nebudou moci na zlatý ostrov vrátit. Moc bych se divil, kdyby slyšeli náš odlet.“

„Při řádění takové bouře o tom pochybuji,“ přidal se Biggles. „I tak nám dělají problémy.“

„Všechno by bylo dost obtížné i bez nich a bez jejich nosů, které do všeho strkají.“

„Oni pravděpodobně říkají něco podobného o nás, což mi něco připomíná. Co ten Gontermann? Vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby se sem přijel podívat, jak ti dva chlapi ve svém díle pokračují. Je mi úplně jedno, jak dobrým námořníkem je, protože za takového počasí může jen stěží mít potěšení ze svých osamělých jízd. Tak, a jsme tady. Vůbec mi nebude líto, když došlápnu na pevnou zem.“

Biggles obletěl letiště a přistál ve chvíli, kdy dohasínaly poslední záblesky soumraku. Ginger si pomyslel, že ještě nikdy neviděl letiště vypadající tak stísněně a tak žalostně skličující ve své drsné, větrem ošlehávané osamělosti.

Vendez byl na letišti a vyšel jim naproti. „Tak se vám podařilo přiletět nazpátek.“

„Tak tak,“ odpověděl Biggles.

„Myslel jsem na vás. Podle skla jste měli ošklivé počasí.“

„Řekl bych, že už přichází i sem.“

„Našli jste něco?“

„Ano. Mnoho sice ne, ale přece jen jsme našli několik pozůstatků z plachetnice *SEASPRAY*. Leželo to

zhruba v hloubce tří sáhů. Jedna nebo dvě věci byly vyplaveny na břeh. Náhodou jsme objevili deník a svazek listů se vzorky rostlin. Až to všechno vyschne, určitě to bude mít pro Cartera nějakou hodnotu.“

„Viděli jste někde Gontermanna?“

„Ne. Chcete snad tvrdit, že vyplul v tom počasí?“

„Řekl mi, že odplouvá a že bude pryč tak asi dva nebo tři dny.“

„Zdá se, že tráví mnoho času mimo letiště.“

„On ví, že se v jeho nepřítomnosti o všechno postarám já – ne že by tady bylo příliš mnoho na práci, pokud trvá takové počasí.“

„Tak my už pojedem domů,“ řekl Biggles. „Musím se vykoupat a do žaludku dát něco horkého.“ Ukázal mu dva doklady, které našli.

„Co s nimi budete dělat?“ zeptal Vendez.

„Vezmu je do hotelu a pokusím se je usušit.“

„Jestli chcete, můžete je nechat tady. V mé kanceláři neustále hoří oheň. Rád vám je usuším.“

„To bude od vás laskavé. Rád vám je předám.“ Biggles mu je podal. „Přijdeme za vámi,“ řekl Biggles a obrátil se k odchodu.

„Proč jsi to udělal?“ zeptal se Ginger cestou k autu.

„A proč ne? Přece jsi slyšel, co řekl. Kromě toho nám to může posloužit jako důkaz našich záměrů. Mám teď na mysli Gontermanna. Až se vrátí, Vendez mu je nepochybně ukáže.“

„Neuronil bych jedinou slzu, kdyby se nevrátil,“ řekl Ginger, když nasedal do auta.

„Nebud' malicherný,“ pokáral ho Biggles. „Přece nám nijak neuškodil – zatím. Jsem zvědav, jestli Algy nemá nějakou novinku. Uvidíme.“

Když se vrátili do hotelu, Algy o ně právě začínal mít obavy, protože si uvědomoval zhoršující se počasí. Novinku však pro ně měl. A důležitou. Něco, na co čekali. Leteckou poštou totiž došel dopis od leteckého komodora. Podle Bigglesova pokynu ho otevřel.

Podstatné bylo, že z falklandského přístavu Port Stanley byla odvelena fregata Královského námořnictva *PETREL* s kapitánem Andersonem na můstku. Oficiálně odjela na instruktážní školení – naučit se vyzvedávat „majetek“. Svou základnu opustí okolo 23. dubna, zastaví se v Punta Arenas a vyzvedne Bigglese.

„Vypadá to dost jasně,“ řekl Algy. „Zřejmě nastoupíš na palubu a budeš vystupovat jako nějaký průvodce, který je má zavést k majetku, jak to opatrně nazývají.“

„Myslím, že to je takto v pořádku,“ váhavě řekl Biggles.

„Máš snad dojem, že na tom není něco v pořádku?“

„V prvé řadě si nedovoluji tvrdit, že budu schopen z úrovně vodní hladiny najít svou vlastní cestu v tom bludišti kanálů k onomu ostrovu. My to místo známe poměrně dobře, ale ze vzduchu. Z úrovně mořské hladiny to může vypadat zcela jinak. Snad bych se mohl přes tuto potíž dostat tak, že si pořídím vlastní náčrtek té nejlepší trasy pro loď.“

„Ještě něco?“

„Ano. Z toho datumu nemám žádnou radost. Jistě jste si všimli, že v dopise je napsáno *okolo dvacátého třetího*. Rozhodující je slovo *okolo*. Zítra bude dvacátého třetího, takže *PETREL* by už mohla vyplout. Je však možné, že neodpluje dřív než za dva nebo tři dny. Dal bych přednost poněkud přesnějšímu údaji. Zřejmě

byly nějaké důvody, proč nemohlo být udáno přesné datum. Je však také možné, že na tom nijak zvlášť nezáleží. V každém případě tady nebudou dřív, než loď dopluje.“

„Jak dlouho jí bude trvat, než sem dopluje?“ zeptal se Ginger.

„To závisí na počasí. Vzpomínám si, že Falklandy jsou zhruba tři sta mil od Magellanova průlivu. Punta Arenas je, řekněme, o sto mil dál. Při ne příliš složité plavbě by lodi *PETREL* plavba sem neměla trvat nijak dlouho, jenže může ji zdržet mlha nebo velké vlnobití. Teď jsou na moři určitě velké vlny. Moře bylo rozbourané i pod ochranou ostrovů, jak moc dobře víme. Při vzletnutí jsme to přece sami málem koupili. Nemůžeme říci nic víc, než to, že by *PETREL* tady mohla být tak v průběhu příštího týdne. Je to poněkud neurčitě, ale ani letecký komodor, ani ministerstvo námořnictví si určitě nepředstavují, že tato operace je jednoduchá. A z našeho pohledu, v blízkosti Gontermanna a těch jeho kumpánů, to opravdu nic jednoduchého není.“

„Ještě pořád chceš podniknout další výlet s cílem vyhledat přesné místo zlatého pokladu?“ zeptal se Ginger.

„Rozhodně. Mělo by k tomu postačit jen několik hodin a času máme přece dostatek. Všechny informace, které máme teď, jsou přece jen pověsti a já jsem se naučil příliš se nespoléhat na něco takového. To zboží, které dovede zatemnit lidské mozky, bych rád viděl na vlastní oči, jak se říká, teprve pak zmizí veškeré pochybnosti.“

„Ale koukej, starý brachu, Carter a Barlow na mne udělali dojem jako spolehliví a hodnověrní lidé,“ protestoval Bertie.

„Já přece jejich čestnost a upřímnost nezpochybňuji, ale přece jen občas i lidé, mající ty nejlepší úmysly, někdy udělají chybu. A stává se to tím častěji, čím je hromada peněz, o které jde, větší. V tom je možná i důvod, proč poklady, o jejichž existenci se ví, bývají jen zřídkakdy nalezeny. Nu, stejně v tom nemůžeme udělat nic. Jestli se zítra vydaří počasí, budeme konečně moci odvést v této záležitosti svou část. Pak už nám nezbude nic jiného, než tady sedět, čekat na loď *PETREL* a dostavit se na ni.“

KAPITOLA 12

GONTERMANN SI ZAHRAVÁ

Následujícího rána jediný pohled z okna dokázal vzít chuť k pokračování činnosti onoho dne – alespoň pokud šlo o nějaký výlet letadlem. Zuřila bouře a nad bouřlivě se převalující vodní hladinou nepřetržitě uháněla příkrývka indigově modrých mraků. Směsice deště a mokrého sněhu, horizontálně hnaná větrem, snížila viditelnost na pouhých několik yardů.

„Toto je pro nás rozhodující pokyn, abychom dnes neletěli nikam,“ zafilozofoval si Biggles, když si zapálil cigaretu. „Budu velice překvapen, jestli to ustane do západu slunce. V něčem takovém neletím ani za všechno zlato v Bank of England.“

„Ono to vypadá, jako by to mělo trvat nejméně týden,“ mrzutě poznamenal Ginger.

„Podle písemných záznamů by to mohlo trvat týden – nebo i déle,“ řekl Biggles. „Nezbývá než čekat.“

Večer přišel, aniž by došlo k uvolnění pokrývky mračen, dokonce ani náznaku něčeho takového. Vítr skučel, déšť a mokrý sníh šlehal do oken a klouzal dolů po skle jako napůl uvařená tapioka.

„Jestli je teď Gontermann někde venku, tak mu přeji veselou zábavu,“ řekl Algy s pohledem upřeným na okno.

Následujícího dne bylo poněkud lépe, ne však příliš. Bylo jasné, že bouře má ještě stále daleko k tomu, aby se uklidnila. Biggles, který se kvůli nedostatku jakékoli práce užíral netrpělivostí, po obědě řekl, že se autem

zajede podívat co nejbliže k molu, jestli nějakou náhodou přece jen loď *PETREL* nepřišla dřív, než se čekalo. Nečinností stejně otrávení ostatní se rozhodli jet s ním.

A čekalo je překvapení. Maso nakládající chladírenská loď už odplula, byla tam však jiná: dlouhá loď s tmavým trupem, vypadající jako opravdové námořní plavidlo.

„Velrybářská loď,“ bez zvláštního zájmu podotkl Biggles. Najednou se však zastavil, jako kdyby si něčeho všiml. A opravdu si všiml. „Podívejte se, pod jakou vlajkou ta loď pluje,“ změněným hlasem řekl.

Ginger se podíval a uviděl srp a kladivo. „Ruská loď,“ bylo vše, co řekl.

„Ano,“ přitakal mračící se Biggles. „Když už jsme tady, mohli bychom si promluvit s panem Scottem a zeptat se ho, jestli snad nemá nějaké nové zprávy.“

Odjeli k půjčovně lodí. „Nevíte náhodou, jestli se už vrátil Gontermann?“ zeptal se Biggles, když si vyměnili pozdravy. „Myslím, že byl někde venku se svým člunem, když se přihnalo to hnusné počasí.“

„Neviděl jsem ho,“ zněla odpověď. „*WESPE* není na svém obvyklém kotvišti. Asi se někde ukryl, když viděl, co se žene. Pochybují, že by se v tom hrozném větru pokoušel probít se domů.“ Pak ukázal na velrybářskou loď a dodal: „Oni na něho čekají.“

Biggles vytřeštil oči. „Kdo že na něho čeká?“

„Zdá se, že někdo z támhle té velrybářské lodi s ním chce mluvit.“

„S Gontermannem?“

„Nojo.“

„Jak to víte?“

„Dvakrát nebo třikrát se tady byl na něho ptát nějaký chlap. Řekl jsem, že je pryč, že odplul někam do průlivu. Chtěl vědět, za jak dlouho se asi tak může vrátit.“

„Co jste mu řekl?“

„Řekl jsem, že nevím. Potom chtěl vědět, kde by ho mohl najít. Řekl jsem mu, že by ho mohl najít někde v průlivu. To bylo všechno, co jsem věděl. Jeho plachetnice není na obvyklém kotvišti, takže se ještě nevrátil.“

„Ten muž s ním zřejmě musel mít nějaké naléhavé jednání.“

„Tojo, taky si to myslím.“

„A co ta loď tady dělá?“

„Tak to nevím. Oni mnoho řečí nenadělají. Asi mají nějaké trable s motorem. Můžou tady být jako kdokoli jiný. Zřejmě jsou na cestě k jihu, za velrybami.“

„Jak dlouho je ta loď už tady?“

„Dorazila včera, aby se uklidila před tím počasím, jak jsem si myslel, než se přišli poptat po Gontermannovi.“

„Co mohou chtít po něm – tedy po správci letiště?“

„Možná se zná s kapitánem, který si ho chce vzít na palubu jako lodivoda, aby mu pomohl s lodí projet průlivem. To on může udělat lépe než kdokoli jiný.“

„To by mohla být odpověď,“ uznal Biggles a obrátil se k odchodu. „Díky, pane Scotte,“ řekl a odešel.

Když byli všichni venku, řekl: „Nijak se mi to nelíbí. Jako velrybářská loď má to plavidlo v sobě něco podezřelého. Proboha, co by ten kapitán mohl chtít po

Gontermannovi? Ta otázka je ale hloupá. Zřejmě by stačilo hádat pouze jednou.“

„Chceš snad říci, že ta loď pro něho pracuje podobně jako *PETREL* pro nás,“ vložil se do řeči Algy.

„Právě toho se obávám. Nenapadá mi žádný jiný důvod, proč by se měli zajímat o muže, který, jak jsem přesvědčen, má důvěrné informace o tom, co *DRESDEN* udělala se svou kořistí. Jestli se nemýlím, tak se tato záležitost brzy změní v závod, který však velmi brzy skončí. Cítil bych se lépe, kdyby tu *PETREL* už byla. Kdyby se Gontermann vrátil a nastoupil na palubu té lodi, bude to pro nás pokyn, abychom zahájili činnost.“

„Nezapomeň na zmínku leteckého komodora, že nevítání návštěvníci už jsou možná na cestě,“ připomněl Ginger. „Tajná služba se možná něco doslechla. Jestli se ale opravdu něco doslechla, proč nám šéf nevyklopil všechno, abychom se mohli dobře orientovat?“

„K tomu neměl odvahu, protože ostatní se obávají toho, co tady děláme my. Rusko má špehy všude, což zahrnuje i telegrafní a telefonní služby. Každý komunista, a Gontermann může být docela dobře jedním z nich, se automaticky stává vyzvědačem, k naší škodě.“

„Jak se k tomu postavíme?“

„Tak, jak to vidím já, nemůžeme v tom udělat nic, protože tady je svobodný přístav. Je však jisté, že v tomto hnusném počasí stejně nemá význam o něco se pokoušet, takže budeme muset počkat, co se bude dít.“

„Ovšem jestli se Gontermann vrátí a vypluje na palubě velrybářské lodi, my budeme svou loď velmi postrádat,“ stísňeně řekl Algy.

„Jenže trumfové eso máme v ruce stejně my,“ zareagoval poněkud veseleji Biggles. „Pokud víme,

Gontermannovi se nepodařilo to zlato nalézt. Možná se dopracoval k tomu, že ví, na kterém ostrově je, to však přece jen není totéž. I kdyby věděl, kde původně bylo zahrabáno, neví, že bylo přemístěno. A i kdyby to věděl nebo to tušil, asi neví, kde je nyní. Trvalo by příliš dlouho překopat celý ten zatracený ostrov, takže stále máme před ním náskok.“

„Řekni mi tohle, starý brachu,“ požádal Bertie. „Co se stane, jestli se ta velrybářská loď a *PETREL* spolu potkají někde před ostrovem – jestli chápeš, co myslím.“

„Na něco takového bych raději nemyslel,“ odpověděl Biggles. „Můžeš si to domyslet stejně dobře jako já. Možná bychom měli odletět domů a vypadnout z toho vražedného větru.“

„Budu-li muset v této místnosti zůstat ještě dlouho, asi polezu po zdi,“ prohlásil Ginger. „Co kdybychom zajeli na letiště a zeptali se Vendeze, jestli se něco nedoslechl o Gontermannovi. Jestli toto počasí potrvá, přílety letadel se sice čekat nedají, ale Vendez tam, podle mého názoru, po dobu Gontermannovy nepřítomnosti stejně bude, třeba jen aby přijímal zprávy či nouzové signály.“

„Ano, to bychom mohli udělat,“ souhlasil Biggles. „Aspoň tím přerušíme to neustálé čumění z oken.“

Vyjeli s autem k letišti a současně se rozhlíželi, pokud to umožňovalo počasí, po nápadných oranžových plachtách loď *WESPE*. Nikde ji však nezahlédli.

Vendez našli v kanceláři. Privítal je jako obvykle přátelsky, Ginger však v jeho pohledu vytušil, alespoň tomu sám věřil, jistou rozpačitost.

Po několika větách o počasí se Biggles zeptal: „Doslechli jste se něco o Gontermannovi? Je na čase, aby se už vrátil, ne?“

„Ne, neslyšel jsem o něm nic,“ odpověděl chilský zástupce správce letiště. „Myslím, že někde v úkrytu čeká na změnu počasí. Při tom mu nehrozí nebezpečí. Jak víte, je to dobrý námořník. Musím však změnit téma našeho rozhovoru. Jsem rád, že jste přišel. Už jsem vám chtěl poslat vzkaz.“

„Ale! O co jde?“ stroze zareagoval Biggles a v duchu přemýšlel, co se doví.

„Obávám se, že mám pro vás špatnou zprávu.“

Biggles nadzvedl obočí. „Špatnou zprávu?“

„Za takovou ji můžete považovat. Od nynějška totiž už nesmíte podnikat žádné lety.“

Biggles se zatvářil ohromeně. „To myslíte vážně?“ nevěřícně se zeptal.

„Tak zní rozkaz, a za nepřítomnosti správce letiště zodpovídám já za to, že tento rozkaz bude dodržen.“

„Ale – jak se něco takového mohlo stát?“

Vendez pokrčil rameny.

„Udělali jsme snad něco špatného?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Přece jsme úzkostlivě dodržovali každé nařízení.“

„To je pravda.“

„Tak v čem je problém?“

„Neměl bych vám to sice říkat, ale přece jen vám to řeknu. Gontermann o vás poslal hlášení do ústředí v Santiagu.“

„Co se v něm říká?“

„Z vašeho chování nabyl podezření, že jste cizími státními agenty zabývajícími se špionáží.“

„To je přece směšné!“ zvolal Biggles. „Co by se tady dalo nějakou špionáží zjistit? Pokud je mi známo, v dosahu stovek mil neexistují žádné vojenské objekty.“

„To je sice pravda, Gontermann si však myslí, že tady po něčem jdete. Nabyl nějaké podezření a myslel si, že podat hlášení je jeho povinností. Třeba se to všechno vysvětlí. Nepochybně budete mít možnost všechno vysvětlit.“

„Komu?“

„Úředníkům ze Santiaga, kteří sem přiletí položit vám několik otázek.“

„Kdy je očekáváte?“

Vendez napráhl ruce s dlaněmi obrácenými vzhůru. „Kdo ví?“

„Přiletí letadlem?“

„Ovšem. Za normálních okolností by tu už byli pravidelnou linkou. Při stávajícím počasí letadlo zřejmě muselo někde zůstat a čeká, až povětrnostní podmínky umožní bezpečný let. Máte v úmyslu podniknout ještě nějaký let?“

„Už jenom jeden let, abychom se tam naposled rozhlédli. Jde jen o několikahodinový let. Už bychom ho měli za sebou před dojitím příkazu, kdyby to umožnilo počasí.“

„Škoda.“

„Co by se stalo, kdybychom v době dojití příkazu byli ve vzduchu?“

„Informoval bych vás po přistání, že další starty s letadlem máte zakázány.“

„Gontermann ještě neví, že máme zákaz odstartovat?“

„Jak by mohl, když tady není.“

„Jak je to dlouho, co ten příkaz došel?“

„Půl hodiny.“

„Rádiem?“

„Ano.“

„Viděl ho někdo?“

„Pouze operátor.“

Biggles se podíval na ostatní. „Takže Gontermannovi se podařilo na nás rychle někoho přivolat,“ řekl klidně a obrátil se zpět k Vendezovi. „Kdybychom byli v průlivu v době, kdy ten příkaz došel, nemohl byste udělat nic.“

„Do vašeho návratu ne.“

„Kdyby nás venku zastihlo takové počasí, mohlo by nějakou dobu trvat, než bychom se vrátili.“

„Ano, samozřejmě.“

„Tak poslyšte, Vendezi,“ vážně pokračoval Biggles. „Nerad někoho žádám, aby nedodržoval předpisy, je tu však přece jen možnost dívat se jinam nebo přivírat oči. Tím naznačuji něco podobného, co udělal náš admirál Lord Nelson, když přiložil dalekohled ke svému slepému oku v okamžiku, kdy obdržel signál, o němž věděl, že není správný. Vy přece víte, že nejsme žádní vyzvědači. To je jenom jakési lstivé předstírání ze strany Gontermanna, aby nám nebylo dovoleno vzlétnout, protože nás tady nevidí rád. Vy přece dobře víte, že tomu tak je. Kdyby bylo vhodné počasí, byli bychom v těchto chvílích ve vzduchu. Chci podniknout ještě jeden krátký let. Dejme tomu že se na krátkou dobu budete dívat jinam. Nebudeme pryč déle než několik hodin a slibuji vám, že až se vrátíme, už se odtud nevzdálím dřív než po rozhovoru s džentlmeny ze Santiaga.“

„V takovém počasí byste nemohl vzlétnout.“

„To je pravda. Protože ten poslední let není velmi nutný, čekal bych na zlepšení počasí. Právě to se už děje, a proto jsem přišel sem. Už neprší a mraky se protrhávají. Vráťím se dřív, než sem přiletí džentlmeni ze Santiaga, takže oni se o tom nemusejí dovědět. Ani si nemyslím, že by je to nějak zvlášť znepokojovalo, kdyby se to dověděli, pokud tady budeme připraveni odpovídat na jejich dotazy na účel naší přítomnosti tady.“

„Kdyby vyšlo najevo, že jsem vám dovolil odletět, mohl bych z toho mít problémy.“

„Nežádám vás o dovolení odletět. Žádám vás o to, abyste se díval jinam. Pak byste mohl celkem podle pravdy tvrdit, že jste nás odlétat neviděl. To by se mohlo dobře stát, kdybychom nepřišli za vámi do vaší kanceláře.“

Vendez váhal.

„Jestli chcete,“ naléhal Biggles, „přiznám se, že jsem odstartoval bez ohledu na váš příkaz a ponesu následky.“

„Dáte mi slovo Angličana, že se vrátíte?“

„Vrátím se.“

Vendez si sedl k psacímu stolu a zavřel oči. „Nic nevím, nic nevidím.“

„Díky, Vendezi. Doufám, že jednoho dne budu moci pro vás udělat stejně hodnotnou službu.“ Biggles pokynul ostatním.

„Jestli odletíte v takovém počasí, pak jste se museli zbláznit,“ řekl Vendez, když šli ke dveřím.

„Prozradím vám jedno tajemství,“ důvěrně řekl Biggles. „My jsme se opravdu zbláznili.“

Jakmile se ocitli venku, Biggles se energicky obrátil k Algymu. „S autem odjedeš domů a tam na nás počkáš.“

Dávej dobrý pozor, to pro případ, že by PETREL připlula před naším návratem. Jestli se to stane, zajdi za kapitánem Andersonem a vysvětli mu situaci. Řekni mu, že záležitost je teď velmi naléhavá, protože z hlavního města sem letí úředníci vojenské zpravodajské služby. Kdyby nám počasí znemožnilo vrátit se, zaved' ho k té skládce zlatých odpadků. Jsi si jistý, že ten ostrov najdeš?“

„Myslím, že ano. Zhruba vím, kde je.“

„Výborně. Snaž se co nejlépe. Nezapomeň Andersona varovat, že za stejným účelem se tam může objevit ta velrybářská loď.“

„To je rozumné.“ Algy odkulhal k autu, naražený kotník ho stále zlobil.

„Tak pojd'te,“ vyzval ostatní. „Pořádně si plivneme do dlaní.“

Ginger se díval na oblohu. Jak už řekl Biggles, ani nepršelo, ani nepadal mokrá dešť, ani se nedělo nic vyloženě nepříjemného, dobrému počasí se to však ani zdaleka nepodobalo. Nepatrným zvednutím mraků se viditelnost zlepšila do vzdálenosti zhruba čtvrt míle. Stále však foukal dost silný vítr.

„Chceš opravdu odstartovat?“ zeptal se Bigglese poněkud úzkostlivě.

„Bud' teď, nebo nikdy. Viditelnost není špatná a zdá se, že se stále zlepšuje.“

„Chceš snad letět nad pokrývkou mraků?“

„To tedy ne. Za stávajících podmínek bych spíše věřil vlastním očím, než navigačním přístrojům. Budu se raději držet na dohled pevniny nebo mořské hladiny. Jakmile člověku zmizí z dohledu, bývají potíže je nalézt znovu, aniž by člověk nenarazil do něčeho pevného.“

„Mořská hladina je stále rozbouřená.“

„V průlivu mezi ostrovy to snad nebude tak zlé.“

„A co když mořský záliv u zlatého ostrova najdeš přecpaný ledem?“

„V tom případě se vrátíme domů. Jsem sice možná střelený, nejsem ale šílenec, abych se pokoušel přistát na plovoucím ledovci.“

„A co když na ostrově budou ti dva ostří hoši?“ zeptal se Bertie.

„Tak to by bylo opravdu velmi špatné,“ řekl Biggles. „Jestli tomu tak bude, budu se tím zabývat. Počítám ale s tím, že je počasí zdrželo na ostrově, na němž jsme je viděli naposled, tedy u vraku plachetnice *SEASPRAY*, kde se snažili vykopat zlato, které tam není.“

„A co Gontermann?“ zeptal se Ginger. „Ten tam je s velkou pravděpodobností někde také.“

„Jestli se nám připleťte do cesty, tak asi dojde k rozhodujícímu střetnutí.“

„Starý brachu, všechno mi to připadá zatraceně praštěné,“ podotkl Bertie.

Biggles se usmál. „Mně také, ale nehodlám se nechat porazit před cílem, jestli tomu budu schopen zabránit. Teď už raději pojďme, než vám napadne víc takových nepříjemných možností. Co se tím snažíte docílit – chcete mne znervóznit?“

„Ale ne,“ rezignovaně řekl Ginger. „Chcete snad raději zůstat tady?“ zeptal se energicky Biggles. „Ne.“

„Tak proboha už skončete s tím naříkáním a dejme se do práce.“

Všichni zaujali svá místa v letadle.

KAPITOLA 13

ZASAHUJE POČASÍ

„Odpust', že jsem projevil takový omezený pohled na tento bojový let,“ zkroušeně řekl Ginger, když byli ve vzduchu a letěli nad průlivem.

„Měl jsi ale úplnou pravdu,“ odpověděl Biggles. „Je vždy dobré brát v každém podnikání zřetel na překážky, které se mohou vynořit. Pouze hlupák před nimi může zavírat oči. Při čtení dějepisných knih lze pozorovat, jak často se právě toto stává, proto je nutno na to neustále pamatovat. Většinou to nejsou očekávané potíže, které udělají čáru přes rozpočet. Mnohem častěji to je něco, co člověk nečeká, na co nepomyslí, a proto s tím nepočítá. A ještě se nenarodil člověk, který by byl tak chytrý, aby vždy pomyslel na všechno. Na tomto letu vidím tyto potíže – nápadně vyčuhují jako zhnisaný palec: k ukvapenému jednání jsem byl přinucen Gontermannovým úskokem pokusit se nás zdržet na zemi. To objasňuje hlavní smysl toho, co jsem právě udělal. Navzdory usilovnému přemýšlení od doby našeho příletu sem mi ani ve snu nenapadlo, že by nám odstartování bylo zakázáno úředním příkazem ze Santiaga. Teď však není vhodný čas k filozofování. Měj oči na stopkách a pátrej po oranžových plachtách WESPE. Bylo by jistou útěchou vědět, kde Gontermann je a co dělá.“

„Určitě si myslí, že nás vystrnadil mimo hru. Jestli nás uvidí, asi se bude divit, jak se nám podařilo dostat se do vzduchu.“

„Ať si myslí, co chce. Asi mu napadne, že jsme byli ve vzduchu dřív, než došlo příslušné nařízení. Mějme však na paměti, že on přece nemůže vědět, jestli to nařízení už opravdu přišlo.“

Ginger neřekl nic. S nebývalým úsilím se snažil proniknout mlhou zahaleným světem pod nimi. V jednom malém kruhu v mlze, pohybujícím se stejně rychle jako letadlo, bylo jasné vidět převalující se vodu. Bylo tam však ještě něco jiného. Střídavě se na jedné nebo na druhé straně otvoru jako nějaký zlověstný přízrak vynořoval tmavý stín nějaké srázné stěny nebo do výše čnícího ostrova, nebo se jako duch objevil nepravidelný bílý pruh ledovce, aby ho rychle vystřídalo bezbarvé okolí. To však bylo všechno, co se dalo zahlédnout.

Děšť a vlhký sníh opravdu přestal padat, vodou nabobtnalé mraky však stále hrozily a zdálo se, jako by svůj obsah mohly ze sebe vylít v každém okamžiku. Stručně řečeno, bylo to počasí, jaké nenávidí každý pilot, protože lépe než kdokoli jiný ví, jaké nebezpečí v sobě skrývá. Přestože se o tom Ginger nezmínil, za největšího strašáka považoval led namrzlý na letadle. Dobře věděl, že jestli se za stávající teploty led ještě nevytvářel, nebylo k tomu daleko. Proto pohledem plným úzkosti neustále sledoval ty části letadla, na nichž by se led mohl vytvořit nejpravděpodobněji.

Všiml si, že Biggles letí středem průlivu, nebo tak blízko středu, jak to bylo možné. Sám vyhledával význačné orientační body v krajině a snažil si je zapamatovat skály, ostrůvky, ledová návrší a podobně. Na to, co se stane, až doletí ke skupině ostrovů, které byly jejich cílem, raději nemyslel. Byl rád, že řídicí páku

svírá v ruce Biggles a ne on sám. Jedním známým útvarem, po němž pátral, byl hadovitě se vinoucí ledovec na ostrově, z něhož byli zachráněni Carter a Barlow. Kdyby, a bylo to velké kdyby, se jim ho podařilo nalézt, značně by to vyjasnilo orientaci, protože od něho byl znám směr i vzdálenost ke zlatému ostrovu. Pak by se nebezpečí soustředilo na zvolení správné cesty k přistání, aniž by se střetli s některým ze špičatých nebo jako kozí hřbet hrbolatých ostrovů v blízkém okolí.

Nic takového se nevynořilo, ale najednou, jako by nadzvednuta rukou neviditelného obra, se vrstva mraků zvedla a pole rozhledu se rozšířilo.

„To je lepší,“ řekl Biggles.

„To je nádhera,“ rozněžnil se Ginger.

„Byl nejvyšší čas, aby se na nás usmálo štěstí,“ prohlásil Biggles. „V tomto období roku by mohlo být lepší počasí, než jsme dosud měli.“

Ginger okamžitě zahlédl velký ledovec. Pohled pak přesunul na mořské pobřeží a uviděl několik věcí. Tři muži tam stáli a dívali se na ně. Z vody byl vytažený malý člun. Nedaleko od pobřeží byla WESPE. Samotné pobřeží bylo poseto vykopanými jámami.

Ginger se zašklebil. „Tak tam jsou. Sakra, ti ale mají napilno. Určitě na pobřeží kopou od doby, kdy jsme tam byli my.“

„Ted' už asi vědí, že jsme si z nich udělali legraci,“ řekl Biggles a současně začal stoupat směrem k cíli.

„Co se stalo, že se ty mraky zvedly?“ zeptal se Ginger. „Mohlo to být způsobeno změnou větru nebo stoupající teplotou.“

„Poznals, kdo je tam na mořském pobřeží?“

„Samozřejmě.“

„Jistě jim napadne, kam letíme a přeplaví se za námi.“

„Nepochybně.“

„Když nás uvidí přistát, řekneme jim tím, na kterém ostrově to zlato opravdu je.“

„To mi starost nedělá – zatím. Než se oni přeplaví, my uděláme, co udělat chceme a pak odtud vypadneme. Jestliže vítr zesílí, Gontermann si dvakrát rozmyslí, jestli se má odvážit proplout mezi plujícími ledovci.“

„Jakými ledovci? Žádných jsem si nevšiml.“

„Já ano. Bud vítr nebo déšť musel uvolnit mnoho ledu na moréně ledovce a ten napadal do vody. Nepotřebujeme nic víc, než aby tyto podmínky ještě vydržely tak asi půl hodiny. To by nám mělo stačit k dokončení práce, která je před námi. Rád se přiznám, že mi nebude vůbec líto, až se na to odporné místo podívám naposled.“

Ginger se tázavě podíval na Bigglese. „Ty mluvíš, jako kdybys pochyboval, že to počasí vydrží.“

„Mám pocit, že teplota stoupá, což způsobuje zvedání pokrývky mraků. Nezdá se mi tak chladno, jako tady bylo při našem minulém pobytu.“

„Byla by to úleva, kdyby se trochu oteplilo.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ neurčitě řekl Biggles.

Víc řečeno nebylo, protože Ovád už byl nízko a stále mířil k mořskému zálivu, kde přistáli při předešlé návštěvě zlatého ostrova. Bylo v něm mnoho ledu, ale ukázalo se, že kry byly ohlazeny doteky se skalisky, které tvořily vzdálené rameno podkovy zálivu.

„Je to dobré,“ řekl Biggles. „Myslím, že při přistání nehrozí nebezpečí.“

„Hladina je poněkud zčeřena.“

„Není to však nic, co by mohlo způsobit nějakou škodu. Trochu to s námi možná zahoupe.“

Po zkušebním přeletu Biggles navedl letadlo na přistání. Při doteku s hladinou došlo k pořádnému rozstříknutí vody a ke zvednutí vodní tříště, než dojelo k pobřeží. Biggles spustil podvozek, vyjel na písek nad vodou a vypnul motor několik yardů od místa, kde bylo údajně zahrabáno zlato.

„Tak jdeme na to,“ pobídl je energicky. „Dejme se do práce. Nesmíme promarnit ani chvilku.“ Na Bertieho zavolal. „Přines rýč a sochor.“

Ginger seskočil, stál a díval se na tmavý písek a skaliska za ním. „Něco se tu stalo od naší poslední návštěvy,“ prohlásil s jistotou. „Vypadá to, jako by tu došlo k mírnému sesuvu půdy. Jsou tady stopy po skutálených balvanech.“

Biggles se podíval. „Máš pravdu,“ řekl. „Těch samostatně ležících balvanů ale není tolik, abychom měli potíže najít ten správný. Myslím, že to je tento.“

Po několika minutách práce s páčidlem byl jasně, že se zmýlil.

„Těch skal se dolů skutálelo víc a ta, která ležela osamoceně, už možná má kolem sebe jiné,“ usoudil Ginger.

„Jak říkám, starý brachu, měj přece slitování,“ namítl

Bertie. „Přece nechceš odstraňovat všechny ty kolem ležící balvany.“

Biggles se tvářil pochmurně. „Pamatuj na to, co jsem řekl. Něco takového, jako je hon za pokladem, je vždycky svým způsobem stejné. Ten poklad totiž nikdy není tam, kde by podle předpokladu měl být. No, nemá

význam tady stát a jen se poflakovat. Pokračujme v práci.“

Dali se do díla s horečným úsilím, prozkoumávali písek a kopali. Jednou si Ginger s páčidlem v ruce myslel, že našel, co hledají, rýč však brzy odhalil, že pod pískem je jenom kámen.

Biggles soptil vztekem. „To je naposled, kdy mám něco společného s takovou absurdní pitomostí,“ zapřísahal se.

„Tedy fuška to je zatracená,“ nesrozumitelně reptal Bertie.

„Právě to se mi na tom nelíbí.“

„Co se ti na tom nelíbí, starý brachu?“

„Dřina. Začíná se oteplovat a jestli nevíte, jaké to může mít následky, je čas, abyste se to dověděli.“

„Kdyby se ochladilo, měli bychom na křídlech námrazu už dávno,“ namítl Ginger.

„Ze slané vody ne. Zkus tento.“ Ukázal na skalisko, poněkud blíž k sesunuté půdě.

Ginger zarazil páčidlo. Narazilo do něčeho tvrdého několik palců pod povrchem písku. „Tady něco je,“ řekl bez zjevného nadšení, protože se mu to stalo už několikrát a vždy to byla skála.

„Doufám, že tentokráte tam bude to pravé,“ řekl Biggles. „Zanedlouho tu totiž budeme mít Gontermanna a když uvidí, co děláme, pak něco opravdu podnikne. Bertie, podej mi ten rýč.“

Vrazil ostří rýče do písku, patou ho zarazil do hloubky a zvrátil ho. Zalesklo se něco zlatého. Sehnul se a vytáhl prut zlata. „Díky bohu,“ zabručel, hodil ho nazpátek a začal jámu zaplňovat.

„Ty to chceš zasypat?“ zeptal se Ginger.

„Chci.“

„Nevezmeš si ani kousek pro štěstí?“

„Ani náhodou, už nikdy nechci ani vidět něco takového.“

„Tak moment, starý brachu,“ protestoval Bertie.
„Mohu si vzít jeden kousek já?“

„Ne.“

„Vždycky jsem toužil po prutu zlata.“

„Bez něho ti bude líp. To zlato nám stejně nepatří.“

„Ani malý kousek?“ Bertieho hlas zněl uraženě a smutně.

„Ani jeden. Raději pomoz urovnat písek, aby nezbyla jediná stopa po tom, co jsme tady dělali. Pak hned odletíme.“

Tato činnost ještě stále pokračovala a všichni se jí věnovali s největším úsilím, když najednou bez nejmenšího varování spadla mlha. Nedalo se říci, že by přišla z nějaké určité strany. Byla to jedna z těch mlh nebo přízemních oparů, které se vynoří ze vzduchu následkem náhlé změny teploty.

Biggles se rozešel k letadlu, v půli cesty se však zastavil. „Nemá to smysl,“ řekl. „Právě toho jsem se bál.“

„Možná by se nám to podařilo,“ naléhal Ginger.

„Ne. Tady není prostředí pro neuvážené létání. Pouze bychom se střetli s plovoucím ledovcem a tím by to pro nás skončilo. Lépe pamatovat na bezpečí. Možná to nepotrvá dlouho. Rozhodně by bylo šílenstvím odejít a nechat tady po sobě stopy v místech, kde jsme kopali. Dokončíme úpravu terénu.“

Práce netrvala dlouho, ale mlha, která se zdaleka neměla k rozpuštění, se najednou stala studenou, bílou a

neprůhlednou hmotou, v níž se viditelnost zkrátila na pouhých několik stop.

„To je rozkoš sama,“ zavrčel Bertie, utírající si vlhkost z obočí. „Ty brýle mám dokonale zamlžené.“

Biggles vykročil k letadlu.

„Co hodláš dělat,“ zeptal se překvapeně se tvářící Ginger.

„Popojedu s ním nad to zlato, aby to vypadalo, že přes to místo přejela kola nebo my při příletu a při odletu.“

„To jako aby z toho taky něco měl Gontermann, kdyby se sem vrátil?“

„Správně.“

Bertie se lehce uchichtl. „Tak to je balada. Už jsem slyšel o huse snášející zlatá vajíčka, ale vsadím svůj poslední šilink, že toto je první letadlo, které snáší zlaté cihly.“

Biggles se rozesmál. „Necháme tu starou slepici na těch cihlách sedět.“ Pak zvažněl. „Není na tom ale vůbec nic veselého. Víc než cokoli jiného mne z míry vyvádí to, že když se dnes nevrátíme, Vendez si bude myslet, že jsem ho podrazil. Vůbec by se mi nelíbilo, kdyby si po tak slušném chování k nám myslel něco takového.“

„Myslíš, že tu strávíme celou noc?“ zeptal se Ginger. „Vidíš přece totéž co já.“

„To je nádherná vyhlídka. Čím chceme to svinstvo odstranit?“

„To udělá vítr. Což mi připomíná, že bychom pro každý případ měli pevně zajistit letadlo.“

Ihned to provedli. Po WESPE nebylo stále ani známky. Podle Bigglese Gontermann může mít potíže s

nalezením toho správného zálivu. Mlha přece doléhá i na něho.

Začalo se stmívat. Nemohli nic dělat, chodili proto sem a tam, aby si udrželi tělo v teple v krutě chladné mlze a zakryli netrpělivost. Na ostrov padlo ponuré ticho, vítr ustal, i mořská hladina se zcela uklidnila. Jediným zvukem bylo skřípání, praskání a chroupání ledu na vzdáleném konci mořského zálivu.

„Zdá se, že Gontermann přece jen nepřijde,“ promluvil konečně Biggles. „Myslím, že můžeme jít do letadla a uvařit si trochu kávy. V kabině možná není takové chladno jako venku.“

Nahrnuli se do letadla a zavřeli dveře.

Padla tma, chlad a hrozba neviditelných nebezpečí.

Tato noc se v Gingerově mozku zahníždila jako jedna z těch, na které nikdy nezapomene. Už prožil noci ve větším nebezpečí, nikdy však v takovém neobvykle velkém fyzickém nepohodlí. Bylo to chladem, zimou a jako inkoust černou tmou. Mlha se vetřela do každé škvíry, takže brzy byla uvnitř letadla stejně hustá mlha jako venku. Měla takovou vše pronikající schopnost, jakou mlha někdy mívá, že se mu zdálo, jako by se mu zažírала do kostí. Jedinou útěchu jim poskytoval vařič Primus, když byl zapálen k uvaření kávy. Bylo to však možné jen po delších přestávkách, protože měli k dispozici jen omezené množství paliva. V těch chvílích se přikrčili kolem syčícího hořáku, aby od něho zachytili co nejvíc vydávaného tepla. Jak později Bertie poznamená, vypadali při tom jako čarodějnice kolem d'áblova kotle.

Ve zbývajícím čase mohli jenom sedět schouleni k sobě, navzájem se hřát a čekat na svítání. Za těchto

okolností se noc zdála být nekonečně dlouhá. Nedalo se nic dělat. Absolutně nic. Ginger neklidně podřimoval, o skutečném spánku však nebylo ani řeči. Občas mu klesla hlava od přílišné únavy, ale skutečné upadnutí do spánku ho naopak okamžitě probouzelo. Vědomí, kde je a co se tady děje, mu zahnało spánek na další dlouhou dobu.

Vyskytly se jeden nebo dva povrchní pokusy o rozhovor, brzy však skončily následkem nedostatečného nadšení. Nikdo se nezajímal o nic jiného, než o teplo a o denní světlo.

„Jak to, že právě na nás padnou taková exoticky zastrčená místa v zahraničí?“ zeptal se při jedné příležitosti Bertie.

„Protože nikdo jiný by nebyl tak praštný, aby takové úkoly přijal,“ nezřetelně zabručel Ginger.

„Skutečný důvod je v tom,“ vložil se do řeči Biggles, „že něco takového, jako je honba za zlatem, se může stát jediné a pouze někde v zahraničí. Kdyby to zlato bylo zakopáno někde blízko civilizace, bylo by už objeveno dávno.“

„Jenže kdyby to zlato bylo z paluby shozeno někde na stříbřitém pobřeží ve slunečném podnebí, k jeho nalezení bychom určitě nebyli vyzváni my,“ reptal Ginger.

„To bych si nechal líbit i já,“ přidal se Biggles.

„Mám nápad,“ řekl Bertie. „Co kdybychom několik kousků toho kovu naložili, odletěli někam, prodali je a na zbytek života se usídlili někde v hezkém a teplém podnebí?“

„Tak takovéhle fantazírování si klidně vypuť z hlavy,“ chladně ho usadil Biggles.

Jakýkoli další rozhovor potom už definitivně zanikl.

KAPITOLA 14

SOUBOJ BYSTRÝCH MOZKŮ

Pronikáním sinavě šedého světla okny Ováda konečně začal nový den ohlašovat svůj příchod. Světlo se pomalu plížilo do kabiny, až ho bylo tolik, že ti, kteří seděli uvnitř, na sebe viděli. Nikdo nemluvil. Nemytí, neoholení, s vlasy rozčuchanými a s oblečením pomačkaným neměl nikdo náladu k hovoru. Bertie zapálil vaříč Primus a připravil konvici kávy. Biggles otevřel dveře a hrůzou naplněný Ginger vykoukl do vlhkého, bezbarvého oparu, který okamžitě vnikl dovnitř.

„Takže mlha je stále s námi,“ zbytečně řekl Biggles.

„Proč sem pouštíš to strašné svinstvo?“ řekl Bertie.

„Měj slitování. Už toho máme plné zuby.“

Biggles zavřel dveře.

„Co uděláme s tím odporným neřádstvem?“ zeptal se Bertie.

„Nic,“ odpověděl Biggles. „Tím chci říci, že neexistuje jediná možnost odtud odejít, máš-li snad na mysli toto. Co bychom ale udělat mohli, je nasbírat trochu naplaveného dřeva a venku zapálit oheň, abychom z kostí zahnali mrazení. Přece jen by to tady vypadalo trochu radostněji.“

Ginger se zvedl a šel ke dveřím.

„Nevzdaluj se ale příliš daleko, nemuselo by se ti podařit najít zpáteční cestu k letadlu,“ varoval ho Biggles.

O půl hodiny později všichni seděli na písčité pláži kolem hořícího dřeva a snažili se s chutí sníst nepříliš

chutně vypadající snídaní z železné zásoby potravin, jejímž hlavním prvkem byly provlhlé a okoralé suchary, pomazané konzervovaným máslem a džemem.

Šedá mlha se postupně změnila v bílou a i když byla stále stejně hustá, přece jen byla méně neprostupná než předtím. Moře bylo olejnatě nehybné, z opačného konce mořského zálivu se však ozýval rachot ledu. V dohledu nebyla živá duše a možná právě to ponouklo Bertieho k návrhu, aby se pokusili vzlétnout.

Biggles však nesouhlasil. „Nevíme, jaký led mohl být během noci zahrán do startovací vodní plochy. Jediný malý plovoucí ledovec by stačil letadlo dostatečně poškodit. Ani nevíme, do jaké výšky to neřádstvo ve vzduchu sahá. A ovšem také nevíme, do jaké vzdálenosti se rozprostírá. Domnívám se, že by mohlo být nad celou oblastí, v tom případě bychom nemohli nikde přistát, protože bychom nebyli schopni nalézt žádné vhodné místo. Já zůstávám tady. Dovedu si představit jak zemřít lépe, než si v rychlosti sto mil za hodinu rozbit hlavu přímým nárazem. A bez sebeslabšího větru a bez jediné vlnky na vodě, což by nám pomohlo, bychom k odlepení letadla od vody potřebovali příliš velkou vzdálenost. Nebud'te netrpěliví. Nemůže to přece trvat věčně. V krajní nutnosti bychom vydrželi čtrnáct dní, než bychom museli sáhnout po jedlých srdcovkách a jiných mlžích.“

Mlha sice stále řídla, ale velmi pomalu.

Asi o hodinu později k nim skrze všeobklopující mlhu dolehl tak tajuplně znějící zvuk, jaký Ginger ještě nikdy neslyšel. Byl to vzdálený šepot lidských hlasů, příliš ztlumený, jako kdyby procházel zdmi.

„To se určitě Gontermann snaží nalézt ostrov,“ řekl Biggles. „Teď už raději nemluvte. Nemusejí vědět, že

jsme tady a tím mu usnadňovat cestu k mořskému břehu.“

„Nakonec nás stejně najde.“

„Pravděpodobně najde. Což mi něco připomíná. Nemusíme jim dávat na vědomí, že jsme tady kopali tím, že tu necháme poházené nářadí. Už je nebudeme potřebovat. Gingere, posbírej je a naházej do některé z tůňek mezi skalisky.“

Ginger vyhověl. Než to udělal a vrátil se, nebylo už pochyby o tom, že nedaleko na hladině je člun. Slyšeli nastartovat motor, jehož mlhou tlumený rytmický chod k nim zřetelně doléhal.

„To nemůže být nikdo jiný než Gontermann,“ řekl Ginger. „*WESPE* je jediné plavidlo v okruhu mnoha mil.“

Biggles se usmál. „Je zřejmě odhodlán se sem dostat, myslím si ale, že z toho tápání v tak husté mlze nemá žádné potěšení.“

Zvuky se přiblížily, ale pak se zase vzdálily. Motor byl zastaven.

„Má obavu, aby se nezamotal na vzdáleném konci zálivu do těch kusů ledu,“ řekl Biggles a současně si z obočí stíral kapky vody. „Určitě slyší jeho praskání, proto ví, že tam je.“

Zaposlouchali se.

„Vrací se sem,“ poznamenal Ginger, když hlasy doprovázené šploucháním vody zesílily.

„Mám podle zvuku dojem, že jsou v malém člunu s vesly a táhnou za sebou *WESPE*,“ dohadoval se Biggles. „Už brzy připlují ke břehu.“

„Jestli vědí, kde jsme, proč ti praštění mizerové na nás nezavolají?“ reptal Bertie.

„Třeba nás chtějí překvapit. Když nás viděli přistát a neslyšeli nás odletět, určitě vědí, že jsme tady.“

„Co budeme dělat, starý brachu, když se sem přihnou – jestli chápeš, co tím myslím.“

Biggles pokrčil rameny a zapálil si cigaretu. „Uvidíme, jak se vybarví. Třeba se nebudou chovat nepřátelsky. Budou-li se chovat přátelsky, budeme se tak chovat i my.“

„Jak jim chceš zdůvodnit náš návrat sem?“ chtěl vědět Ginger.

„Nejsme nuceni se za něco omlouvat. Pokud je mi známo, žádné nařízení jsme neporušili.“

„A co když se budou chovat hulvátsky?“

„V tom případě se jejich chování přizpůsobím.“

„Podle zvuků se zdá, že břeh už našli a vytahují člun z vody,“ vložil se do řeči Ginger.

„Což znamená, že WESPE musejí zakotvit. Nepochybně táhnou lano na břeh, aby ji pevně zajistili a byli schopni ji opět nalézt. V takové husté mlze by o ni mohli bez zakotvení snadno přijít.“

Chvilí bylo ticho. Pak se ze vzdálenosti několika kroků ozval nějaký hlas. V následujícím okamžiku se z mlhy vynořily tři postavy a při pohledu na muže, sedící na písku, zůstaly zaraženě stát. Jak se dalo čekat, byli to Gontermann a jeho dva partneři, jeden nesl rýč, druhý železnou tyč.

„Dobré ráno,“ přívětivě pozdravil Biggles. „Nemohli jste nalézt cestu?“

Gontermann s chladným výrazem ve tváři přistoupil blíž. „Co tady děláte?“

„Přesně totéž bych se vás mohl zeptat já. Co si myslíte, že tady dělám?“

Gontermann s neurčitým výrazem ve tváři přistoupil blíž. „Proč tady ještě jste?“

„Není to snad od velitele letiště zbytečná otázka? Čekám, až se vyčistí vzduch od té pekelné mlhy, abychom se mohli dostat s letadlem do vzduchu. Jakmile ta chvíle nastane, neuvidíte mne jinak než skrze vodní tříšť zvednutou letadlem. Dáte si kávu?“

„Ne, díky. Vy jste sem přiletěli včera?“

„Správně. Náš pobyt až do dneška jsme si však nevybrali dobrovolně. Co jsem mohl dělat v takové šílené mlze, nemluvě o letišti, které je zřejmě odříznuto od světa.“

„Tvrdil jste, že jste sem přiletěl poohlédnout se po Carterovi a Barlowovi. Už jste je našli, tak proč jste se sem ještě vrátil?“

„Vyzvednout některé věci, které tady zanechali.“

„Našli jste něco?“

„Našli jsme pár věcí, které určitě rádi uvidí.“

„Co to jsou za věci?“

„Knihy. A botanické ukázky.“

„Myslíte, že vám věřím?“ V Gontermannově hlase se ozval výsměch. „Jak myslíte.“

„Tak mi je ukažte.“

„Můžete si je prohlédnout, až se vrátíte na letiště. Jsou totiž ve Vendezově kanceláři. Byly vlhké a on se mi ochotně nabídl, že je usuší.“

Ginger ztuhl, když viděl Gontermanna sahat do kapsy. Vytáhl však jen dýmku. Zapálil ji a pokračoval. „Přestaňme chodit kolem horké kaše, jak říkáte vy Angličané a řekněte mi, kde je.“

Biggles v předstíraném překvapení zvedl obočí. „Kde je co?“

„Vy víte moc dobře, o čem mluvím.“

„V luštění hádanek nejsem nijak dobrý.“
Gontermann zaváhal. Pak jakoby pod nějakým nátlakem najednou vyhrkl. „Zlato.“

„Zlato? Jaké zlato?“

„Chcete snad předstírat, že o něm nic nevíte?“

„Tak mi o něm řekněte,“ vyzval ho Biggles.
„Historky o zlatě poslouchám rád. Času máme dost. Tak jen do toho.“

V Gontermannově obličejí se objevil zarputilý výraz. „Vy jste sem přece přišel poohlédnout se po zlatě,“ napadl Bigglese.

„Až já půjdu hledat nějaká nerostná ložiska, určitě si vyberu místo někde v mnohem příjemnějším podnebí, než je tady.“

Biggles si dobře uvědomoval, že se pokouší jenom o oddálení nevyhnutelného. Dříve nebo později si budou muset vyložit karty na stůl, doufal však, že se mu to podaří oddálit do doby, než se počasí vyjasní a tím se umožní naložení a odvezení zlata. Gontermann pokračoval: „Carter a Barlow našli zlato.“

„To byl pro ně určitě nádherný pocit. Tak to kvůli tomu se je vaši přátelé snažili zabít?“ Otázka zůstala bez odpovědi.

„Carter a Barlow byli skuteční, nefalšovaní sběratelé rostlin,“ trval na svém Biggles. „Zlato bylo to poslední, o co se tady zajímali.“

„To je sice možné, jenže to zlato našli.“

„Jak to víte? Řekli vám to snad?“

„Našel jsem místo, kde ho vykopali. Zapomněli tam jeden kousek, proto to vím.“

„To bylo od nich lehkomyšlné lajdáctví. Mohu vám však říci toto: když jsem je našel, neměli u sebe žádné zlato.“

„Oni vám však řekli, kde ho uložili, a proto jste se vrátil.“

„Kolik toho zlata má být?“

„Velmi mnoho.“

„Vy si snad myslíte, že jsem sem přiletěl, abych ho odsud odvezl v letadle?“

„Ano.“

„Pak toho o létání víte méně, než jsem si myslel, vezmu-li v úvahu vaše postavení v zaměstnání. Moje letadlo je opravdu letadlo a ne bitevní loď. Myslíte si, že jsem takový pitomec, abych v jeho podlaze prorazil díru tím, že ho přetížím nějakým zlatem?“

„Třeba sem zaletíte víckrát,“ lišácky zaútočil Gontermann. „Máte to zlato v letadle?“

„Jděte se raději podívat sám. Budete vítán u veškerého zlata, které v něm naleznete.“

Gontermann vykročil k letadlu.

Gingerovi teď došlo, jak bylo správné, že Biggles nedovolil Bertiemu, aby si vzal jeden kousek zlata. Kdyby to udělal, Gontermann by ho našel a jakékoli další dohadování by bylo zbytečné. Jen stěží se mu podařilo potlačit úsměv při pohledu na Gontermanna, který stál přesně nad zahrabaným zlatem. Bylo jenom několik palců pod jeho nohama. Jenže on to nevěděl. Brzy se od letadla vrátil.

„Jste konečně spokojený?“ zeptal se Biggles.

„Nejsem.“

„Ach bože! S vámi je ale těžké pořízení.“ Biggles si na něco vzpomněl, proto pokračoval: „Ach, mimochodem, v Punta Arenas se po vás ptali nějací lidé.“

„Jací lidé?“

„Do přístavu připlula nějaká ruská velrybářská loď. Někdo z ní vás sháněl na pobřeží.“

„Jak to, že o tom víte?“

„Když jsem byl včera ve městě, navštívil jsem pana Scotta, který má půjčovnu člunů. *SEASPRAY* patřila jemu, jak jistě víte. Je tu otevřená otázka náhrady za její ztrátu. Při zmínce o ruské lodi mi pan Scott bez vyzvání řekl, že nějaký muž z této lodi přišel na souš a ptal se po vás. Pan Scott si možná myslel, že jsem vás snad někde viděl. Ta loď tam byla ještě při našem odletu, tak si myslím, že tam pořád na vás čeká.“

Zdálo se, že Gontermann má o čem přemýšlet a Ginger chvíli doufal, že odjede a tím ukončí situaci, která se stávala stále a stále obtížnější. Gontermann o tom zřejmě uvažoval, protože zamyšleně sledoval stav počasí. Jenže podmínky pro cestování byly pro WESPE skoro stejně nebezpečné jako pro letadlo, proto i když o odjezdu možná uvažoval, pustil to z hlavy. K rozhovoru se však vrátil s poněkud jinou taktikou.

Nebylo jasné, zda důvěrný tón, který nasadil, byl hraný nebo upřímný. „Na tomto ostrově bylo před dávnou dobou zakopáno mnoho zlata.“

„Já jsem vás ale viděl kopat na ostrově, na němž jsem objevil Cartera!“

„Myslel jsem, že to zlato bylo přemístěno tam.“

„Carterem a Barlowem?“

„Ano.“

„Z vašich slov usuzuji, že jste ho tam nenalezl.“

„Ne.“

„Tak vám napadlo, že je určitě tady.“

„Ano.“

„Nu, tak se dejte do toho a hledejte ho. Když tady budete stát a vybavovat se se mnou, určitě ho nenajdete. Chtěl byste snad, abychom vám pomohli?“

„Ne. Myslím si ale, že o něm dobře víte.“

„Co vás k takové domněnce vede?“

„Protože jste při svém příchodu měl náradí na kopání.“

„Přece jsem vám řekl, k jakému účelu jsem si ho vzal s sebou. Dokonce jsem to uvedl v celním prohlášení. Nesnažil jsem se ho utajit.“

„Kde ho máte? V letadle není.“

„Dospěl jsem k názoru, že už ho pravděpodobně k ničemu potřebovat nebudu. Když jsem nenalezl žádný důvod k převážení nadbytečné zátěže letadla, tak jsem se ho zbavil. Tady ho určitě potřebovat nebudeme, protože jak už jsem vám řekl, jakmile se mlha zvedne, odletíme domů.“

„Odcházíte, protože jste to zlato našel.“

Biggles znechuceně mávl rukou. „Necht' je po vašem, když o to tak stojíte. Patří to zlato snad vám?“

„To s tím vůbec nesouvisí.“

„Mně se zdá, že to má zatraceně mnoho společného. Jestli to zlato není vaše, pak nemáte právo se ho ani dotknout. Dělejte si ale co uznáte za vhodné. Jen do toho a kopejte.“

„Jde o mnoho zlata, dost pro nás oba,“ lišácky navrhl Gontermann.

„Nemám zájem. Mým jediným přáním je, aby se počasí zlepšilo natolik, abych se mohl přesunout do mnohem příznivějšího a zdravějšího podnebí.“

Gontermannovo chování se obratem změnilo. „Odtud neodletíte do té doby, než mi ukážete, kam jste to zlato uložil.“

„Chcete mi snad nařizovat, co mám dělat?“

„Ano.“ Gontermann bleskově vytasil revolver. „Každý, kdo se přiblíží k letadlu, bude zastřelen.“

Revolver vytáhl i jeho společníci.

Biggles se cynicky zasmál. „Je nejvyšší čas, Gontermanne, abyste si nechal prohlédnout hlavu. Kam si myslíte, že se s takovým jednáním dostanete?“

„Do průlivu přichází mnoho lidí, ne všichni se ale vrátí,“ zazněla výhrůžná odpověď.

„Tak dobře, necht' je po vašem, když se vám to tak líbí. Dokud je taková mlha, stejně odletět nemohu. Až to možné bude, tak odletím, a vy byste se choval jako hlupák, kdybyste se mne pokusil zadržet.“

„Předejte mi své zbraně.“

„Nedám.“

„Uvědomujete si, že vás všechny můžu postřílet, vaše letadlo potopit pod vodu a nikdo se o tom nic nedoví?“

„Tak se o to pokuste,“ vyzval ho Biggles. „Možná zjistíte, že střílím rychleji a přesněji než vy.“

Gontermann jeho tvrzení možná uvěřil. V každém případě se zalekl a možná zvědavě přemýšlel, jestli Biggles svá slova míní vážně, nebo se jen tak chvástá. Jednou věcí je totiž zastřelit člověka v zápalu boje, něco jiného je ale chladnokrevně zastřelit někoho, kdo sedí na zemi a kouří cigaretu.

Zatímco oba muži stáli nehnutě jako sochy, Ginger měl dojem, že odněkud z mlhy slyší podivné zvuky. I Gontermann mírně pootočil hlavu, jako by to zaslechl také. Chroupání ledu to určitě nebylo.

„Neudělejte ve spěchu něco, čeho byste mohl později litovat,“ řekl Biggles. „Zvážil jste, jakou výhodu byste získal tím, kdybyste nás postřílel? Pomohlo by vám to snad k nalezení zlata?“

Gontermann se stále nerozhodl k činu, zřejmě následkem Bigglesova nenuceného chování.

Zvuk z mlhy se ozýval znovu. Připomínal vřeštění opice.

Nikdo z obou mužů se ani nepohnul. Gontermann se zřejmě nemohl odhodlat k činu, a Biggles se chtěl vyhnout tomu, aby jakýmkoli pohybem konflikt vyhrotil. Ginger si byl vědom, že stačí jediné výhrůžné gesto, aby ze zbraní vyšlehly výstřely. Zatímco zvědavě vyčkával, odněkud ze zálivu k němu dolehla podivná směsice zvuků, úderů, žuchnutí a drhnutí spolu s voláním a výkřiky. Nevěděl, co si má o tom myslet.

Biggles se pokusil o dohad. „Mám dojem, že místo abyste svou municí plýtvat na nás, měl byste si ji šetřit, abyste mohl zabránit Indiánům ve vyplnění vašeho člunu. Řekl bych, že se právě v tomto okamžiku do něho hrnou. Když ho najdou prázdný, určitě ho dokonale vykradou.“

Gontermann zlostně zanádal německy. Pak v tomtéž jazyce rychle něco řekl svým společníkům. Ti se obrátili, rozběhli se a zmizeli v mlze.

„Odložte zbraň,“ odměřeně řekl Biggles. „Nás tři byste nemohl zastřelit, aniž byste byl zastřelen sám.“ Biggles vstal a z kalhot si vytřepával písek. V těch

chvilích se ze směru, kterým odběhli oba muži, ozval výstřel, výkřiky a cáknutí.

„Ti vaši kamarádi jsou až příliš pohotoví v používání svých zbraní,“ rozvážně poznamenal Biggles. „Jestli zabili nějakého Indiána, s největší pravděpodobností vzniknou problémy.“

Gontermann se nenávistně podíval, pak bez jediného slova dlouhými kroky vykročil po písčitém pobřeží a zmizel v mlze.

Biggles si zapálil cigaretu. „Tentokrát to bylo jen o vlásek,“ řekl. „Ztratil nervy, když se dostal do těžko řešitelné situace.“

Ginger si s úlevou zhluboka oddechl. „Co teď?“ zeptal se. „Co se stane příště?“

„Polož mi raději nějakou snadnější otázku,“ odpověděl Biggles. „Jelikož odtud ještě odejít nemůžeme, zůstaneme tam, kde jsme. Od letadla se v žádném případě nevzdálím.“

KAPITOLA 15

SLEPÁ ULIČKA

Uběhlo několik minut. Ze směru, kam odešel Gontermann, se ozval nějaký nejasný zvuk, pak bylo zase ticho.

„Nebylo by lepší něco dělat, když máme příležitost?“ zeptal se zneklidněný Ginger.

„Jestli jsi schopen vymyslet cokoliv, co poslouží nějakému užitečnému účelu, pak jsi lepší než já,“ smutně řekl Biggles.

„Poslyš, starý brachu,“ řekl Bertie. „Budeme-li tady jenom sedět a nedělat nic a oni se vrátí, budeme přesně tam, kde už jsme byli.“

„Ne tak docela. Karty jsou už vyloženy na stole. Oni nakoukli do našich karet a my do jejich. Gontermann si je zatraceně jistý, že víme, kde to zlato je. Stejně tak si je jistý, že je na tomto ostrově. Víme, že je schopen se ho zmocnit i násilím. Jenže ta mlha má na něho stejný vliv jako na nás. Nezajímá mne, jak dobře zná zdejší vody – on si však dvakrát rozmyslí, než se za stávajících podmínek pokusí vrátit do Punta Arenas, i když mám pocit, že by opravdu odplul hrozně rád.“

„Proč?“

„Protože tam doplula ta ruská loď. Když jsem mu řekl, že tam je, na okamžik se zatvářil ustaraně, což mi napovědělo, že jde o předem domluvenou schůzku. Domnívám se, že Gontermann při svém pobytu v Evropě hovořil s někým v Německu nebo v Rusku o zlatě i o možnostech, jak ho získat. Zlato je zlatem v každém

jazyku. Nejdřív jsem si myslel, že Gontermannův pohled je vyloženě osobní, když jsem ale vzal v úvahu ty jeho dva společníky, kteří mohou být odkudkoli, a navíc příplutí té velrybářské lodi, změnil jsem svůj názor. Někdo za ním stojí. Není ale pochyb, že dostane z pokladu podíl, pokud bude nalezen. On tu velrybářskou loď očekával. Jak jste si snad všimli, nebyl ani trochu překvapen, když jsem mu o té lodi řekl.“

„Ale u d'asa, starý brachu, vždyť to zlato je přece britské,“ protestoval Bertie.

„Chile by si na něj mohlo činit nárok, protože je na jeho území. Německo by mohlo uplatňovat nárok, že jde o válečnou kořist. My sice víme, že je naše, ale jak to chceme dokázat? Nakonec se zákon změní ve skutečnost, že kdo ho najde, ten si ho ponechá. Určitě se nám nepodaří přinutit Rusko nebo Východní Německo, aby se ho vzdali, kdyby si na něj sáhli, aniž by tím vyvolali válku. Zlato a nesnáze jdou ruku v ruce, a je to jediný důvod, proč se mi taková věc začíná hnusit.“

„Budeme-li tady sedět a láteřit, oni se mohou vrátit a všechno vyřeší tím, že se začnou do nás strefovat,“ rozumně řekl Ginger.

„Mohou se o to pokusit,“ připustil Biggles. „Proti tomu nemůžeme dělat nic jiného, než mít oči a uši co nejpozorněji otevřené. Jedno je jisté. Letadlo neopustím, aby na něm nemohl nikdo nic poškodit. Jsem si jistý, že by to udělali, kdybychom jim poskytli příležitost, a to jenom proto, aby nás tady zdrželi.“

„Nemáš chuť odletět, dokud k tomu máme příležitost?“

„Ne. O něco tak šíleného bych se pokusil jedině za těch nejzoufalejších okolností. Vzlétnout naslepo s

vědomím, že mám proti sobě led, WESPE a Indiány v kánoích? To tedy ne. To by si člověk o něco žádal. Tak daleko situace ještě nedošla.“

„Už se k tomu ale zatraceně přiblížila,“ stísněně řekl Ginger.

Uplynulo dvacet minut, aniž by se něco změnilo. Ginger vstal a řekl: „Zajdu nasbírat trochu dřeva, než ten oheň dohoří. Raději se nechám zastřelit, než tady pomalu zmrznout.“

„Bud' opatrný při tom, co budeš dělat,“ varoval ho Biggles. „Pochybuji sice, že by tě Gontermann zastřelil, kdybys ho potkal, ale v jeho současném rozpoložení bych to neriskoval. Ti jeho dva kumpáni jsou ale mnohem nebezpečnější. Pořád si nejsem schopen domyslet, kdo vlastně jsou. Nelze si ani domyslet jejich národnost.“

„Mluví německy a nejméně jeden z nich mluví anglicky,“ připomněl Ginger.

„Řekl bych, že oba jsou námořníci, protože většina námořníků částečně pochyťá jazyky zemí, do nichž se dostanou.“

Ginger pomalu odcházel.

„Jestli se mlha začne rozptylovat, ihned se vrať,“ přikázal mu Biggles. „O. K.“

Ginger už byl pryč půl hodiny a ostatní začínali mít o něho starost, když se vrátil s nákladem dřeva pod paží. Několik kusů hodil na oheň.

„Viděls odtamtud něco?“ zeptal se Biggles.

„Pozoroval jsem je.“

„Co dělají?“

„Snaží se najít zlato. Tedy, propíchávají tyčí písek a, jak se zdá, dělají to systematicky.“

„Slyšel jsi, o čem mluví?“

„Ne. Slyšel jsem je, ale ničemu jsem nerozuměl. Myslím, že mluvili rusky. No, prostě jsem jim nerozuměl.“

„Budou-li ti darebáci s tím propichováním písku pokračovat, nakonec k tomu zlatu stejně dojdou,“ řekl Bertie. „Jestli jim ale nedovolíme píchat pod letadlem, bylo by to stejné, jako bychom jim řekli, kde to zlato je.“

„V té své práci se přibližují k nám,“ informoval je Ginger.

Hlasy mužů už bylo slyšet skrze mlhu. Za chvíli se z mlhy vynořila nejasná Gontermannova postava. Viditelnost se zlepšila asi na dvacet yardů. Gontermann se podíval směrem k nim.

„Nepřibližujte se,“ zvolal Biggles.

„Obáváte se snad – hm?“

„Po vašem velkohubém proslovu už vás nechci vidět někde poblíž letadla.“ Když Biggles domluvil, vymrštil se do strany a vykřikl: „Pozor!“

Bylo to právě včas. Vyšlehl plamen, ozval se výstřel a kulka rozvířila písek v místě, kde Biggles seděl.

Všichni se vrhli k zemi a po čtyřech rychle zalezli za skaliska za letadlem. Každý se zbraní v ruce si vyhledal úkryt. Ginger se octl blízko Bigglese po jeho levici, Bertie byl o několik yardů vpravo.

„To vypadá na rozhodující boj kdo z koho,“ řekl Biggles, dívající se do husté mlhy. „Vidíš někoho z nich?“

„Ne, Gontermann vystřelil a skočil dozadu.“ Rozhostilo se ticho.

Pro Gingera, neschopného vidět nic než mlhu a obrysy letadla, bylo napětí příliš velké. V takových podmínkách byly prospěšnější uši než oči, jenže stejně

nic neslyšel. Jsou ti tři muži ještě pořád před nimi? Nebo se snad k nim plíží odněkud z boku? Nebo zezadu? Nic nevěděl, nic nemohl dělat, jenom se snažil dávat pozor na všechny strany.

„Dávej pozor vpředu,“ nařídil Biggles. „Já se budu věnovat zadní straně. Bertie, ujisti se, že se nesnaží napadnout nás od moře. Pochybuji, že by se na nás dostali přes ta skaliska, aniž by při tom neudělali hluk.“

Nějakou chvíli se nedělo nic. Pro Gingera se dívání do prázdné stěny bílé hmoty stalo skoro nesnesitelným.

Zlověstné ticho bylo konečně přerušeno zarachocením kusu skály. Ozvalo se zezadu. Biggles okamžitě ve směru zvuku vystřelil. Zpředu okamžitě následovala hromadná salva. Ginger zaslechl, že kulka s plesknutím udeřila do některé části letadla.

„Všichni jsou před námi,“ stručně řekl Biggles. „Viděl jsem zablesknutí ze tří různých směrů.“

„Takže si na nás vyzkoušeli starou fintu tím, že hodili kámen, aby nás obalamutili a aby nás přiměli vyrazit své postavení. Vidět nás nemohou. Kdyby mohli, my bychom je viděli také. Takže střílejí naslepo. Střílejte na všechno, co se bude hýbat.“

„O. K. Ta mlha zřejmě trochu řídne.“

„To tedy jo. Vzduch se začíná hýbat, jako kdyby se blížila bríza.“

V tomto okamžiku se ozvala další hromadná palba, pět nebo šest výstřelů. I když kulky nadělaly mnoho hluku při odrazu od skal, nikomu neublížily.

„Raději bychom neměli mluvit,“ tiše řekl Biggles. „Mohou nás zaslechnout. Neplývejte municí. Střílejte, jen když uvidíte nějaký pohyb.“

„Jestli budou takto pokračovat ve střílení, brzy jim dojde munice.“

„Na WESPE mají nepochybně dostatečné množství střeliva. Jestliže je to obtížné pro nás, pak to je stejně špatné i pro ně.“

Opět nastalo ticho. Ginger se rychle mrkl na hodinky a viděl, že je právě polovina odpoledne. Přemýšlel o tom, co se bude dít, až nastane noc. Být v takovém postavení za denního světla bylo únavné, po setmění to bude ještě horší.

Uběhlo půl hodiny. Viditelnost se poněkud zlepšila, světla však už začalo ubývat. Brzy už bude tma. „Slyším nějaký pohyb,“ promluvil Bertie. „Co ten zvuk připomíná?“

„Skřípání veslových vidlic. Na vodě je nějaký člun.“

„To jsou určitě oni ve svém malém člunu a veslují ke břehu na tvé straně. To ale není důležité, protože k letadlu se nemohou přiblížit, aniž bychom je neviděli.“

„Mám na ně vystřelit, aby věděli, že jsme prokoukli jejich trik?“

„Pokud odhadneš, kde jsou, tak si posluž.“

O minutu později Bertieho pistole vystřelila. Vzápětí se ozvalo zašplíchnutí.

„Že bych jednoho z nich dostal?“ překvapeně se zeptal.

„To bys měl štěstí, kdyby se ti to podařilo. Já si ale myslím, že jsi je jenom přinutil k rychlému pohybu. To bylo to zašplíchnutí, které jsme zaslechli.“

V tomto okamžiku se z nějaké vzdálenosti ozval zvuk, který nikdo nečekal, který však okamžitě celou záležitost postavil do jiného světla. Nebylo o tom

pochyb. Byl to chraplavý zvuk lodní sirény. Její hlasitost byla taková, že muselo jít o loď značné velikosti.

„*PETREL!*“ rozčileně vykřikl Ginger. „Určitě to je *PETREL*.“

„Nedělej ukvapené závěry,“ mírnil ho Biggles. „Nezapomínej, že do této záležitosti je zamíchaná ruská velrybářská loď, nemluvě o jiných lodích, které průlivem mohou proplouvat.“

„Lodě, které jen proplouvají, by přece nepoužívaly sirény. Proč by to dělaly? Nikdo přece nepředpokládá, že by tady někdo mohl být.“

„Mohla by to udělat ta velrybářská loď, aby přivolala Gontermanna. Už se třeba unavila čekáním a rozhodla se raději za ním připlout.“

„Jak by mohli vědět, že je právě tady?“

„Vzpomínám si, co nám řekl pan Scott. Muži, který k němu přišel, řekl, že Gontermann je se svým člunem někde v průlivu, že ho neviděl připlout nazpátek. Nám řekl totéž.“

„Na to jsem zapomněl,“ připustil Ginger, jehož naděje poklesly. „Tak proč houkají?“

„Určitě zaslechli Bertieho výstřel a odpověděli na něj. Mohlo by to tak být,“ pokračoval Biggles. „Ať už to je *PETREL* nebo ta velrybářská loď, tato záležitost se vyřeší tak nebo tak. Ovšem Gontermann, který o fregatě nemá ani tušení, pomyslí jedině na velrybářskou loď a bude se usilovně snažit, aby ji přivedl sem.“

Jako na potvrzení tohoto dohadu se ozvaly tři v pravidelných intervalech vypálené výstřely z nepřiliš velké vzdálenosti od mořského pobřeží.

„A je to tady. To znamení dává určitě on.“

Odpovědí na výstřely byla tři krátká zahoukání sirény.

„Co uděláš, jestli to je ta ruská loď?“ zeptal se Ginger.

„Uprchnu a risknu, mlha nemlha, leteckou katastrofu. Raději zahynout tady, než strávit zbytek života někde na Sibiři v solných dolech.“

„Myslím si totéž jako ty, chytrá hlavičko, totéž jako ty – jako vždycky,“ přitakal Bertie.

Ginger však byl stále naladěn optimisticky. „Co když po doplutí fregaty do Punta Arenas chtěl Algy ušetřit čas a vyrazili hned. Muselo mu být jasné, že následkem mlhy nemůžeme odstartovat.“

„Ta možnost opravdu existuje,“ připustil Biggles. „Jestli PETREL opustila základnu včas, nebo dokonce o něco dřív, už by tady mohla být. Nám předběžně sdělené datum bylo jen přibližné. Nebylo definitivní. Šéf použil slova „okolo“ a já jsem při čtení dopisu k němu měl poznámku. Tady přichází Gontermann s vítězoslavným úsměvem na tváři, protože si myslí, že tu hru už vyhrál. Je si zřejmě jistý, že na moři jsou jeho kumpáni. Konečně, proč by si měl myslet něco jiného?“

Gontermann se zastavil a rozkročil se. Byl sám. „Teď už nám budete muset říci, kam jste to zlato dal,“ prohlásil s vítězoslavným uspokojením, které se ani nesnažil utajit.

„Proč bych to měl dělat?“

„Moji přátelé se už blíží.“

„Vám by zřejmě nemohlo napadnout, že bych i já mohl mít nějaké přátele.“

Gontermannův výraz se změnil, vzápětí se však změnil znovu. „Chcete mne zřejmě oklamat,“ ušklíbl se posměšně.

„Uvidíme.“ Biggles si zapálil cigaretu a přistoupil blíž k letadlu.

Gontermann vytáhl pistoli. „Stůjte!“ zavrčel. „V tom letadle neodletíte – pokud ovšem ...“

„Pokud co?“

„Pokud mi neřeknete, kam Carter dal to zlato.“

„A co když vám to řeknu?“

„Dovolím vám odletět.“

„Už jsem vám řekl, že možná jásáte příliš brzy.“

„Tomu nevěřím. Prohrál jste vy, Angličane.“

Biggles pozorně hleděl na muže před sebou. Když skončil, na tváři se mu pomalu rozlil náznak úsměvu. Přemýšlel rychle a jak o několik minut později řekl ostatním, jeho myšlenky se ubíraly následovně. Jestli se ukáže, že blížící se loď je *PETREL*, Gontermann si na zlato nesáhne, ani kdyby věděl, kde je zahrabáno. Jestli to je ale velrybářská loď, zlato bude stejně dříve nebo později objeveno, a to i kdyby to znamenalo překopat celý mořský břeh. S množstvím pracovníků by to tak obtížné nebylo. Z této úvahy vyplynulo, že prozrazením úkrytu nic neztratí.

„Jestli vám řeknu, kde to zlato je, necháte nás odejít?“ zeptal se nevzrušeně Biggles k překvapení Gingera, který na něho zděšeně hleděl.

„Nebudu vám činit překážky, budete-li chtít odejít,“ sliboval rychle Gontermann, neschopný skrýt svou dychtivost dovědět se to tajemství.

„Stojíte na něm,“ bez stopy pohnutí konstatoval Biggles.

Gontermannovi poklesla čelist. Překvapením byl tak vyvedený z míry, že jako hlupák hleděl na své nohy, zatímco revolver se mu jen klimbal po boku.

Biggles se bleskově pohnul, stejně rychle vytasil pistoli a vykřikl. „Pusťte tu zbraň! Řekl jsem, abyste ji pustil na zem!“

Gontermann se nepřátelsky zahleděl do Bigglesovy tváře. Jeho revolver s žuchnutím dopadl na černý písek. „Proč to děláte?“ postěžoval si. „Přece jsem vám řekl, že vám dovolím odejít.“

„Raději si to chci zajistit,“ odměřeně odpověděl Biggles. „Odejdu, až budu chtít. Bertie, běž do letadla a buď připraven nastartovat. Gingere, seber ten revolver a dávej pozor na mořský břeh pro případ, že by se sem blížili ti další dva chlapi. Zůstaň poblíž letadla.“ Sám se přesunul blíž k němu. „Buďte připraveni jednat rychle, pokud k tomu budeme přinuceni,“ řekl tiše bokem Gingerovi, když se mýjeli.

Všichni stáli na svých místech, nikdo se nehýbal. V následující minutě mořská bríza lehce, ale přece jen znatelně rozvířila mlhu, která vzápětí na některých místech prořídla.

V té chvíli si Ginger uvědomil, na co Biggles čeká. Situace bude vyřešena v následujících dvou nebo třech minutách. Loď, jak její neustálé houkání naznačovalo, se blížila. Jestli se při přiblížení na dohled ukáže, že je to velrybářská loď, budou se chtít dostat pryč a neozbrojený Gontermann nebude schopen tomu zabránit.

„Proč to děláte? Na co čekáte?“ zeptal se Gontermann se zmateným výrazem ve tváři.

„My nespěcháme,“ řekl Biggles. „Viditelnost se teď každou minutou zlepšuje.“ Což byla pravda.

Zřejmě kvůli mlze pomalu plující loď občas zahoukala, stále z bližší vzdálenosti. Byla už tak blízko, že bylo slyšet její motory a jiné zvuky z paluby. Vidět ji však stále nebylo. Na krátkou chvíli se zdálo, jako kdyby se zase vzdalovala. Gontermann si přiložil k ústům dlaň a vykřikl. Ke ztichnutí chodu lodi mohlo dojít při jejím obrácení, protože najednou začala houkat tak hlasitě, že Ginger nechápal, proč ji stále není vidět. Viditelnost už dosahovala sta yardů, z toho usoudil, že loď je přece jen mnohem dál, než podle zvuků z ní odhadoval.

Konečně prudký závan větru všechny pochybnosti vyřešil. Mlhu rozehnal na cáry a pohled na všechny strany rozšířil tak, jako kdyby byla vytažena opona. Současně se vyjasnilo. O čtvrt míle dál v průplavu, pomalu plující a bokem natočená, byla loď, která byla původkyní veškerého hlomozu. Bylo ji sice vidět jenom jako temný tvar, pro identifikaci to však stačilo.

Byla to velrybářská loď.

Ginger měl pocit, že mu žaludek klesl až do bot.

Loď se začala natáčet k mořskému břehu.

Gontermann radostí vykřikl a s mávajícíma rukama se rozběhl za svými dvěma společníky, kteří asi dvě stě yardů dál na pobřeží stáli vedle člunu.

Biggles se ho nepokoušel zadržet. Jen odměřeně řekl: „Tak, a je to. Jdeme.“

KAPITOLA 16

JAK TO SKONČILO

Biggles vykročil k letadlu, pak se obrátil, aby se podíval na velrybářskou loď, z níž se ozýval pronikavý křik. Neustále bylo slyšet zvonění zvonu strojovny. Voda u lodní zádi se vířením měnila v pěnu.

„Co se tam děje?“ potichu se zeptal Ginger, který se také zastavil.

Odpověď nabídla sama loď. Její před' se pomalu nadzvedla nad hladinu a celá se současně naklonila. Lodní šroub nadále měnil vodu v pěnu, loď se však nehýbala.

„Hrome, uvázla na mělčině!“ vykřikl Biggles. „Všiml jsem si toho nevýrazného pruhu, táhnoucího se přes mořský záliv, když jsme přiletěli. Tehdy mi napadlo, že by to mohla být mělčina.“

Bertie se k nim připojil. „Je v dokonalém průšvih. Jaká to legrace.“

„Plula úplně pomalu. Určitě se z toho dostane,“ ozval se Ginger.

„Při vrcholném odlivu? Nemá naději. Bude muset počkat na vyšší vodní stav. Ale ani potom se z toho bez pomoci nemusí dostat. Odliv začínal právě ve chvíli, kdy ten svůj nos zabořila do písčité mělčiny. Rozhodně tam bude muset nějakou dobu vyčkat,“ řekl Biggles.

„Nevidím, jak nám to může pomoci,“ sklíčeně řekl Ginger. „Neměli bychom raději odletět, dokud je to možné?“

„Ted' už nemáme vůbec naspěch. Se zájmem se budu dívat, co se bude dít.“

„Ne ale abys to přeháněl příliš dlouho.“

„Stále ještě sedíme na zlatých vejcích.“

„To však už dlouho nepotrvá. Tamhle je Gontermann, právě nastupuje do člunu. Ten jim určitě řekne, jak se věci mají, takže nebudou muset dělat nic jiného, než spustit člun a zajít si pro zlato.“

Biggles si zapálil cigaretu. „Vsadím se, že kapitán té lodi teď mnohem víc přemýšlí o tom, co by spíš mohl vyložit, aby loď odlehčil, než aby na palubu nakládal nějaký další náklad a tím ji do písku ještě hlouběji zatlačil.“

„Oni ale určitě přijdou za námi a vykopnou nás z ostrova.“

„Naše chvíle k pohybu nastane, jakmile budou spouštět člun. Zatím máme ještě dost času.“

Bertie se připojil k hovoru. „Víte, mládenci, vypadá to tady spíš jako v nějakém zábavném filmu. Všichni vědí, kde to odporné zlato je. My si ho s sebou nemůžeme vzít a tamhle ti chlapi s ním momentálně nemohou nic dělat – jestli chápete, co tím myslím.“

„Ono to přestane být zábavné v okamžiku, kdy po nás začnou střílet a provrtají nám díru do hlavní nádrže,“ zavrčel Ginger.

„Asi máš pravdu,“ přidal se Biggles. „Bude asi lepší, když se připravíme na cestu. Existuje ale naděje, že *PETREL* dorazila do Punta, nu a v tom případě bychom v tom přece jen něco mohli udělat, pokud tamhle ti naši přátelé zůstanou nadále nepojízdní.“

Opět vykročili směrem k letadlu a opět se zastavili a dívali se směrem k moři, když se z ne příliš velké vzdálenosti ozvalo zadunění těžkého děla.

„Co, k čertu, je zase tohle?“ zvědavě bručel Biggles.

„To bouchnutí se asi ozvalo odněkud zpoza tamhle toho ostrova naproti,“ nabídl svůj názor Bertie, čistící si monokl. „Kdo to střílí a do čeho?“

„Nikdo do ničeho nestřílí,“ řekl vzrušeně Ginger. „Je to znamení. Určitě to je *PETREL* a hledá nás. Pojdme ji vyhledat.“

„Jen se uklidni,“ přikázal mu Biggles. „Přece můžeme udělat něco lepšího. Já bych opravdu nerad opouštěl ten kov, na němž sedíme. Podejte mi někdo signalizační pistoli a červený náboj.“

Ginger zaběhl do letadla, ze skřínky vytáhl co potřeboval a přiběhl nazpátek. Biggles pistoli nabil a v následujícím okamžiku do výšky vyletěla světlice, táhnoucí za sebou ohon kouře. V nejvyšším bodě se červeně zablesklo a světlice se začala pomalu snášet k zemi.

„Jestli je to *PETREL* a hledá nás, pak by jim to mělo napovědět, kde jsme,“ řekl Biggles.

„Co to? Podívej se na to!“ vykřikl Bertie, když zpoza ostrova vyletěla raketa a rozprskla se ve spršku zelených jisker.

„Je to odpověď,“ tvrdil Biggles. „Zahlédli náš signál.“

„Hurá, no to je skvělé, a tak dále,“ řekl Bertie.

Všichni napjatě čekali, Ginger málem ani nedýchal.

O pět minut později zpoza ostrova pomalu vyplouvala loď, natřená šedou barvou bitevních lodí. V nárazových závanech brízy se třepotala malá vlajka a

bylo možné poznat, že jde o bílou vlajku válečného loďstva.

„To bych rád věděl, co si Gontermann asi myslí teď,“ tiše řekl Biggles.

„A co ta velrybářská loď?“ zeptal se Ginger.

„Její posádka se jen stěží začne přít s kapitánem lodi, na níž se ježí děla.“

„Chvála bohu, že *PETREL* na tu písčitou mělčinu nenajela také.“

„Velitel fregaty určitě uvidí, co se stalo velrybářské lodi a k mělčině se nepřiblíží.“

Fregata se nesmírně pomalu a opatrně blížila do mořského zálivu. Když doplula asi sto yardů od pobřeží, ozvalo se rachocení kotevního řetězu.

Za několik minut byl spuštěn člun, který rychle vyplul ke břehu. Bylo vidět Algyho, sedícího na zádi člunu vedle nějakého důstojníka. S námořnickou přesností člun dorazil co nejbliž k Ovádovi. Algy a důstojník vystoupili a šli k letadlu.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Algy.

„Teď už ano.“

„Slyšeli jsme nějakou střelbu.“

„Měli jsme tady nějaké problémy. Jde-li o zlato, nebývá něco takového nic neobvyklého.“

„To je poručík Mason.“

Biggles si potřásl rukou s námořním důstojníkem a Algy pokračoval. „*PETREL* připlula brzy po vašem odletu. Když jsem kapitánovi Andersonovi vysvětlil situaci, rozhodl se k okamžitému odplutí. Byl tak laskav a vzal mne s sebou.“ Palcem ukázal na velrybářskou loď v mělké vodě. „Tak přece jenom šla po tom pokladu.“

„Šla. Gontermann je teď na její palubě. Nemuselo se jí nic stát, kdyby tak nespěchala a nestrčila ten svůj čumák do dna.“

Do rozhovoru se vložil námořní důstojník. „Tam teď mají plnou hlavu starostí. Kde je zlato, o němž jsem byl informován?“

„Sedíme na něm.“

„Víte to určitě?“

„Viděl jsem ho.“

„Pak tedy, čím spíš ho vybereme, tím lépe.“

„Mně to vyhovuje. Rád bych totiž odletěl dřív, než se setmí, pokud to bude možné. Už jsme tady strávili jednu noc, a je to opravdu dost.“

„Tak dobře. Vy můžete odletět a my na to tady dáme pozor. Slyšel jsem dobře, že jste tady měli nějaké problémy?“

„Trochu se tady střílelo, pokud to považujete za problém.“

Poručík Mason se usmál. „Věřím, že se tady už nic takového nestane.“

„Mohu tedy nechat všechno na vás?“

„Můžete.“

„V tom případě odletím. Poletíš s námi, Algy?“

„Ovšem.“

„Tak pojd'me do letadla.“

Za několik minut byl Ovád ve vzduchu a odlétal nízko nad průlivem.

„Kam máš namířeno?“ zeptal se Ginger.

„Do Rio Gallegos.“

„Myslel jsem si to.“

„Vysadím vás tam a vrátím se.“

Ginger zvedl obočí. „Chceš snad říci, že se vracíš do Punta?“

„Ano.“

„Proboha proč? Myslel jsem, že jsme s tím místem už skončili.“

„Úplně ještě ne. Zřejmě jsi zapomněl na můj slib Vendezovi, že se vrátím, tak se vracím. Kromě toho tam jsou ještě k dořešení jedna nebo dvě záležitosti.“

„Jestli tam budou ti pracovníci z vládního orgánu pro bezpečnost, můžeš se dostat do problémů.“

„To možné je. To je také důvod, proč vás nechávám v Gallegos. Vrátím se tam sám.“

„Vendez by určitě pochopil, proč ses tam nevrátil.“

„O to přece nejde. Dal jsem mu své slovo a to platí.“

„O. K.“

Ovád odletěl do temnicí se oblohy.

* * *

Slunce zmizelo, ale dlouhý jižní soumrak ještě stále setrval, když Biggles, který ostatní vysadil v Rio Gallegos s příkazem dohlédnout na to, jak na tom jsou sběratelé rostlin, se klouzavým letem snášel na zatuchlé a skličující letiště Punta Arenas. Přistál, dojel na místo, vypnul motory, seskočil a rázně vykročil ke kanceláři správce letiště. Než tam došel, otevřely se dveře. Viděl, že na něho čekají tři muži.

Jedním z nich byl Vendez. „Tak vy jste se vrátil,“ přivítal ho nezvyklým tónem.

„Přece jsem vám to slíbil, ne? Omlouvám se, že jsem se opozdil, zdržela nás mlha.“

„Dostali jsme hlášení, že jste přiletěl do Rio Gallegos.“

„To je pravda. Odvezl jsem tam své přátele.“

„Proč jste se vrátil?“

„Abych nesl odpovědnost za své činy. Doufám, že trest nebude nadměrný.“

„Pojďte dál,“ vyzval ho Vendez. „Toto jsou džentlmeni ze Santiaga, kteří s vámi chtějí mluvit.“

„Nuže, jsem tady.“

Oba pracovníci státní bezpečnosti se představili a posadili se.

„Jsem připraven, džentlmeni,“ řekl Biggles. „Dejte se do toho.“

„Abychom šetřili časem, přejdeme přímo k věci,“ začal jeden z chilských úředníků.

„Výborně,“ řekl Biggles a v duchu odhadoval, co přijde.

„Otázky, které jsme vám přišli položit, už nemusíme klást, protože odpovědi na ně jsou známe.“

„Opravdu?“

„Víme, že nejste vyzvědač.“

„To je dobrá zpráva.“

„Také víme, co jste sem přišel udělat.“

„Jste si tím jistí?“

„Naprosto. Našel jste to zlato?“

Bigglesem nemohla víc otrást ani bomba, kdyby vybuchla v místnosti. „Tak vy o něm víte?“

„Víme.“

„Jak jste to zjistili?“

„Vy jste byl tak laskav a řekl jste nám to sám – tedy, alespoň jste nám tu informaci nahrál do ruky.“ Biggles jen zmateně zíral. „Nechápu.“

Úředník se usmál. „Señore Vendezi, povězte mu to.“

„Jistě jste nezapomněl na nějaké papíry, které jste mi dal k usušení,“ začal vysvětlovat Vendez. „Mezi nimi byl i deník seňora Cartera.“

„Nezapomněl jsem na ně. Měl jsem v úmyslu si je od vás vzít.“

„Když jsem se pokoušel od sebe oddělit jednotlivé stránky, občas jsem si něco přečetl.“

„Přirozeně.“

„Představte si mé překvapení, když jsem se dočetl o objevení zlatého pokladu, o tom, že zlato bylo přemístěno a na jiném místě znovu zahrabáno. Brzy jsem dokonale pochopil.“

Biggles jen nešťastně kroutil hlavou. „O tom zlatě jsem sice věděl, Carter mi ale neřekl, že o něm napsal do svého deníku. Nemohu k tomu říci nic, než vyslovit potěšení nad štěstím, že jsem ho k usušení nesvěřil Gontermannovi.“

„Carter musel zapomenout se o tom zmínit, což se v jeho politováníhodném stavu jistě dá pochopit. Určitě si myslel, že se deník potopil spolu se *SEASPRAY* a je navždy ztracen.“

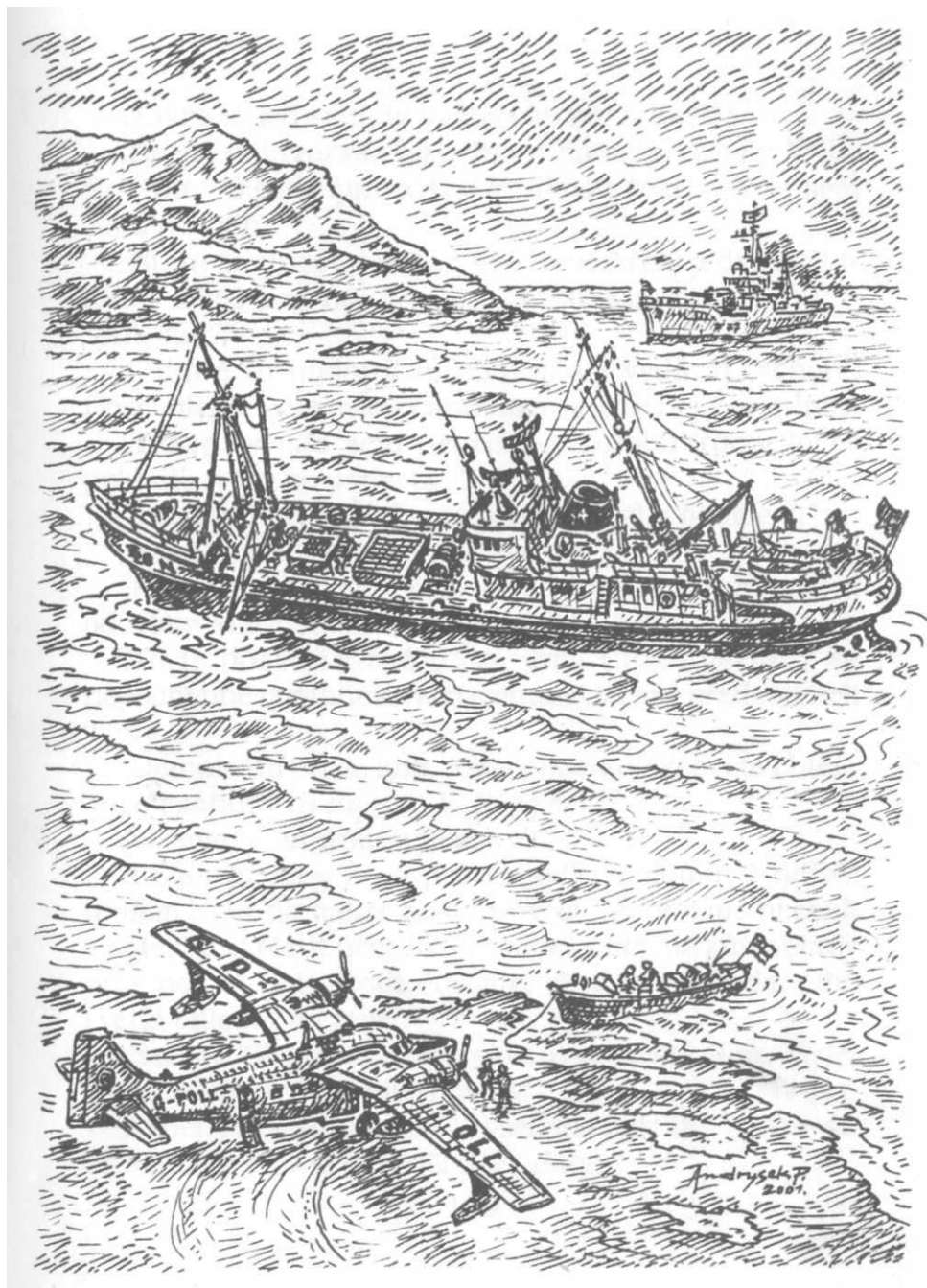
„To je možné,“ připustil Biggles, který se pak obrátil k chilským úředníkům. „Nu, džentlmeni, už jste se rozhodli, jak se v této záležitosti zachováte?“

„Našel jste to zlato?“

„Ano.“

„Kde je?“

„Ted’ už by mělo být na palubě britské námořní fregaty jménem *PETREL*.“

„Takže ta loď se tady neobjevila náhodou?“

„Ne. Dostala rozkaz vyzvednout zlato, které patří Velké Británii.“ Biggles jim pak v krátkosti řekl, jak se sem zlato dostalo.

„Budu to muset nahlásit své vládě,“ řekl jeden z Chilanů. „Proč jste nás nepožádali, abychom ho pro vás vyhledali?“

„Takové rozhodnutí mi nepřísluší vydávat, señore. Dostávám pouze rozkazy a snažím se je co nejlépe splnit.“

„Takže vy jste sem nepřišel jako soukromý lovec pokladů najít ho pro sebe?“

„To určitě ne. Poslal mne sem šéf mého oddělení.“

„Jaké je vaše oficiální postavení?“

„Pracuji jako policejní důstojník v londýnském oddělení Mezinárodního policejního úřadu.“

„To je dost závažné postavení. Tato záležitost se nepochybně dostane k některému vyššímu představiteli vlády.“

„Domnívám se, že ano. Mimochodem, co byste chtěli, abych zařídil? Jsem vám k dispozici.“

„Co máte v úmyslu udělat vy?“

„Dokončit tady svou práci a odletět domů. Nejdříve musím zajet do města posbírat věci, které jsme nechali v hotelu a zaplatit účet. To pro mne znamená zůstat tady přes noc. A pak, jestli dovolíte, zítra ráno za denního světla odletím na sever.“

„Señore Bigglesworthe, řekněte mi ještě toto. Věděl o tom zlatě señor Gontermann?“

„Věděl, proto se nám snažil všechno tady zkomplikovat. Myslím, že už o něm věděl delší dobu.“

„Což možná vysvětluje jeho lásku k vyjížděním s plachetnicí. Měl to ohlásit nám.“

Biggles přijal nabídnutou cigaretu. „Nevznáším žádnou stížnost proti Gontermannovi, který, mimochodem, měl na pomoc nějaké dva muže. On sice o existenci zlata věděl, neměl ale ani potuchy, kde je uskladněno. Vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby sem přišel jenom proto, aby ho hledal.“

„On si o to zaměstnání tady určitě požádal záměrně, protože místo v takovém podnebí by si vybralo velice málo lidí.“

„Jeho podporovala nějaká zahraniční vláda. Ta velrybářská loď sem připlula, aby mu pomohla. Teď je na její palubě, alespoň před nedlouhou dobou tam ještě byl.“

Úředník se zamračil. „Má-li trochu rozumu, tak na ní raději zůstane. Kde ta loď je?“

„Když jsem ji viděl naposled, byla uvízlá na písčité mělčině nedaleko ostrova, na němž bylo zahrabáno zlato.“

„Výborně, seňore. Déle už vás nebudeme zdržovat. Po návratu domů o tom nepochybně podáte zprávu příslušnému orgánu. Budete ochoten se do Chile vrátit, kdyby se ukázalo nutné podat usvědčující důkazy, pokud bude zahájeno úřední vyšetřování?“

„S radostí.“

„Výborně. To je všechno.“

Biggles napřáhl ruku. „*Muchas gracias*. Ve své zprávě se nezapomenu zmínit o vašem ohleduplném jednání,“ řekl a obrátil se k Vendezovi. „Rovněž dohlédnu na to, aby nebyly opomenuty vaše dobré služby. My na své přátele nezapomínáme. Kdybyste se někdo objevil v Londýně, doufám, že mne vyhledáte a

poskytnete mi potěšení, abych vám mohl vrátit vaši pohostinnost.“

Biggles, spokojený s vyřešením všech záležitostí, vyšel ven, došel k autu a odjel do města. Uvítal možnost se vykoupat, dobře se najíst a převléknout.

Už zbývá dodat jen málo. Následujícího rána Biggles vyřídil zbývající záležitosti, rozloučil se s panem Scottem a auto, které už neměl k ničemu, věnoval ochotnému Vendezovi. Potom za dobrého počasí odstartoval a odletěl do Rio Gallegos. Našel tam úspěšně se zotavujícího pana Barlowa a k potěšení pana Cartera jim předal zachráněné doklady. Po jedné noci strávené ve městě začal dlouhý let domů.

Zlato bylo přivezeno do Anglie a celá záležitost byla smírně vypořádána s chilskou vládou. Biggles dodržel slovo dané Vendezovi, který za svou pomoc obdržel odměnu. I hledači rostlin byli odměněni za nalezení zlata, které našli vyloženě náhodou na pustém ostrově, na němž ztroskotali a na němž by jinak zahynuli.

Nebylo zjištěno, co se stalo s Gontermannem a s jeho přáteli. Mnohem později se z ministerských zdrojů Biggles doslechl, že velrybářská loď byla opuštěna a pomalu se z ní stal vrak. Není nutné dodávat, že Biggles neměl důvod kvůli tomu nespát.

OBSAH

Předmluva
Historická záležitost
Nezdvořilé přivítání
Zneklidňující zprávy
Nepatrná stopa
Kouř
Trošečníci
Pan Carter vypravuje svůj příběh
Gonterman přiznává barvu
Otázky a odpovědi
Zmařené plány
Nebezpečná práce
Gontermann si zahrává
Zasahuje počasí
Souboj bystrých mozků
Slepá ulička
Jak to skončilo

William Earl Johns

BIGGLES NAD OHŇOVOU ZEMÍ

Z anglického originálu Biggles at World's End
přeložil Jiří Hora

První vydání

Obálku s využitím motivu Zdeňka Buriana
zpracoval Josef Pinkava

Ilustroval Pavel Andrýsek

Vydalo nakladatelství Riopress Praha v roce 2001
jako svou 173. publikaci

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

ISBN 80-86221-37-7